CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Octubre 2014 · núm. 165 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

Il·lustració: Manolo Makarro

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

CGT condemna l'espoli de Caja Madrid

Els 86 gestors de l'entramat Caja Madrid-Bankia-Banif, entre ells 28 polítics del PP, 15 del PSOE, quatre d'Esquerra Unida, un responsable de la Casa del Rei i 10 sindicalistes de CCOO i UGT, a més de mitja dotzena d'empresaris de la CEOE+CEPYME, han espoliat per al seu ús personal i privatiu 15,6 milions d'euros entre 2003 i 2012, gairebé sis milions corresponen a diners trets en efectiu de caixers o compra de roba, complements i alimentació en grans superfícies. La Fiscalia Anticorrupció considera que darrere d'aquestes despeses es pot amagar una apropiació indeguda.

L'entitat, entre altres accions, va finançar a fundacions de PP, PSOE i IU amb un milió a l'any, va col·locar a desenes de càrrecs en els seus òrgans, va facilitar crèdits personals als seus membres, i a més va facilitar targetes de crèdit sense control, "targetes Black", durant dues dècades. Hisenda vol investigar als 86 directius que van usar les targetes, així com les responsabilitats tributàries de Caja Madrid com la de les persones físiques que van rebre aquests ingressos.

Tots els gestors venien obligats per llei a una gestió dels recursos públics de manera eficient i amb garanties de suficiència per a arribar a les fins socials, econòmics i financers del territori en el qual actuaven les Caixes d'Estalvi. La seva gestió no podia buscar l'interès privat, com tampoc el lucre personal.

Molts dels gestors públics són directament els responsables de tots els fraus, per acció o per omissió, portats a terme per les Caixes, lligats directament a la bombolla immobiliària i a l'especulació financera. Aquesta nefasta gestió ha obligat a dedicar fins a més de 40.000 milions d'euros de la ciutadania a sanear el gran saqueig del públic, dels quals l'entramat Bankia-Caja Madrid-Banif-absorbeix 24.000 milions d'euros.

CGT es va personar en la causa contra Bankia, perquè defensem l'interès general dels treballadors i treballadores, però una fiança de molts milers d'euros ens ha impedit seguir endavant.

CGT no figura entre aquests sindicats que s'asseuen en els consells d'administració de les Caixes, no pertany a la casta sindical. Els sindicats CC.OO i UGT s'han comportat com connivents amb les classes poderoses, amb les patronals, amb els partits polítics saquejadors dels diners públics.

La societat civil, la majoria social, ha de dilucidar i posicionar-se amb qui són sistema-casta-classe poderosa i ens han dut a aquesta barbàrie, o del costat d'una posició ètica del bé comú i de la justícia social per a tots i totes.

CGT es mou en el camp del bé comú, de la solidaritat, del suport mutu i d'una societat que pretén acabar amb aquest sistema delinqüent.

"Les idees d'autoorganització, autogestió, suport mutu, democràcia directa i propaganda pel fet són més actuals que mai"
Carlos Taibo, escriptor i professor de ciència política

AGURRELJ

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

• Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
• Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
• Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
• Federació de Sanitat
• Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
• Federació d'Administració Pública (FAPC)
Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300, Tàrrega

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura R. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

NO al Tractat de Lliure Comerç EEUU-UE

Les persones, el medi ambient i la democràcia abans que els beneficis i els drets de les corporacions

Campanya NO al TTIP!
http://www.stop-ttip-ceta-tisa.eu/es/
http://noalttip.blogspot.com.es

1 . Qui som?

Som una campanya formada per organitzacions de la societat civil que comparteixen una profunda preocupació per les diverses amenaces que planteja l'Acord Transatlàntic de Comerç i Inversió (Transatlantic Trade and Investment Partnership - TTIP, per les sigles en anglès, també conegut com Tractat de Lliure Comerç Transatlàntic o TAFTA) i el acord amb el Canada (Comprehensive Economic and Trade Agreement - CETA). Representem interessos públics molts diversos, incloent la protecció del medi ambient, la salut pública, l'agricultura, els drets del consumidor i la protecció de les normes alimentàries i agrícoles, el benestar animal, les normes socials i laborals, els drets de les persones treballadores, els drets de les dones i la lluita contra la dominació patriarcal, l'accés públic a la informació i els drets digitals i la defensa de serveis públics essencials com l'educació i el control públic i social dels sistemes financers, entre d'altres.
Tenim el ferm compromís de rebutjar les actuals negociacions sobre el TTIP, per tal de garantir un debat polític transparent i democràtic. Tots els acords han de servir a l'interès públic i al nostre futur comú.

2. Que és el TTIP?

El TTIP és un acord de gran abast que s'està negociant actualment entre la Comissió Europea (en nom dels Estats membres de la Unió Europea -UE) i el govern dels Estats Units (EUA). No es tracta de les barreres al comerç com els aranzels, que ja són en general molt baixos entre la UE i els EUA. Es centra sobretot en els reglaments, normes, drets corporatius i garanties d'inversió. El TTIP té com a objectiu, suposadament, facilitar la inversió directa i l'eliminació d'obstacles burocràtics innecessaris per a l'accés al mercat per a les empreses d'ambdós costats de l'Atlàntic.
Tanmateix hi ha proves -provinents de les empreses i la indústria que està participant d'alguna manera a les negociacions- que revelen que l'enfocament sobre les barreres no aranzelàries i la convergència de la reglamentació entre ambdues parts s'està utilitzant per impulsar la des-regulació, una visió dels drets de propietat intel·lectual que només fomenten monopolis, i una carrera per igualar drets i estàndards a la baixa. Els pretesos beneficis econòmics no tenen fonament i, en qualsevol cas, són marginals per a la societat en general, fins i tot en el cas que fos cert el que expliquen els defensors de l'acord al respecte. Més aviat tot indica que els objectius de l'acord amenacen importants drets adquirits en les llargues lluites democràtiques i els interessos socials de la ciutadania de la UE, dels EUA i de la resta del món.
Les negociacions s'estan fent a porta tancada, sense una consulta pública efectiva. Els parlaments nacionals no són informats sobre els detalls dels textos de negociació de la Comissió. Els fragments d'informació que han estat publicats -o filtrats- plantegen considerables preocupacions.

El Tractat Transoceànic de Comerç i Inversions afectarà de manera determinant als drets laborals, mediambientals, energètics, socials, agroalimentaris, serveis públics,…

3. Quines són les nostres preocupacions?

• La manca de transparència i de procediments democràtics, el que fa impossible per a la ciutadania i la societat civil seguir les negociacions per tal de garantir que els interessos públics estan sent protegits. Actualment aquestes negociacions estan molt esbiaixades: grups de pressió empresarials tenen accés privilegiat a la informació i oportunitats per influir en les negociacions.
• El capítol proposat sobre protecció d'inversions i en particular la inclusió d'una disposició sobre el mecanisme de Solució de Diferències Estat-Inversor (ISDS). Els ISDS donen als inversors drets exclusius per demandar als estats quan considerin que alguna decisió democràtica -realitzada per institucions representatives i per a l'interès general- es considera que pot tenir impactes negatius en els seus guanys presents o futurs. Aquests mecanismes es basen en judicis fora dels tribunals nacionals. Amb això soscaven els sistemes legals de les nacions i de la UE, així com la sobirania democràtica de la societat per a la formulació de lleis i polítiques d'interès públic.
• La creació de noves estructures de governança antidemocràtiques i procediments que tenen com a objectiu "harmonitzar les regulacions" com el proposat Consell de Cooperació Regulatòria. Aquestes estructures farien que les decisions preses en el marc del TTIP serien constantment pressionades en secret per buròcrates no electes i grans lobbies empresarials. Aquestes estructures no democràtiques amenacen amb rebaixar importants normes i regles dissenyades per a la protecció dels interessos públics, o prohibir futures millores, independentment de la seva necessitat i del mandat públic. També ens preocupal'objectiu d'enfortir la protecció dels "drets de propietat intel·lectual", que, tal com està plantejat, ataca alguns dels nostres drets bàsics com la salut, l'educació, la cultura i la llibertat expressió.

4. Demandes i objectius compartits

Sobre la base dels valors de la solidaritat internacional, la justícia social i la sostenibilitat ambiental i el respecte de tots els drets humans, treballem amb els nostres aliats als EUA i en altres parts del món i exigim:
a) Transparència immediata: s'han de fer públics els textos de negociació de la Comissió, així com tots els documents de negociació per permetre un debat públic obert i crític sobre la TTIP i el CETA.
b) No al ISDS: Ens oposem a aquests mecanismes de solució de discrepàncies estat-inversor i mantenim amb fermesa la sobirania de les nostres societats i dels nostres pobles per a la presa de decisions en la defensa i millora de l'interès públic i el be comú per sobre dels interessos privats.
c) No al Consell Cooperació Regulatòria: tota la regulació de les operacions comercials, les condicions del comerç i l'establiment d'estàndards de producció del producte i ha d'estar en mans dels òrgans i processos controlats democràticament.
d) No a la des-regulació i a la rebaixa dels estàndards de protecció i al servei de l'interès públic: el nivell de les normes socials i laborals, dels consumidors i de la salut pública, la protecció del medi ambient, incloent la regeneració dels nostres recursos naturals, el benestar animal, les normes sanitàries dels aliments i les pràctiques agrícoles ambientalment sostenibles, l'accés a la informació i a l'etiquetatge, la cultura i la medicina, la regulació del mercat financer, així com la protecció de dades i altres drets digitals s'han de millorar, i no "harmonitzar" fins al més baix comú denominador. El reconeixement

NO al Tractat de Lliure Comerç EEUU-UE

mutu d'estàndards no és acceptable en la mesura que soscava els nivells de protecció acordats democràticament. Cal garantir que s'aplica el principi de precaució.
e) No existeix pitjor des-regulació que la privatització dels serveis públics. Defensem l'accés universal a una educació de qualitat, a l'atenció a la salut i altres serveis públics com a instruments per a sostenir la reproducció social de la vida i com una contractació pública que promou l'ocupació local i les economies locals, la discriminació positiva, l'emprenedoria social, l'economia sostenible, la cura de les persones i al servei de l'interès públic.
En aquest sentit cal tenir present que els efectes de la privatització dels serveis públics en diferents àmbits tenen un especial impacte en les condicions de vida i de treball de les dones.
f) La promoció de pràctiques d'agricultura sostenible amb el medi ambient i la protecció de la petita agricultura familiar.
g) Les institucions públiques han de mantenir el poder polític i les estructures necessàries per protegir certs sectors sensibles i salvaguardar les normes importants per a la nostra qualitat de vida. Les normes laborals i ambientals internacionalment acordades han de ser respectades. La violació contínua de les normes del treball ha de ser objecte de sancions.
Finalment defensem la construcció d'unes relacions i polítiques comercials entre els nostres pobles que posin en primer lloc les persones i el planeta, garantint:
• els drets humans universals i inalienables de totes les persones, inclosos els drets a una alimentació adequada, aigua, salut, drets sexuals i reproductius, integritat física i psíquica, vestit, habitatge, educació, protecció social, mobilitat, cultura, oci i a un medi ambient net;
• un treball decent, que permeti a la gent viure una vida digna, incloent una renda adequada i els drets laborals;
• el reconeixement del treball reproductiu i de cura, dels treballs informals de servei a les persones i a la comunitat Garantir una redistribució equitativa i una reorganització socioeconòmica, de forma que no recaiguin gairebé en exclusiva en les dones les tasques del benestar quotidià, així com la igualtat de salaris per a homes i dones;
• una transició a una economia de baixes emissions de carboni. que no es basi en un consum excessiu, sinó en l'ús social i ecològicament responsable dels recursos, i que permeti una vida digna sense posar en perill el suport d'altres persones, generacions futures, així com de l'agricultura, de la flora i la fauna;
• aconseguir una democratització significativa en tots els nivells de presa de decisions;
• la lluita contra la pobresa i l'establiment de noves relacions de solidaritat i equitat entre homes i dones i amb les persones d'altres regions i el respecte dels drets de les persones refugiades i immigrants;
• l'augment global del nivell de benestar econòmic, social i ambiental.

Jornada d'acció europea contra el TTIP

Secretariat Permanent del Comité Confederal de la CGT

La Unió Europea i Estats Units estan negociant el Tractat Transoceànic de Comerç i Inversions (TTIP, per les seves sigles en anglès) que abasta tots els aspectes de la vida, aquest Tractat afecta de manera determinant als drets laborals, mediambientals, energètics, socials, agroalimentaris, serveis públics,…
La CGT, juntament amb altres organitzacions socials, s'oposa frontalment a la signatura d'aquest tractat, i estem participant en la Coordinació Estatal de Plataformes NOTTIP.
L'11 d'Octubre s'ha celebrat un DIA D'ACCIÓ GLOBAL CONTRA EL TTIP, ZETA i TISA, al que la nostra organització ha donat suport, participant activament en l'Assemblea Contra el TTIP. Des de la CGT a nivell estatal es va editar un Díptic i un Cartell per a ser utilitzat en les diverses mobilitzacions i per a difondre en les xarxes socials i en les empreses.
Aquest tractat ens afectarà en tots els àmbits de la nostra vida, tant a nivell laboral com social. La CGT, ha de respondre en el carrer a aquesta nova agressió, pel que és important que ens mobilitzem.

1. Què és l'Acord Transatlàntic de Lliure Comerç i Inversió i què comporta la pretesa "harmonització" de les regulacions i criteris

L'acord TTIP és un acord entre els EEUU i la UE per a crear la major zona de Lliure Comerç i Inversió del món a banda i banda de l'Atlàntic i per a aprofundir en la liberalització comercial. Amb aquest objectiu es pretén no només eliminar els aranzels entre ambdues parts sinó "harmonitzar" totes les regulacions, normes i criteris d'ambdós.
Això implicarà una deterioració de totes les regulacions i proteccions que coneixem a favor dels interessos de les corporacions, perquè una major liberalització només es pot portar a terme degradant totes les proteccions socials o mediambientals, és a dir, equiparant-les pel seu menor comú denominador.

Efectes del TTIP a Europa

1.- Els aliments modificats genèticament no es testen a EEUU i no s'etiqueten. Això vol dir que entrarien massivament en els nostres mercats aliments modificats genèticament sense possibilitat de saber que ho són. A Europa està prohibida la venda de carn hormonada (vedella i porc) i de pollastre rentat amb clor. Aquest Tractat significa que hauríem d'acceptar aquests productes ja que, el trobar en les anàlisis sanitàries hormones o clor, seria legal.
2.- La llei que regula els productes químics a Europa (REACH) és molt més estricta que la nord-americana, regula com es produeixen aquests productes químics, com es comercialitzen i per a què s'usen. En canvi, a EEUU es comercialitzen més de 30.000 productes químics que estan relacionats amb la diabetis, el càncer i l'obesitat i que a Europa estan prohibits. Amb aquest acord estaríem obligats a adequar les nostres lleis per a la comercialització d'aquestes substàncies químiques.
3.- El TTIP afectarà als drets digitals (protecció de dades). Als EEUU les companyies poden accedir lliurement a les dades dels usuaris i intercanviar-se aquesta informació amb altres companyies.
4.- El TTIP afectarà també de manera significativa al tema dels Drets de Propietat Intel·lectual i pretén allargar les patents farmacèutiques, el que encariria les medicines, dificultaria l'accés als medicaments genèrics i hi hauria menys competència entre les farmacèutiques per a abaratir els preus.
5.- D'altra banda, si "harmonitzem" els drets laborals a banda i banda de l'Atlàntic, es deteriorarien encara més a Europa ja que EEUU no ha ratificat alguns dels convenis de l'Organització Internacional del Treball, com el dret dels treballadors a organitzar-se o els convenis col·lectius. Estats Units té més aviat una "llei antisindical" mal anomenada "Dret al Treball", però que restringeix la llibertat d'associació dels treballadors i treballadores.
6.- La reestructuració industrial que tindrà lloc amb la signatura del TTIP provocarà la pèrdua de milions de llocs de treball però, a més, si es canvia la legislació laboral, els treballadors/es europeus/es no tindrien dret a auto-organitzar-se davant l'atur i les mesures d'austeritat.
7.- L'obertura del mercat europeu al nord-americà produiria una forta reestructuració productiva, alguns sectors com l'agrícola simplement no podrien competir amb l'americà, on les granges agrícoles són 13 vegades més grans que les europees. Seria un sector on s'acceleraria la concentració agrícola en unes poques multinacionals i irremeiablement es perdrien molts llocs de treball, però també afectaria aquesta reestructuració a altres sectors com: els productors de carn, de fertilitzants, sucre i el sector del metall. Per exemple, "en el sector de l'automòbil, no són els aranzels el major problema, sinó les diferències en els estàndards de seguretat i medioambiente. L'objectiu d'aquestes negociacions és reduir retards i costos innecessaris per a les companyies" (Comissió Europea).
8.- El "fracking" ha estat tema de portada en les notícies a causa de els impactes negatius d'aquesta tècnica sobre la salut i el medi ambient, els quals inclouen gas metà que escapa al medi ambient (amb la possibilitat de crear serioses explosions) i aigua provinent dels pous d'on s'extreu gas, que retorna a la superfície contenint elements radioactius i grans concentracions de sal (la qual, si es rebutja incorrectament, pot ajudar a provocar petits terratrèmols). Degut al fet que a EEUU la regulació mediambiental és més feble que en la UE, el "fracking" a EEUU està a l'ordre del dia, amb més de 11.400 pous que s'obren cada any per a extreure gas natural.
9.- El TTIP podria amenaçar la moratòria europea sobre l'extracció de gas de pissarra (gas d'esquit).

El TTIP és un projecte transatlàntic promogut per les elits polítiques i corporatives, amb la finalitat de reduir els drets de les persones beneficiant els drets i interessos de les corporacions

2. ISDS - Mecanisme de resolució de conflictes entre inversor i estat

La creació d'un mecanisme de Resolució de Conflictes entre Inversor i Estat (que ja està en funcionament en altres Tractats, per exemple el NAFTA, subscrit per EEUU, Mèxic i Canada) per a solucionar les queixes dels inversors (corpo-

NO al Tractat de Lliure Comerç EEUU-UE

racions/bancs), cada vegada que els governs promulguin accions i lleis que protegeixin als consumidors, pacients o mediambient i que contravinguin els possibles beneficis que deixarien de percebre les multinacionals.
Aquests tribunals d'arbitratge els componen tres advocats privats (les més de les vegades vinculats a Lobys Corporatius), als quals se'ls dota de més autoritat que als governs, afeblint els pressupostos dels Estats, la seva sobirania per a decidir que és més convenient per als i les ciutadans i ciutadanes o per al seu país, soscavant també la independència judicial, doncs se situen per sobre del que pugui decidir qualsevol tribunal estatal, per a poder percebre compensacions econòmiques milionàries que paguen els contribuents.

Focus d'interès i autèntica finalitat

Els focus d'interès d'aquest acord:
La desregularització (els aranzels ja són suficientment baixos, el que volen és eliminar qualsevol altre tipus de barrera), encara que això signifiqui degradar totes les proteccions socials, laborals, mediambientals etc, perquè desregularizant, incrementen els seus guanys.
La creació de processos paral·lels per a inversors que se situen fora de l'abast de les estructures de vigilància democràtiques, per a afavorir els seus interessos. Mitjançant l'assegurament que les lleis futures estan subjectes a discussió i contribució a través d'un Consell de Cooperació Regulatori Transatlàntic.
La UE vol crear un instrument nou per a afavorir les converses sobre les regulacions entre la UE i EEUU, creant una eina fora del control democràtic que serviria per a harmonitzar les regulacions d'ambdós, deixant fora als parlaments i la població civil.

Conclusió

Amb això, el que volem dir és que darrera del TTIP no només subjeu un acord comercial i d'inversió, sinó un projecte polític transatlàntic promogut per les elits polítiques i corporatives, amb la finalitat de reduir els drets de les persones i revertir tots els assoliments que han aconseguit els pobles, beneficiant simplement els drets i interessos de les corporacions, que, a més, pretenen imposar un únic model productiu en tot el món i desbancar als països emergents com Brasil, Xina, Sud-àfrica o Índia per a mantenir i consolidar el seu lideratge en el món.

Petita guia dels tractats de lliure comerç que ens volen colar

Florent Marcellesi / Ska Keller

Coneixes els tractats de lliure comerç que s'estan negociant i que t'afectaran? Són moltes sigles (TTIP, TISA, CETA, EPA, etc.) i poca informació, però un mateix motlle ideològic. En aquesta petita guia i en un cop d'ull, et presentem els seus continguts, conseqüències i relacions entre ells. Corda't el cinturó.

TTIP

Per les seves sigles en anglès, significa Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions. De forma simple, és un projecte per a establir una zona de Lliure Comerç entre la Unió Europea (UE) i Estats Units (EEUU). És un perill democràtic, social i ecològic. Abans de res és un perill democràtic: està sent negociat de forma opaca i d'esquena a la ciutadania. A més és totalment il·lògic negociar amb EEUU mentre no s'ha solucionat l'espionatge de l'Agència de Seguretat Americana a milions de ciutadans europeus.
D'altra banda, el TTIP amenaça greument el nostre model social, serveis públics, agricultura o propietat intel·lectual. D'aprovar-se, suposaria per exemple que es poguessin comercialitzar aliments o transgènics avui dia prohibits a Europa per considerar-se nocius per a la salut o el medi ambient. Tot això sense ni tan sols crear ocupació i riquesa per a la ciutadania (45 euros anuals per llar europea!). Finalment, el TTIP vol engegar un mecanisme d'arbitratge per a resoldre desencontres entre Estats i empreses. Aquest cavall de Troia de les multinacionals permetria per exemple que un Estat hagi d'indemnitzar a una empresa per prohibir el fracking en el seu territori.

TISA

L'Acord sobre Comerç de Serveis (Trade In Services Agreement en anglès) s'està negociant de forma gens transparent des de juliol del 2013 per part del grup anomenat –i no és broma– "els molt bons amics dels Serveis" (format per EEUU, UE i altres 20 països). El tractat té com objectiu la liberalització dels serveis i el seu àmbit és molt ampli: ocupació, transport, comunicació, dades, serveis legals, subvencions agrícoles, educació, salut, residus, subministrament d'aigua, distribució d'energia i comerç digital. És una amenaça real per als serveis públics com la salut i l'educació, i pot també implicar una major liberalització dels mercats financers.
Sembla que hem oblidat ja les lliçons apreses de la crisi financera: la ideologia neoliberal reneix de les seves cendres. De fet, el tractat és potencialment tan o fins i tot més perillós que el TTIP. Contindrà clàusules que no permetran imposar millors estàndards legislatius o regular de nou un sector que prèviament hauria estat ja liberalitzat. La democràcia està en perill ja que la ciutadania ja no pot decidir el grau de regulació que desitja.

CETA

L'Acord econòmic i comercial global amb Canadà (Comprehensive Economic Trade Agreement en anglès) és el germà petit del TTIP. De fet, molts consideren que és un globus sonda per al TTIP, ja que conté clàusules molt similars. El seu contingut ja ha estat filtrat i confirma la majoria de les pors que es tenien. El CETA conté un mecanisme d'arbitratge entre inversors i Estats que crearà un sistema extra-judicial per a demandar les decisions democràtiques dels parlaments. Permetrà a més l'entrada de molta carn de bestiar i de porc al mercat europeu i no queda en absolut clar com es garantirà que aquestes importacions estiguin lliures d'hormones.
El CETA posarà el focus també en la liberalització dels serveis. Ho farà utilitzant una "llista negativa", el que significa que liberalitzarà tots els serveis que no estiguin inclosos en una llista d'excepcions. Un dels problemes que per descomptat no ha estat debatut és l'impacte del CETA (però també del TTIP) sobre les diferents economies europees. Els països amb economies més basades en l'exportació arribaran millor preparats que els països el desenvolupament dels quals se centra més en el consum intern. Els països del Sud d'Europa no s'adaptaran a aquests tractats de forma tan simple com Alemanya per exemple i perdran en competitivitat.

AAE

EPA segons les seves sigles en anglès. Són els Acords d'Associació Econòmica negociats entre la Unió Europea i països d'Àfrica (de l'oest, subsahariana, austral, etc.) o petites illes del Pacífic. El seu objectiu és suprimir el 75% dels drets de duana sobre les importacions procedents de la UE i de limitar la seva política comercial més enllà de les exigències de l'Organització Mundial del Comerç (OMC). Perjudicarà primer als països africans. La seva agricultura tradicional i d'autoconsum, la seva seguretat alimentària i desenvolupament regional es veuran copejats de ple per una competència europea deslleial, destructora d'ocupacions i per una dependència dels mercats mundials i d'una economia enfocada a l'exportació. A més del pillatge programat dels seus recursos naturals i subsòl, donarà motiu a una migració massiva en una situació on la població de l'Oest d'Àfrica creixerà de 70% en 15 anys i en un context d'escalfament climàtic particularment accentuat en aquesta regió. Els europeus no tenen res que guanyar tampoc. Aquest acord afavorirà una agricultura més productivista, contaminant i poc intensiva en ocupacions, en detriment de les polítiques d'agricultura sostenible, de sobirania alimentària i de transició industrial ecològica.

Les negociacions de l'OMC

L'Organització Mundial del Comerç, de la qual són membres gairebé tots els països, va ser creada en 1994 amb una agenda clara: liberalitzar el comerç mundial. Però des de 2001 l'OMC està embussada per desacords interns: els països menys industrialitzats i més empobrits volen que els seus productes agrícoles arribin als mercats dels països enriquits. No obstant això, els països del Nord bloquegen l'arribada d'aquests productes, el que impedeix el desenvolupament dels països d'origen. Des de l'aturada de les negociacions, la UE i EEUU –entre altres– han promocionat tractats de lliure comerç fora del marc de l'OMC, molts dels quals es descriuen més amunt. Objectiu col·lateral: pressionar als països del Sud perquè fessin concessions en les negociacions de l'OMC. I va funcionar: a Bali el 2013 l'OMC ha arribat a un acord per a facilitar el comerç mundial. Hauria inclòs que Índia suspengués els seus programes de suport alimentós per als més desfavorits. No obstant això, el nou govern indi no ha volgut abandonar als 400 milions dels seus ciutadans que viuen amb menys de 1,25 dòlars al dia i no estava per la labor de renunciar a aquestes ajudes. Una bona decisió!
És possible i altament necessari parar aquests tractats i construir alternatives. Dependrà de la capacitat de pressió i mobilització ciutadana, social i política a nivell local, europeu i global, com per exemple l'11 d'octubre, Dia Europeu d'accions per a parar els acords TTIP, CETA i TISA.

** Article publicat a eldiario.es*

Treball - Economia

Pressupostos 2015: Enginyeria electoralista del govern espanyol

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

El Govern espanyol parteix d'una presumpció o veritat "revelada", la macro-economia ve creixent de manera sostinguda en els dos últims semestres i, per tant, sembla que es troben en condicions d'anunciar la creació en el 2015 de 348.200 ocupacions més i que el creixement arribi al 2%, tot això gràcies al repunt de la inversió pública per primera vegada i, malgrat la retallada d'impostos, fonamentalment als empresaris (Impost de Societats) i als trams alts de l'IRPF, que deixaran d'ingressar en les arques públiques uns 9.000 milions d'euros, la diferència entre ingressos i despeses obtindria un superàvit d'uns 10.000 milions d'euros, gràcies a les menors despeses en atur i al cost del deute i, si faltés una mica, per a això està el nou sistema de Comptabilitat Europea, on el tràfic de drogues agrega al PIB 5.405 milions d'euros, la prostitució uns 4.800 milions d'euros i, per a major escarni, el que era considerat com despesa, les despeses militars, ara compten com inversió.

El de la Comissió Europea és per a dur-los al Tribunal de La Haya. Com es pot deixar fora "de l'economia que compta" el treball domèstic i els treballs de cures (majoritàriament en mans de dones), quan en termes monetaris podria doblar el PIB?. La intencionalitat política no és en absolut innocent doncs, de comptar amb "el treball domèstic i de cures", els poderosos tindrien un greu problema ja que, aquest indicador no mercantilitzat és qui millor reflecteix el benestar o malestar de la societat i de l'economia real.

A més, anuncien una taxa de reposició de contractacions de 1 per 2 en determinats serveis públics considerats essencials: forces armades, policia, educació, sanitat, inspecció tributària i universitats.

Res diu l'enginyeria "financera-electoral del govern" de la micro-economia, és a dir de la realitat diària de milions i milions de persones, les quals han d'enfrontar-se amb "xifres màgiques" com plat únic d'ocupació.

Des de la Reforma Laboral 2012, a més de destruir gairebé 2 milions d'ocupacions, la EPA corresponent al primer trimestre 2014 desmunta el "país de les meravelles" amb dues dades esgarrifoses: en un any prop de 500.000 persones han caigut de la població activa, per aquest motiu, encara que el ritme de destrucció d'ocupació s'ha desaccelerat, se segueix destruint ocupació neta i, en conseqüència, aquestes 348.200 ocupacions no són tan netes (menys encara la qualitat d'aquestes ocupacions), sinó merament un efecte estadístic doncs la gent emigra o es passa a l'economia informal. Al final de la legislatura (2015) la baixada de l'atur en 2 punts s'haurà de solament al descens de la població activa, no a la creació d'ocupació.

El terrible impacte social causat amb les mesures d'ajustament en matèria laboral i de seguretat social (Reforma Laboral i Lleis posteriors), al permetre el lliure acomiadament a voluntat empresarial, copeja especialment en el sector Públic. Aquest seguirà perdent ocupació a pesar de substituir un per dos, és a dir, si es jubilen 30.000 treballadors/es del sector públic a l'any, solament entrarien, no 15.000, sinó els corresponents als sectors on el govern diu que aplicarà aquesta taxa de substitució. Res es diu de les més de 370.000 ocupacions del sector públic que s'han perdut des de novembre 2011, ni de les que es perdran amb major intensitat durant el 2015, al seguir aplicant els ERO en els diferents organismes públics (Ajuntaments, CCAA, AGE i empreses públiques) i privatitzar serveis essencials per a la població.

La partida de la despesa dedicada a prestacions d'atur és la que més ofèn a la intel·ligència i al sentit humà: es van estalviar 4.000 milions d'euros en un context on 4 milions de persones aturades no reben cap prestació. Les rendes dels assalariats/des han caigut des del 2011 en 41.000 milions d'euros, traslladant-se les mateixes a l'excedent brut d'explotació, és a dir, als beneficis empresarials. La partida del FOGASA cau un 23%, quan més de 150.000 persones acomiadades porten esperant cobrar els seus salaris (ja molt disminuïts conforme al que les empreses els devien) una mitjana estatal de 18 mesos. Més del 51% de les gairebé 9 milions de pensions no arriben al salari mínim interprofessional i, les pujades, majoritàriament suposen 3 euros al mes.

Per a CGT, l'il·lusionisme de les màquines polítiques corruptes i al servei de l'interès particular d'empresaris i poderosos, solament ens produeix menyspreu i, alhora, la reafirmació en la nostra convicció que som les persones, la majoria social, les úniques capaces de parar el continu despreci i atracament al que ens sotmeten. CGT seguirà treballant conjuntament amb la majoria social, per a donar la volta a aquest sistema indigne i acabar amb el capitalisme.

CGT reitera la seva denúncia per les retallades en el FOGASA

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

La CGT reitera la seva preocupació per l'estat de col·lapse en el qual es troba el Fons de Garantia Salarial (FOGASA) després de la nova retallada que sofrirà aquest organisme en els nous Pressupostos Generals de l'Estat per al 2015 i que serà un 23% menor que el 2014.

El FOGASA és la Institució de garantia dels crèdits salarials davant la insolvència del empleador. Té atribuït per Llei l'abonament als/les treballadors/es dels salaris i indemnitzacions que les empreses per a les quals treballen no han pogut satisfer per trobar-se en situació legal d'insolvència o per haver estat declarades en situació de concurs.

CGT ja va denunciar la terrible situació en la qual es troba aquesta Institució el passat gener de 2013, sense que les autoritats hagin fet res per solucionar-lo.

Malgrat l'ingent cúmul d'expedients que s'amunteguen en el citat organisme, la tisora del PP no para de retallar i amb aquesta mesura es produirà un nou descens en la plantilla del FOGASA, pel que a menys mans, la resolució dels expedients es retardarà encara més en el temps. Actualment, la mitjana per a resoldre un expedient se situa entorn dels dos anys, període suficient perquè les persones afectades es vegin sota l'amenaça de l'exclusió social per no poder plantar cara, per exemple, al pagament de la hipoteca.

Enfront d'aquesta situació, el govern del PP es refugia en la solidaritat del poble, de les ONG i de les esglésies mentre li treuen les castanyes del foc. A més, des de CGT critiquem l'oportunisme de CCOO i d'UGT, ja que aquest problema es porta donant des del començament de la crisi i no ara que estem en període d'eleccions sindicals.

Des de CGT apostem per un increment en la partida pressupostària del FOGASA que serveixi per a la contractació de personal que agiliti els expedients acumulats, s'anul·li la contractació d'agències de gestió externes al Ministeri de Treball i s'escurcin els terminis per a la tramitació dels expedients. A més, el sindicat exigeix que es realitzi una major inversió en les prestacions per atur i la retirada de la nova Reforma Laboral que tant atur està generant.

Jubilació anticipada i Conveni Especial: L'INSS rectifica

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Amb nocturnitat, i en ple estiu, l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) ha dificultat l'accés a les pensions de jubilacions a unes 1.500 persones durant els mesos de juliol i agost d'enguany. Intentant silenciar-ho en les vacances d'estiu, una nova i arbitrària interpretació del govern determinava que si un treballador o treballadora havia abonat el Conveni Especial (pagament al propi INSS per mantenir la cotització anterior a pesar de no treballar) després de l'1 d'abril de 2013, ja entenia que havia treballat després d'haver-se aplicat la nova i restrictiva reforma de les pensions (Real Decret Llei 5/2013), i conseqüentment li dificultava molt accedir a la jubilació anticipada als 61 anys.

Les protestes i indignació dels i les afectades s'han estès per pobles i ciutats, moltes vegades per xarxes socials, fins a saltar als mitjans de comunicació. En ple estiu el govern del Partit Popular va haver de fer marxa enrere, pressionat per les queixes i protestes, que han denunciat que sense ni tan sols canviar la llei se'ls obligava a treballar més anys, jubilant-se més tard i percebent pensions més baixes.

Davant d'aquests fets, des de la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya valorem:

- Ha estat la resposta dels i les pensionistes el que ha fet rectificar al govern. Amb la lluita podem i guanyarem Drets Socials. Un cop més, la mobilització i protesta social han estat capaces de tirar enrere una mesura restrictiva dels drets de la classe treballadora. Tenim així una nova mostra de que amb la lluita és possible aturar les retallades dels drets socials, i que a través de l'ajuda mútua i la lluita s'aconsegueixen defensar i arrelar drets bàsics, com les pensions, la sanitat o l'habitatge. I no ens deixarem enganyar, no han estat quatre "agents socials" tancats en obscurs despatxos els que han fet aturar aquesta agressió, sinó la mobilització dels i les afectades.
- Estarem atents a l'aplicació concreta de la rectificació del govern. No podem fiarnos d'un govern que actua d'amagat. Fins a data d'avui, l'executiu de Rajoy només ha emès comunicats de premsa reconeixent "el seu error", però la gran majoria dels i les afectades continuen amb les seves resolucions de l'INSS desestimatòries de la seva pensió de jubilació. En estar davant de simples "canvis interpretatius", i no haver-se donat cap modificació de la norma, des de la CGT estarem alerta per a que en el procés de reconeixement dels drets dels i els afectades no s'exclogui a cap pensionista.
- Continuem denunciant les successives i restrictives reformes de les pensions, que ens obliguen a treballar cada cop més anys, per percebre cada cop menys pensions. En els darrers tres anys, hem patit dos grans reformes de la Seguretat Social, més múltiples petites modificacions de les normes. Totes elles van encaminades a que la classe treballadora cada cop ens jubilem més grans, i amb pensions encara més petites que les actuals, que ja condemnen a molts i moltes pensionistes a viure al límit de la misèria. L'objectiu d'aquestes polítiques és fer encara més rics a les classes burgeses del nostre país, a costa del patiment de la classe treballadora.

Per tant, des de la CGT de Catalunya felicitem per aquesta victòria als i les afectades, i alhora fem una crida a la lluita als carrers i centres de treball per unes pensions dignes per al conjunt de la classe treballadora.

Cap persona pot ser privada d'uns ingressos mínims, i menys encara quan són col·lectius socials especialment vulnerables, com persones a la tercera edat o amb malalties.

La indiferència i l'individualisme només ens han dut pèrdua de drets i a que la Patronal s'atreveixi a insultar-nos amb propostes de jubilacions als 70 anys. La lluita, la solidaritat i el suport mutu són les nostres armes per lluitar per un futur més digne pel conjunt de la classe treballadora.

Lluitem per unes pensions dignes!

Les grans empreses espanyoles només paguen en impostos el 5,3% dels seus beneficis

Librered.net

Els grans grups empresarials segueixen tributant a uns tipus molt baixos. El 2012, l'any que més pujades fiscals ha patit l'impost de societats, els grups consolidats, entre els quals es troben totes les empreses de l'Ibex 35, van tributar al 5,3% pels seus beneficis, Segons figura en l'Informe Anual de Recaptació de l'Agència Tributària (AEAT).

Els gegants empresarials van collir en 2012 un resultat positiu de 72.106, enfront dels 65.598 milions d´euros que van aconseguir la resta d'empreses. Però després de l'aplicació dels diversos ajustos a la base imposable, la factura fiscal dels grups consolidats s'aprima fins a més de la meitat del que paguen la resta de les empreses espanyoles al fisc per aquest tribut: 4.110 milions d'euros. Aquesta xifra és 17 vegades inferior al que van pagar aquest mateix exercici les famílies per l'IRPF.

Malgrat això, el tipus efectiu d'aquestes empreses s'ha incrementat un 38,5% respecte a l'exercici anterior, el de 2011, quan es va situar en el 3,8%. El tipus mitjà efectiu de totes les empreses en 2012 va ser del 10,9% enfront del 9,1% d'un any abans. El de 2013, que sí que avança l'Agència Tributària, va ascendir al 12,4%, per sota del que paguen les famílies en el IRPF, un 12,73% de la seva renda bruta.

Malgrat això la recaptació per l'impost de societats es va reduir un 7%. Hisenda assenyala que la recuperació de beneficis i l'ampliació de la base de l'impost tendir a elevar els pagaments fraccionats d'aquelles societats els pagaments a compte es defineixen en funció dels beneficis de l'exercici.

També assenyala que hi va haver altres factors negatius sobre la recaptació com l'avançament d'ingressos en els pagaments de l'impost en 2012, l'augment en el volum de les devolucions realitzades i els ingressos per actes d'inspecció, en comparació amb els "excepcionalment" elevats el 2012 .

Hisenda assegura que la nova retallada de deduccions en l'impost de societats que contempla la reforma fiscal elevarà el tipus efectiu que paguen les empreses amb més de 60 milions d'euros en ingressos fins al 12% des del 9% actual, segons Expansión. L'avantprojecte rebaixa el tipus nominal de les grans empreses del 30% al 25%, però la mesura s'acompanya de la retallada de deduccions.

La vaga no és història

Ermengol Gassiot

Mirar d'explicar el que passa en el present a partir de la història pot ser una perfecta estupidesa. Com també ho pot ser buscar en el que van fer els nostres avis i àvies una pauta per actuar avui en dia. Tot i treballar en l'àmbit de l'estudi de la història, jo acostumo a ser dels que prefereixen veure la realitat amb ulls de present, analitzar-la a partir de la nostra experiència i actuar en conseqüència. I així anem creant fronts de conflicte, eines de lluita i nous espais. De vegades amb més èxit, d'altres amb sonors fracassos. Però, en fer-ho, som subjecte i estem ben vius. Ara bé, també és cert que la història pot estimular la nostra anàlisi del present.

Tot això ho ara que m'estic llegint l'"Eco de los passos", del sindicalista i anarquista reusenc Joan García Oliver. M'agradaria poder anomenar-lo també company, però fer-ho seria posar-me unes medalles i vincular-me a una època que, ni de lluny, he viscut. Sigui com sigui, el llibre, autorelat de la seva pròpia vida, és un d'aquells que se't mengen el temps. Les hores s'esvaeixen llegint-lo i un mateix sent la necessitat d'aturar el rellotge per poder consumir unes pàgines més cada dia. Amb la seva narració García Oliver il·lustra diverses cares de la nostra història del s. XX. Descriu la misèria de les famílies treballadores. Les lluites i la presó. Els debats, amb les seves certeses i els seus dubtes. Les passes vers la revolució social i la construcció d'un nou món. La lectura de tot plegat, tot i ser història, també ens estimula a pensar-nos a nosaltres mateixos. A reflexionar sobre el que fem, sobre allò que no fem i que potser podríem assajar, a perdre temors, etc.

En relació a això últim, vull parlar breument de la vaga, una eina que suposadament els sindicalistes i treballadors/es hauríem de saber emprar amb familiaritat. Garcia Oliver distingeix dues formes de fer vaga a inicis de s. XX. La vaga que ell considera passiva i la vaga activa. En la primera els treballadors cessem la nostra activitat, sacrificant la font de la nostra subsistència, el salari, com a eina de pressió a la patronal. Amb la confiança que la frenada a la producció convencerà al patró d'acceptar les nostres peticions, o com a mínim negociar-les. I amb l'esperança que hi haurà algun tipus de fons de solidaritat que ens permeti seguir comprant o rebent aliments, roba i ens faciliti alguna manera de pagar lloguer, llum i aigua. Mentre tot això dura, el temps juga en contra nostra a una velocitat molt més ràpida que en contra del patró. Un temps que gairebé és diví, totpoderós, mentre nosaltres, en vaga, esperem que el patró es torci. I cedeixi.

En la vaga activa, els treballadors també deixem de treballar i posem en risc la nostra subsistència. Però, a diferència de l'anterior, reconeixem que probablement el nostre temps no serà suficient per a doblegar el patró o, com a mínim, fer-ho abans que nosaltres haguem d'aixecar la vaga per esgotament. I recorrem a formes de pressió complementàries. A l'acció directa, una eina que ha sigut una de les principals característiques del moviment obrer català i de gran part de la península durant molt de temps. De formes d'acció directa n'hi ha moltes i molt diverses. I són interessants en la mesura en que cada context, cada situació, pot donar peu a un tipus d'acció diferent. En una vaga d'aquest tipus, els que la fem deixem de ser passius per a esdevenir un agent central del conflicte. Ens neguem a perdre la iniciativa a partir del moment posterior a l'inici de l'aturada i aspirem a mantenir-la al llarg de tot l'enfrontament.

Ara mateix no vull entrar a posar gaires exemples d'un tipus de vaga o de l'altra. Ni a discutir què es va fer bé o malament, des del meu punt de vista, en cadascun d'ells. Simplement les vull contrastar una mica. Recentment hem assistit a una vaga heroica en una planta de producció alimentària. Més de 8 mesos d'aturada que han suposat la vaga més llarga de les darreres dècades. Una vaga que ha suscitat moltes manifestacions de solidaritat, amb actes de recollida d'aliments i diners adreçats a ajudar als i les vaguistes a mantenir-se. Una solidaritat que ha sigut insuficient per a evitar que poc a poc els vaguistes tinguessin cada vegada més dificultats per pagar les factures bàsiques, els lloguers o, simplement, poder comprar productes de primera necessitat. Fins que finalment la vaga ha acabat sense que l'empresa hagi patit la pressió suficient que l'obligués a cedir en, pràcticament, res.

De vagues actives n'hi ha menys i costa identificar-les clarament. Per una banda perquè el sindicalisme al nostre país ha acabat caient massa sovint al parany de la legalitat, que gairebé ens dicta com ha de ser una vaga: avisada amb antelació, limitant-ne els motius, acotant-ne les formes i confiant la seva resolució a mecanismes d'arbitri i mediació. Com si el consens hagués de fer la única manera de resoldre conflictes. Per l'altra, costa conèixer-ne exemples perquè, precisament, en defugir els estrets camins de la llei sovint són més anònimes, a part de durar menys. En tot cas, molts de nosaltres recordem algunes vagues que han comportat accions complementàries, sovint adreçades a socialitzar el conflicte. Del transport, de la neteja, en alguna empresa d'informàtica o en alguna gran superfície de venda de llibres, per citar-ne algunes. On a, a més a més de l'aturada, diverses accions van acabar sent una peça central del pla de lluita.

Personalment, crec que en el replantejament del sindicalisme, novament cada vegada més social, haurem de repensar les nostres pràctiques de lluita. Una primera passa és reconèixer que una eina tant important com és la vaga no ha de ser només com ens han anat dient els darrers anys que és. Potser el fer una vaga no necessàriament s'ha de limitar a la "cessació voluntària en el treball per part dels empleats assalariats amb vista a obtenir de l'empresa algun avantatge relatiu a millores de sou o de les condicions de treball", com la defineix el Diccionari de la llengua catalana de l'IEC. I si una vaga no és només deixar d'anar a treballar, les opcions de socialitzar-la obrint-la a la solidaritat activa de tots nosaltres, també als carrers, son immenses. I la potència d'aquest actuar col·lectiu, arreu, despreocupat de les formes, ens l'han mostrat situacions tant recents com l'#efecteCanVies.

Així doncs, potser la història també pot crear futur.

En el replantejament del sindicalisme, cada vegada més social, haurem de repensar les nostres pràctiques de lluita, entre elles la vaga.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

De la delegació a l'autonomia

Josep Garcia Vázquez

La cultura de la delegació és un dels aspectes més negatius del model de relacions laborals existent des de fa molts anys a l'Estat espanyol, configurat a partir de l'aprovació, l'any 1985, de la Llei Orgànica de Llibertat Sindical (LOLS). És també una de les herències més pernicioses que resten encara entre nosaltres de la mal anomenada "transició democràtica". Aquesta cultura està àmpliament estesa, per desgràcia, entre la majoria dels treballadors i les treballadores, havent contribuït el bisindicalisme hegemònic (CCOO i UGT) a la seva extensió i a reforçar-ne la imatge de normalitat, a convertir-la en quelcom "natural".

Des d'aquesta perspectiva és, doncs, d'allò més normal que derivem la defensa dels nostres drets en l'àmbit laboral a un cos especialitzat de treballadores (tot i que moltes d'elles fa anys que han deixat de ser "treballadores", en sentit estricte, atès que ostenten la condició d'alliberades a temps complet), que "ens representen", perquè les votem cada 4 anys, i són les que "entenen" i les que s'ocupen d'aquests assumptes. Així, no cal que nosaltres ens ocupem de solucionar personalment els nostres problemes i els de les nostres companyes en aquest àmbit, perquè per a això ja estan els delegats i les delegades al Comitè d'Empresa, que són els que es dediquen a fer-ho. I si no ho fan els podem criticar per aquest motiu, sense que en cap moment se'ns passi pel cap que ho podem i ho hem de fer nosaltres mateixes, de forma directa i sense intermediaris. Perquè per a això estan, per a això els votem, igual que votem periòdicament als polítics per a gestionar la cosa pública...

De forma complementària, també forma part d'aquesta cultura una actitud instrumental respecte els sindicats, que són vistos per molts com a poc més que gestories o com a simples serveis jurídics (i en el pitjor dels casos, fins i tot, com a agències de col·locació), als quals hom hi acudeix només quan té un problema individual, per a que l'hi resolguin, sense que la majoria es plantegi que si existeixen aquestes estructures organitzatives (almenys, pel que fa a la CGT) és per la militància de moltes persones que estan gastant voluntàriament moltes hores de la seva vida, a canvi de no res, per a articular i mantenir un espai de solidaritat i suport mutu. I, òbviament, la solidaritat és sempre desinteressada, però no pot ser unidireccional, perquè aleshores deixa de tenir sentit. És també un mecanisme que requereix, per a sostenir-se, de la reciprocitat, de la implicació de tots i totes nosaltres... De la teva tant com de la meva. El suport mutu, i això

tothom ho hauria d'entendre, o és precisament això, mutu, o no és res.

És difícil lluitar contra aquestes actituds i aquesta mentalitat. Ho és, perquè, com deia, el bisindicalisme hegemònic ha potenciat, per la seva pròpia conveniència (més concretament, per a consolidar i expandir unes organitzacions --les seves-- de caràcter burocràtic, jeràrquic i autoreferencial), aquest il·lusori democratisme pseudoparlamentari del model de la "representació unitària" a les empreses consagrat per la LOLS. Un model que, de fet, el poder polític va configurar, ja fa dècades, a la seva mida. El model dels Comitès, de la delegació, de les eleccions, les alliberades, la pacificació dels conflictes i la negociació a esquenes dels treballadors i les treballadores. I perquè, efectivament, la seva pràctica sindical els ha dut a esdevenir (si és que mai havien estat altra cosa) gestories i centrals de serveis més que no pas organitzacions per a l'acció col·lectiva de la classe treballadora.

De fet, després de dècades treballant per a imposar aquest model i normalitzar-lo a ulls de les treballadores, el que seria estrany és que la majoria d'aquestes no l'haguessin fet seu i no haguessin acomodat aquesta manera de funcionar als seus esquemes mentals i a les seves expectatives en relació als sindicats. La precarització laboral extrema (especialment al sector privat, però de forma creixent també al sector públic), i la fragmentació de la classe treballadora han fet la resta. Per tant, no ens ha d'estranyar gens ni mica l'apatia i el desinterès de tants i tants treballadors respecte tot allò que fa referència a la defensa dels seus drets. Al capdavall, porten molt de temps inculcant-los (inculcant-nos), en el millor dels casos, que allò no és cosa seva, que ja n'hi ha d'altres que se n'encarreguen enlloc seu; i en el pitjor, que simplement no hi ha res a fer.

El contrari de la cultura de la delegació és la cultura de l'autonomia, la cultura del protagonisme col·lectiu, pròpia del model anarcosindicalista. Si bé crec que hem de ser autocrítics en aquest punt, atès que també a la nostra organització ens hem vist afectats i hem adquirit molts (o alguns...) dels vicis del model del bisindicalisme hegemònic que rebutgem i critiquem. Potser ha estat inevitable, en haver hagut d'accedir (i això ens retrotrau als tortuosos debats interns dels anys 80 que tant de mal van fer dins del sindicalisme llibertari) a "jugar" al joc definit per les regles de la LOLS, com a estratègia per a no caure en la marginalitat sindical.

I malgrat que sempre hem pregonat que això no afectava als nostres principis, que ho fèiem com a estratègia, que presentar-se a unes eleccions no era una finalitat en sí mateixa, que era un mitjà per a consolidar les nostres Seccions Sindicals a les empreses, que mai no havia de suposar l'acceptació pràctica d'un marc d'actuació imposat que era antitètic respecte la nostra manera d'entrendre la lluita sindical i social, que estàvem als Comitès per a buidar-los de contingut, etc...

El cert és que, si bé no sempre ni a tot arreu, la nostra pràctica s'ha anat impregnant, en certa mesura, dels hàbits generats pel context d'interacció en el qual ens hem vist immersos. Uns hàbits que, un cop adquirits, o interioritzats (de forma conscient o inconscient), no sempre hem sabut rebutjar ni analitzar amb perspectiva crítica, des d'una posició anarcosindicalista. I és per aquest motiu, penso, que val la pena posar en valor de nou, i reivindicar la pràctica d'allò que ens defineix, com a hereus que som de la tradició de lluita inaugurada per la CNT el 1910: L'autoorganització i la participació des de la base (per tant, dins les empreses, la Secció Sindical i l'Assemblea), l'autonomia, la militància, el suport mutu, el conflicte, l'acció directa. Això és el que ha de definir la nostra manera de ser i de fer. I aquesta és l'única via per a aconseguir fer sortir de l'apatia a tanta gent apàtica, per a empoderar-la, per a que prenguem entre totes el nostre destí en les nostres mans, com a treballadors i treballadores, lluitant, de forma col·lectiva. Explicant i fent veure a tothom que no hem de fiar ni delegar en res ni en ningú la defensa dels nostres interessos de classe, i menys encara en individus i organitzacions que han desenvolupat, i desenvolupen, una funció objectiva de col·laboració amb el Capital.

Això no vol dir, en absolut, que haguem de tornar enrere, ni desfer el camí de renovació emprès als 80, ni fer com si el context d'interacció definit per la LOLS, i la resta de la legislació que determina el marc de relacions laborals, no existís. Existeix, malauradament, i hem d'actuar necessàriament en el camp que aquesta defineix. Però la nostra forma d'actuació la decidim nosaltres, no la pot decidir un marc legal del qual nosaltres no participem. I si bé l'hem de prendre, per força, com a punt de partida, mai no hem d'oblidar tampoc que aspirem a transcendir-lo, que lluitem pel canvi social.

El que vol dir això és que el sindicalisme ha d'actualitzar, necessàriament, després de tants i tants anys de derrotes, la seva manera de fer. I que nosaltres, al contrari que el bisindicalisme hegemònic, estem en una bona posició per a fer-ho si prioritzem aquells principis organitzatius i aquells mètodes d'actuació que ens són propis. L'autonomia i l'acció directa són, en realitat, tan velles com ho és el moviment obrer. Però no són objectes arqueològics per a lliurar, simplement, a la curiositat dels historiadors. Ben al contrari: Són i han de ser armes, aquí i ara, per a construir el futur, per a articular una nova forma d'hegemonia sindical.

** Afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de CGT Baix Penedès i Secretari de Formació de la CGT de Catalunya*

Inici de curs 2014-2015: Més llenya al foc

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Inici de la LOMCE, desplegament profund de la LEC i més retallades configuren un inici de curs marcat pel desmantellament programat de l'educació pública. Què podem fer?

La LOMCE

Tot i les paraules políticament correctes de la Consellera quan la LOMCE encara estava en tràmits parlamentaris, allò de "la LOMCE no s'aplicaria a Catalunya", la realitat és ben diferent. La LOMCE comença aplicar-se enguany i tindrà plena vigència a 1r, 3r (amb prova d'avaluació inclosa) i 5è de Primària. A Secundària, els Programes de Formació i Inserció (PFI), dins de la Formació Professional Bàsica, estan substituint els PQPI.

D'altra banda, les competències del Consell Escolar de Centre queden reduïdes enormement, en passar d'òrgans amb poder de decisió a òrgans merament consultius. Continguts, tractament de la llengua, pla d'estudis, poder de les direccions, pes de la religió i de l'escola privada-concertada ens arriben suposadament imposats des del govern central. Però la realitat és que han estat rebuts amb entusiasme pel govern de la Generalitat, disfressant sota el tema lingüístic un enfrontament inexistent. La coincidències d'ambdues lleis destapen la farsa (veure esquerda on demostrem aquestes coincidències).

La LEC

El desplegament de la LEC també ens està fent patir. Clar afavoriment de l'escola concertada davant el tancament de línies i centres, i als pressupostos de la Generalitat. Importació del model de gestió privat als centres públics amb la privatització del màxim de serveis possibles: ofegament pressupostari de les llars d'infants públiques, servei de vetlladores i vetlladors, fundacions privades aportant "professorat?" a la pública o gestionant aules d'escolarització compartida, empreses realitzant la formació professional gràcies a la FP dual, etc. Per no parlar dels efectes que ja ha tingut sobre el professorat provisional l'augment d'atribucions de les direccions dels centres en quant a la confecció de les plantilles arran de la publicació del Decret de plantilles del passat març i el seu efecte sobre els nomenaments de destinacions provisionals d'aquest estiu.

Els efectes sobre tot el conjunt de la plantilla els esperem enguany amb el concurs de trasllats d'àmbit estatal, on, si mirem el resum que CGT va fer sobre el decret de plantilles, veurem que les direccions podran condicionar les places definitives dels seus centres (des d'afegir condicions específiques per ser ocupades fins a desplaçar un propietari definitiu, per no parlar de l'acomiadament o separació de la docència en cas d'informe negatiu de la direcció).

El desplegament de la LEC en aquest aspecte està portant a la practica una aplicació estricta per part d'algunes direccions en el seu paper sancionador. Cada cop es multipliquen més els expedients administratius, no sempre dotats d'objectivitat, que ens arriben a través de les diferents Juntes de Personal, on els docents que fins ara estàvem sota la pressió del control extern de l'administració, ara hem de sumar a més al control intern dins el propi centre.

Si amb això no en tenim prou, esperem per a aquest curs el decret d'avaluació, que vindrà sens dubte en la línia de culpabilitzar el professorat de les seves polítiques de destrucció dels serveis públics per tal de justificar amb més força la progressiva privatització.

Les retallades

Continuen en la línia del curs passat. Estalvi màxim d'inversió en educació pública en forma de tancament del màxim de línies públiques, no cobertura normalitzada de les baixes, augment de ràtios per sobre el que la pròpia Generalitat marca, supressió d'hores de treball del personal de suport a la docència i d'administració, augment d'hores de docència directa, important disminució de la massa salarial de tot el personal (gairebé un 30% acumulat en els darrers 5 anys), amputació de drets laborals (baixes mèdiques penalitzades, desaparició de la compactació remunerada en cas de maternitat, acomiadament de personal durant caps de setmana o durant les vacances, baixada salarial del 15% del personal substitut), etc.

Què podem fer?

Estem convençudes que la nostra lluita pot aturar els atacs que encara han d'arribar i ens pot ajudar a revertir aquells que ja s'han produït. Però, perquè això sigui possible, hem de ser molts i moltes més les treballadores que participem dels debats, les que decidim què fer, les que duguem a terme allò que decidim i, en definitiva, les i els que ens organitzem i lluitem.

Cal potenciar per a l'organització del nostre col•lectiu que dintre de cada centre hi hagi periòdicament un espai assembleari de debat i participació per fer propostes i perquè arribin a tothom aquelles que se'n fan des de les zones i les assemblees de treballadores de l'ensenyament.

Alhora, creiem fonamental la màxima participació a les assemblees de zona per tal d'intercanviar informacions, propostes i prendre decisions comptant amb la participació i opinió dels i les docents del màxim de centres de cada territori. I per posar en comú, debatre i prendre decisions comptant amb les propostes i participació del màxim de companyes, del màxim de centres i el màxim de zones possible, perquè de manera coordinada i conjuntament es puguin prendre acords de mobilització a l'Assemblea de docents i treballadores de l'ensenyament públic.

Carta oberta d'un podador de Barcelona: Cauen arbres a Madrid

Carlos Bernal

El arbres de Barcelona podrien veure's abocats a córrer la mateixa sort que els madrilenys. A Madrid la gestió de l'arbrat està, des de fa molts anys, en mans d'empreses privades i ara Barcelona també representa una llaminadura per les grans empreses de serveis. El govern de la ciutat, tan els d'ara com els d'abans, està en constant setge per tal de privatitzar la gestió del verd de la ciutat i fer-hi entrega als poderosos com a Madrid.

Els arbres de Madrid poden haver caigut de manera sobtada e inesperada, però també degut a una gestió privada que no hi posa els recursos necessaris, que no valora la responsabilitat, la implicació, la constància i la proximitat del jardiner/a de barri amb una permanència al territori que fa que el veïnat els vegi amb familiaritat. Aquest és el cas de Bcn, amb un Institut Municipal de llarg recorregut que no mira cap un altre costat quan es detecta un arbre feble o amb risc de caiguda o un grup de flor amb fongs, o un arbust malmès o quan se li apropa un veí amb una queixa. Els arbres creixen, maduren i al final de la seva vida moren i cauen, és un procés natural que mirem d'evitar tallant-lo abans que caigui, però si el personal implicat a la detecció del problema és perillosament reduït i es mira cap un altre costat, el risc de caiguda precipitada augmenta.

A Barcelona aquest jardiner/a proper del que parlàvem pot desaparèixer, la plantilla està molt minvada i envellida, cada cop es jubilen més treballadors/es i si no contractem no es durà a terme el rejoveniment necessari . A Barcelona ja es nota la falta de qualitat a la jardineria, la feina de 10 persones no la poden fer 6; de vegades això provoca despeses innecessàries i en el cas de l'arbrat es provoquen riscos no assumibles. L'ajuntament de Bcn vol privatitzar l'Institut i deixar-ho en mans dels àvids empresaris que, més que interès per la jardineria municipal, tenen un clar interès per ficar-se els diners públics a la seva butxaca privada. Els arbres cauen a Madrid, però abans que això van caure els drets laborals, la proximitat a la ciutadania, la implicació del personal municipal i els interessos generals en vers els interessos dels quatre de sempre.

Barcelona ha de ser capaç de mantenir i protegir el seu patrimoni, en aquest cas un patrimoni jardinístic i cultural de màxima importància i un patrimoni professional amb un coneixement del terreny que no es pot assolir d'altra manera que amb implicació i responsabilitat.

** Carlos Bernal és podador de Barcelona i membre de CGT Parcs i Jardins*

Èxit rotund del ple estatal de seccions de Telemàrqueting

Secretariat Permanent Sector Federal de Telemàrqueting de CGT

El Sector Federal de Telemarketing de CGT (SFT) informem que els dies 4 i 5 de setembre de 2014 es va celebrar a San Lorenzo del Escorial (Madrid) una reunió a partir de la qual es vol rellançar el treball de la CGT en aquest sector amb la presa de diversos i importants acords.

És important assenyalar que abans de la celebració d'aquest ple, en els mesos anteriors, es van celebrar en tot l'Estat assemblees d'afiliats en les seccions sindicals constituïdes en empreses del sector de telemàrqueting per a garantir la participació de tots els afiliats i afiliades.

En aquesta reunió, sobre la base dels acords adoptats en les diferents assemblees, els delegats de CGT triats per a acudir a aquest ple han aprovat el treball realitzat per la Coordinadora Estatal de Telemàrqueting fins a ara i han decidit quina és la postura que volen que la nostra organització defensi en la pròxima negociació del Conveni Col·lectiu de Contact Center tenint sens dubte en compte el treball realitzat en les diferents negociacions des de fa ja 14 anys en un sector tan precaritzat com és aquest. A més s'ha aprovat amb valentia un nou repte: transformar la Coordinadora Estatal de Telemàrqueting, que durant 14 anys ha demostrat la seva eficàcia en la defensa dels drets de les i els treballadors, en el Sector Federal de Telemàrqueting de CGT.

Juntament amb aquesta decisió s'han aprovat uns nous Estatuts i un nou Secretariat Permanent, que serà l'encarregat de gestionar els acords presos en aquesta nova etapa. En els Estatuts s'han recollit els principis d'Acció Sindical que la CGT ha vingut defensant històricament dintre del telemàrqueting.

En aquesta reunió han participat gairebé 60 seccions sindicals i més de 140 delegats. En un gran ambient de solidaritat i companyonia les seccions sindicals de CGT han pogut intercanviar experiències de lluita que s'han produït l'últim any en les seves diferents empreses i territoris.

Hi han participat companys de les empreses Atento Impulsa, Atento Teleservicios España, Digitex Informática, Emergia Contact Center, Eulen, Extel, Ferrovial Summa 112, Ferrovial 010 Línea Madrid, GCO Contact Center, GSS Line, GSS Venture, GSS Line GPV, Hidrotec, Indra, Konecta BPO, Konecta BTO, Konectanet Comercialización, Konecta CEE, Lindorff España, Marktel Servicios de Marketing Telefónico, MK Plan 21, OEST, Outservico, Qualytel, SERTEL, Servinform, Sitel Ibérica Teleservices, Telecyl-Madison, Teleperformance España, Transcom Worldwide Spain, Transcom Global, Unisono i Unitono.

Els companys i companyes provenien de Sevilla, La Corunya, Còrdova, Barcelona, Lleida, Ponferrada, Màlaga, Saragossa, Badajoz, València, Valladolid, Oviedo, Jaén, Salamanca, Gijón, Vigo, Santander i Madrid.

A partir d'ara toca posar en valor tots aquests acords i seguir sent la millor eina que tenen els treballadors i treballadores del telemàrqueting per a defensar-se de les constants agressions de les empreses i lluitar per conquistar nous drets.

El futur és nostre. Fem nostre el que deia Buenaventura Durruti: "Portem un món nou en els nostres cors i aquest món està creixent en aquest instant."

Sense vacances i amb 60 acomiadaments més a Panrico

Secció sindical CGT Panrico

En la reunió que s'havia de celebrar per a resoldre el tema de les vacances, l'empresa es va presentar amb un nou pla industrial, per a donar una major càrrega de treball a la fàbrica de Santa Perpètua, això comportava, també, modificacions substancials en les jornades, horaris i torns de caràcter personal per als treballadors i que si el comitè signava, aquest pla industrial, es veurien disminuïts els acomiadaments.

És sabut que per a aquestes modificacions, l'empresa no necessita la signatura del comitè. El que l'empresa pretenia, amb la signatura del comitè, era una contrapartida: que els treballadors es quedessin indefensos davant la possibilitat de poder denunciar, reclamar i fins i tot deixar sense efecte alguna de les denúncies que ja estan presentades.

En l'assemblea que es va celebrar el dilluns 15 de setembre el comitè va informar que de cap manera anava a signar un acord en contra dels treballadors com mai ho han fet; en aquesta assemblea se'ls va recordar que si que havien signat acords en contra dels treballadors i la resposta del comitè va ser un atac a l'assemblea reiterant que el comitè no ha signat mai res en contra dels treballadors.

En altre ordre de coses l'assemblea va discórrer amb diferents intervencions que el comitè va ser responent, no sense alguna discussió. El principal punt de l'ordre del dia, que eren les vacances, es quedava aparcat, ja que l'empresa no va voler parlar del tema amb el comitè i va suspendre les reunions del divendres 12 de setembre i la que es tenia que fer en la inspecció de treball el 15 de setembre, quedant aquesta ultima ajornada per a dilluns 22 de setembre.

El dimecres 17 de setembre l'empresa movia fitxa, informada o assabentada que el comitè no anava a signar el seu pla industrial, i presentava una llista amb 60 nous acomiadaments, efectius per a aquell mateix dia.

També el mateix dia 17 de setembre sortia a la llum un document que el comitè (els representants dels treballadors, que diuen i reiteren que mai signen res en contra dels treballadors) i l'empresa (part actora) estan ambdós conformes a demanar al jutjat de Sabadell, retardar el termini per a dictar sentència sobre la legalitat de la vaga, i així evitar que aquesta sentència surti abans del judici per l'ERO a l'Audiència Nacional. Sent aquesta altra una de les moltes signatures que s'han fet d'esquenes als treballadors.

I per a més súmmum de despropòsits també surt a la llum publica que l'empresa ha rebut un crèdit de 8 milions d'euros, per part de l'Institut Català de Finances (ICF), o sigui, el banc de la Generalitat de Catalunya. I llavors sorgeix el dilema: vol això dir que els diners dels contribuents s'utilitzaran per al finançament de les indemnitzacions dels acomiadaments dels treballadors de la fàbrica catalana de Santa Perpètua, deixant-la en serveis mínims, ja que solament es fabricaran els donuts que es vagin a consumir a Catalunya. Per què aquests 8 milions no es destinen per a beques, menjadors o dependència i no com premi a uns acomiadaments?

Joventut i treball formatiu, què està passant?

José Luis Carretero

Segons l'Informe Conjunt sobre l'Ocupació de la Unió Europea de 2013 la gegantesca crisi socioeconòmica que estem vivint s'ha encebat amb enorme cruesa en la joventut europea. Al setembre de 2013, l'Informe donava de taxes d'atur juvenil (és a dir, dels menors de 30 anys) que anaven del 7,7 % a Alemanya o el 8,7 % a Àustria, fins al 56,5 % a Espanya i el 57,3 % a Grècia. Al temps, s'afirmava que entre 2008 i 2011 la taxa de joves europeus de 15 a 24 anys que ni treballaven ni estudiaven havia augmentat en dos punts percentuals, fins al 12,9 %, xifra que en països com Xipre, Croàcia, Romania, Irlanda, Espanya, Itàlia i Bulgària, es trobava entre el 16 i el 23 %.

Enfront d'aquestes realitats les institucions dels països membres han respost amb contínues i, en molts casos, profundes reformes laborals, caminant en el deixant d'una creixent flexibilitat quant als acomiadaments i les condicions bàsiques de treball. Així mateix, s'han facilitat les formes de contractació temporal i a temps parcial en la major part dels països de la Unió, s'han introduït novetats entorn de la negociació col·lectiva que afavoreixen les aspiracions patronals, i s'han implementat rebaixes i congelacions de salaris que han implicat una evident pèrdua de poder adquisitiu dels treballadors.

Hem de tenir en compte que l'anomenat model europeu (o "model social") de relacions laborals ja s'havia trencat abans de la crisi. La conformació del Dret del Treball com un dels pilars fonamentals, al costat de la democràcia parlamentària i l'Estat del Benestar, de les societats centrals del Continent ve sent desdibuixada en els últims decennis per processos paral·lels de flexibilització de les normes, desregulació, descentralització productiva, substitució de la negociació col·lectiva per la individualitzaci de les relacions de treball i conformació de nous marcs normatius funcionals a les necessitats empresarials.

El cor d'aquests processos ha estat estructurat en la forma de segmentació de la força de treball i dualització dels mercats laborals, mitjançant l'explosió incontrolada de formes de contractació "atípica" i precària (a temps parcial, temporal, en missió, específica per a col·lectius concrets…); els processos de descentralització accelerada sobre contractes i subcontractes, falsos autònoms, empreses de contractació temporal, etc.; la descomposició del model de gestió de les relacions laborals basat en la negociació col·lectiva i el contrapoder sindical; i la irrupció, cada vegada amb més importància relativa, de borses d'activitat més o menys desregulada frontereres entre el Dret del Treball i altres ordenaments connexos, com el treball para-subordinat o la formació ocupació, de la qual anem a parlar en aquest text.

Les anomenades "zones grises" són els espais fronterers entre les formes de treballar regulades pel Dret del Treball (i que, per tant, poden reclamar els drets i condicions que el mateix comporta) i les regulades per altres ordenaments distints. Un exemple paradigmàtic de zona grisa ha estat la constituïda per l'anomenat treball "para-subordinat", un treball formalment autònom, i per tant aliè al Dret del Treball, però que es troba sotmès, en la substància fàctica de la realitat, als mecanismes de comandament d'una cadena de valorització empresarial concreta. Així, l'autònom contractat, per exemple, com transportista per una gran multinacional de la distribució, pot veure's, al mateix temps, com un petit "empresari de si mateix" que té plena independència, i com un subjecte sotmès fèrriament als temps, les modalitats i les ordres derivades de l'organització client.

De fet, la contractació de treballadors com "falsos autònoms", que manquen dels drets derivats del Dret del Treball per pagar-se ells mateixos les seves cotitzacions socials i figurar com empresaris individuals, però que en la realitat treballen amb plena dependència i alienitat respecte de les empresa suposadament "client", ha estat una de les formes essencials que s'han expressat els processos de descentralització productiva contemporanis. Això ha dut a una encesa disputa entorn de la seva regulació mitjançant instruments legislatius nous com la Llei de l'Estatut del Treballador Autònom del 2007, que institueix la figura del cridat "Treballador autònom econòmicament depenent" (TRADE) referida a l'autònom que, a més d'altres condicions concretes, tingui un 75% de la seva facturació anual amb un sol client i la regula amb una normativa que l'assembla (encara molt tímida) al treballador per compte aliè.

Doncs bé, la veritat és que en els últims anys assistim al ràpid desenvolupament d'una nova zona grisa, o més aviat a l'ampliació d'una zona grisa que ja existia des de fa algunes dècades, però que s'ha estès en la seva amplitud i en les seves narratives legislatives: la zona de ningú existent entre el treball i la formació.

Ens explicarem: si bé les beques universitàries i d'investigació han estat un mecanisme cada vegada més estès en les últimes dècades que ha permès utilitzar treball altament qualificat sense retribuir-lo ni associar-li els drets i les prestacions socials que li haguessin correspost conforme al Dret del Treball general, en els últims anys dinàmiques molt semblants estan disseminant-se pel conjunt social, arribant a a sectors de treballadors de qualificació mitja (cas de la Formació Professional) o pràcticament inexistent.

Així, al costat de les pràctiques purament acadèmiques i a les beques ofertes per tot tipus d'entitats, públiques i privades, perquè els estudiants i titulats realitzin un "primer contacte" (que tendeix a allargar-se i transformar-se en una forma més de precarietat) amb el món laboral, s'han popularitzat, també, altres tipus de pràctiques no laborals (és a dir, no protegides pel Dret del Treball), però desvinculades dels programes formatius de l'ensenyament reglat.

Si ens centrem específicament en el Dret espanyol, trobem la recent explosió de tots aquests tipus legislatius de pràctiques "no laborals":

- Les pràctiques en empreses dels estudiants universitaris, emparades en el Reial decret 1791/2010 de l'Estatut de l'Estudiant Universitari, que han de tenir vinculació amb els estudis que s'estiguin realitzant, i han de configurar-se conforme a un conveni específic entre la Universitat i l'entitat que correspongui.

Cal construir alternatives a la precarietat i a la impossibilitat d'edificar projectes de vida coherents que pateixen la majoria dels/les joves

Les mateixes poden ser retribuïdes o no. Si ho són, l'estudiant ha de ser donat d'alta en la Seguretat Social, de les mateixa manera que si tingués un contracte laboral per a la Formació i Aprenentatge, tret que no es té accés a la prestació per atur.

- Les pràctiques en les empreses dels estudiants de la Formació Professional reglada. Segons el Reial decret 1147/2011 d'ordenació general d'aquests ensenyaments, tots els cicles formatius de FP inclouen un mòdul de Formació en Centres de Treball (FCT) que consisteix en un període de pràctiques, normalment no retribuïdes, en una empresa del sector. Els nous tipus de FP que s'estan dissenyant i començant a implantar mitjançant programes pilot, com l'anomenada Formació Professional Dual (per als cicles de Grau Superior) o la Formació en Centres Treball ampliada (per als cicles de Grau Mig) augmenten enormement aquest període (fins a l'any de durada, normalment), amb efectes de restricció de les plantilles de professionals docents. La FCT de la FP Dual es retribuiria, en principi, de forma clarament precària en la forma d'una beca sense accés a protecció per part de la Seguretat Social. Aquests models (FP Dual i FCT Ampliada) estan sent provats amb diferents dissenys per diverses Comunitats Autònomes.
- Pràctiques no laborals en les empreses de joves aturats entre 18 i 25 anys, que posseeixin una titulació universitària o de FP o un certificat de professionalitat. Les empreses que ofereixin aquestes pràctiques han de subscriure un conveni amb el Servei Públic d'Ocupació competent. Tindran una durada entre tres i nou mesos. Es percep una beca del 80% del IPREM, i els becats cotitzen a la Seguretat Social estalvi per a l'atur.

Al costat d'aquestes formes de beques no laborals, subsisteixen i es popularitzen les formes de contractació precària vinculades a la formació en el sí del Dret del Treball. Ens referim als contractes de pràctiques (per als treballadors titulats o amb un certificat de professionalitat) o de Formació i Aprenentatge (per a qui no tinguin una formació reglada o equivalent, que els habiliti per a l'ofici en el qual van a començar a treballar). Formes de contractació que incorporen drets minvants per als treballadors (tant pel que fa a la retribució a cobrar, com en el que té a veure amb les prestacions de Seguretat Social) i una substància eminentment precària, i que s'han vist modificats en les últimes reformes laborals i en lleis connexes, per a facilitar i ampliar el seu ús, fins i

tot respecte de treballadors que hagin superat l'edat juvenil.
Així mateix, l'àmbit universitari segueix replet de formes variades de treball de becaris d'investigació i semblants, alienes, en els seus primers anys, a la contractació laboral, i amb una erràtica regulació pel que fa a la Seguretat Social.
Així doncs, un nou mecanisme de precarització de l'experiència laboral assalariada s'està desplegant davant els nostres ulls, sota el paraigua de donar formació suficient als joves, mentre, al temps, es produïxen retallades i ajustaments en els sistemes educatius públics. Un mecanisme que permet, al temps, furtar a les estadístiques de l'atur una quantitat creixent de joves que no per això tenen un lloc de treball real (és a dir, amb drets), acostumar a la precarietat a les noves generacions, captant el cabal de coneixements i energies de la joventut per a transmutar-lo en plusvalor (en confluència amb altres dinàmiques com la legalització de les dobles escales salarials o l'ampliació dels períodes de prova en el contracte "per a emprenedors"), forçar als treballadors que encara tenen drets a una competència exacerbada que presenta com un problema generacional el que és una ofensiva patronal en tota regla contra el conjunt de la classe treballadora, i construir un marc salarial i de condicions de treball futur que pugui permetre edificar una Europa convertida en una plataforma competitiva en el mercat global d'espais funcionals per a la ubicació de les "maquiles" transnacionals o per a la valorització immobiliària i financera.
En aquestes condicions, l'experiència formativa, aliena al context de l'escola pública i la fonamentació pedagògica, perd profunditat, polivalència i sentit crític. S'està a l'albur d'un bon tutor (però podria ser dolent, ja que ningú l'ha format para ser-ho), s'aprèn únicament el referit a una estructura empresarial específica (a manejar un programari concret, per exemple, distint del de la competència), i es fomenta la interiorització de formes de relació intersubjectiva basades més en l'adaptació als humors empresarials que en la sana i seriosa professionalitat.
La joventut (i no només la universitària) encara una vivència laboral cada vegada més discontínua, làbil i disfressada d'experiència necessària per a la seva formació humana i personal. L'empresari "de si mateix", la figura retòrica en la qual el món globalitzat vol que es subsumeixi la subjectivitat proletària, és responsable de la seva pròpia formació, el que implica obtenir-la més enllà de l'estructura institucional de l'escola pública, mitjançant l'exercici para-laboral, en condicions de precarietat, i normalment en la gran empresa.
Després d'uns anys agraït per l'emergent possibilitat de "formar-se", el jove treballador pot començar a veure que aquesta roda, suposadament alliberadora, no té final, i que la seva única expectativa creïble és sotmetre's a la precarietat contínua i a la impossibilitat d'edificar projectes de vida coherents.

Construir alternatives i contrapesos a aquest procés és una necessitat col·lectiva, una possibilitat problemàtica, però apressant, en la qual es juguen moltes tempestats del matí. Caldrà plantejar alternatives, com un salari mínim suficient i ampliat o la reversió de tot el procés de flexibilització laboral de les últimes dècades. Haurà, també, que plantejar-se l'inici d'un procés decidit de transformació social que, posant als treballadors en el centre dels llocs de presa de decisió empresarial i fomentant una economia social i ambientalment sostenible, permeti assajar una sortida progressiva del capitalisme.

** José Luis Carretero Miramar, és membre del Instituto de Ciencias Económicas de la Autogestión- ICEA.*

Reflexió sobre la crisi

Quim Garreta

El 2008 esclatà la bombolla immobiliària fruit de l'especulació per excel·lència i de l'economia basada en la "patada" cap endavant del mon financer, que basava el seu model econòmic en el crèdit pel crèdit i sostingut pel propi crèdit al crèdit.
Aquest panorama mundial a més ha propiciat, i ho necessitava per a desenvolupar-se, un canvi substancial de polítiques econòmiques que van donar pas a establir aquest nou model de capitalisme que han anomenat "neoliberal".
En definitiva, és una mica més del mateix: no importa el que realment costa un producte sinó que el que importa és saber quan et poden arribar a pagar per ell, independentment del seu valor de cost real i encara menys, amb independència total de com s'obtenen els diners per aconseguir pagar l'import aconseguit o establert. Tampoc ha importat gaire els efectes que te la construcció o manipulació d'un bé, o subministrar un servei, en l'entorn més proper, és a dir sobre l'ecosistema. Ara be tot això més o menys s'ha dit i no aporto res més al que ja se sap.
El que mes em preocupa és saber si hi ha solució a aquesta situació i, francament no crec que hi hagi res a fer, per un esgotament propi. Ja no de l'especulació, aquesta hi seguirà estant fins i tot havent desaparegut el diner. El pensar que una cosa te un valor superior a una altra i per això te un poder dominant sobre la resta, és difícil de desarrelar en una cultura forjada des de l'edat del foc amb la conversió i pas del nomadisme al sedentarisme.

Situo la problemàtica en com resoldre el problema de pagar per alguna cosa que no es necessita, l'exemple el tenim clar i català en el preu de l'habitatge, de cop a l'haver més oferta que demanda baixa i s'enfonsa el mercat, i és probable que fins i tot el mercat col·loca el preu per sota del seu valor de cost.
Tornem al crèdit: Si ningú no necessita crèdit per comprar, perquè no te necessitat de comprar, no es concedeix crèdit. Però el crèdit atorgat s'ha de tornar i tot aquell que es tornaria amb el crèdit que s'aniria demanant amb garantia del crèdit retornat, s'esvaeix com fum. Això es el que hem pagat amb els nostres impostos reflotant bancs.
I arribats aquí ens trobem, quan aixequem la vista, el que realment tenim i el perquè no es necessita el que abans es necessitava. O ens feien creure que ho necessitàvem!
Dons a l'aixecar la vista i mirar dades diferents ens trobem que la població a Espanya te aquesta evolució segons dades del INE, tenint en compte les dades a gener del 2014. Sense aplicar els efectes demogràfics i tampoc ser sensibles al efectes migratoris:
Població de 18 a 35 anys: 12.161.955 el 2008 / 9.961.902 el 2014 / 8.499.049 el 2020 / 8.259.743 el 2025.
Població de 35 a 65 anys: 18.747.285 el 2008 / 20.983.699 el 2014 / 22.074.347 el 2020 / 21.855.118 el 2025.
Això ens permet fer una anàlisis diferent del perquè d'aquesta crisi actual i també de futur. Partint de la base que el sistema capitalista necessita d'una imparable espiral consumista, i sense consum és impossible que funcioni, presento aquesta reflexió per tal de veure com no és possible més creixement basat en el consum, tot el contrari: és difícil de mantenir el consum actual.
Parteixo de la base que els autèntics consumidors per excel·lència són els joves d'entre 18 i 35 anys perquè en definitiva son els que necessiten tant de cotxe com de casa i el parament de la mateixa.
La franja d'edat entre els 35 i els 65 anys també són consumidors però no per primera vegada, o som de reposició en els millors dels casos, però a la vegada som productors dels bens que consumim.
No vull dir que els joves no treballin (encara que tinguem un atur juvenil del 50%), sinó que pel fet de ser joves són molt mes consumidors que treballadors.
La bombolla immobiliaria que ha deixat tants pisos buits per l'excessiva construcció d'edificacions, fa innecessària la construcció de noves vivendes i per tant no es necessita construir més.
El reajustament és clar i necessari i per tant el model basat en el crèdit pel crèdit no serveix perquè no es farà res més que el que es necessita i els grans consumidors passaran a ser la franja poblacional de la tercera edat que només requerirà serveis de tot tipus, però res de nova creació.
La baixada de la població jove fa innecessari construir tants cotxes, tot això redueix el flux de diner que es mou i fa mes difícil l'especulació, situant-la més en les altes esferes del poder econòmic
Situat el problema tal com ho faig, en la innecessària espiral de consum, hem de traslladar la pregunta a donar alguna solució. A més hem de pensar com ho farem per garantir que els que ja estan a la franja passiva de la població tinguin el que necessiten.
La borsa de diners que mouen els fons de pensions anirà minvant perquè baixarà poc a poc el número d'aportacions i a més es necessitaran els diners acumulats per fer front als pagaments, el que pot comportar una baixada de patrimoni al tenir que realitzar i vendre allò que s'ha comprat a un preu superior al valor real. Evidentment pot repercutir en els nivells d'especulació capitalista.
Cada vegada és més evident que la nostra aposta pel repartiment del treball i de la riquesa és més necessària que mai.

Notícies sindicals

Nova sentència condemnant a Federal Mogul per manca de mesures de seguretat per l'amiant

El Jutjat Social 18 de Barcelona ha tornat a sentenciar que l'empresa Jurid Iberica SA (després Honeywell Frictions España SLU, i actualment Federal Mogul) va infringir la normativa d'exposició a l'amiant, i que aquestes infraccions van causar la mort d'un treballador per Malaltia Professional

La sentència, de 9 de juliol de 2014, condemna a l'empresa del Prat de Llobregat a indemnitzar per danys i perjudicis a la vídua i al fill d'un treballador mort a causa la manca de mesures de l'empresa per exposició a l'amiant, i ve a sumar-se a múltiples resolucions judicials anteriors a la mateixa empresa, i sobretot a les dues sentències del Tribunal Suprem que declaren provat que l'empresa Jurid Iberica SA no va complir les seves obligacions legals en matèria de salut laboral per exposició a l'amiant, i concretament assenyalen la manca de vigilància de la salut específica, les exposicions a amiant per sobre dels límits legals, la roba inadequada i la manca absoluta de cap formació o informació als treballadors dels riscos d'exposició a l'asbest.

Des de la Secció Sindical de la CGT, amb l'assessorament legal del Col·lectiu Ronda, han portat a terme campanyes de sensibilització dels treballadors afectats d'amiant, a més de col·laborar en les corresponents demandes judicials per tal de que l'INSS reconegués les prestacions de la Seguretat Social com a derivades de Malaltia Professional i les reclamacions contra l'empresa per la manca de mesures de seguretat.

ATOS Spain no tira endavant l'ERO per acomiadar 181 treballadors

Després de la finalització del període de consultes del procediment d'acomiadament col·lectiu sense haver arribat a un consens, Atos (companyia internacional de serveis de tecnologies de la informació) va decidir aparcar l'ERO i iniciar un nou període de negociació sobre l'Acord Marc. Tot va començar el passat 18 de juny en que l'empresa va informar als representants dels treballadors, la seva intenció d'iniciar el 26 de juny el període de consultes corresponent al procés d'acomiadament col·lectiu per a l'extinció de contractes de treball que afectaria el 5% de la plantilla d'Atos Spain, mesura que afectaria diversos centres de treball, entre ells el de Barcelona. Tot i haver aplicat un ERTO i una reducció salarial gràcies a l'acord de modificació de condicions de treball que van signar els sindicats CCOO-UGT i els acomiadaments pactats, Atos volia de nou ajustar els costos dels treballadors, quan fa més de cinc anys que porten a terme una mala gestió, mantenint l'empresa en peu a força de congelacions, rebaixes salarials a dit des de 2012 i un ERTO de 1500 persones el 2010, consumint prestacions per desocupació. Tot això al mateix temps que pujaven el sou al seu president Thierry Breton, amb 3 milions d'euros i compraven empreses com Siemens. Daesa o Bull.

Una vegada més s'ha demostrat que la lluita serveix i s'ha pogut aturar aquest ERO.

Port Aventura impedeix a CGT participar en el procés d'eleccions sindicals

Per a poder fer efectiu el dret a presentar candidatures a les eleccions de delegats de personal (art. 69.3 ET), i conseqüentment a participar en aquests processos electorals en termes d'igualtat amb les altres organitzacions sindicals, es fa necessària la participació en tot el procés electoral incloent: constitució de la mesa electoral, determinació del cens, elaboració del calendari electoral, ...

Des de la CGT de Tarragona denuncien que després d'haver-se posat en contacte amb el Departament de Relacions Laborals de Port Aventura Entertainment S.A.U. per sol·licitar que se'ls comuniqués l'hora i el lloc de constitució de la mesa electoral i les acreditacions necessàries perquè membres de la CGT poguessin accedir al centre per assistir a l'obertura del procés electoral; des d'aquest Departament se'ls va comunicar que: "Amb base a la reserva del dret d'admissió exercida per aquesta empresa, no seran posats a la seva disposició els passes d'accés a la mateixa, i pels mateixos motius no els serà traslladada cap mena de informació relativa al procediment electoral que s'iniciarà".

La posició presa per l'empresa, a més de vulnerar el principi fonamental de llibertat sindical, atempta contra el principi d'igualtat ja que al no donar participació en aquest procés a aquells sindicats que no tenen representativitat en l'empresa, posa traves a que nous projectes sindicals arribin al centre de treball perquè els treballadors i treballadores s'organitzin. Una vegada més, l'empresa dóna totes les facilitats perquè els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) siguin els únics amb representació als centre de treball i continuar amb la dinàmica establerta en els últims 30 anys, amb pactes a esquena dels treballadors.

Des de CGT, a més de denunciar jurídicament els fets, seguirem actuant per aturar aquestes pràctiques empresarials que tenen com a única finalitat l'obtenció de majors beneficis, fent-ho a costa dels treballadors i treballadores, vulnerant els seus drets i limitant la llibertat sindical.

Hem de recordar que la CGT va convocar, a sol·licitud d'una part del col·lectiu de treballadores, la primera vaga al parc Port Aventura de Tarragona l'any 1995, amb la intenció d'aconseguir la negociació un conveni col·lectiu, ja que 7 mesos després de que entrés en funcionament el parc no existia cap norma que regulés les relacions laborals.

Aquesta convocatòria de vaga va forçar l'empresa a pactar amb UGT i CCOO la celebració de les primeres eleccions sindicals, el que va suposar la desactivació de la vaga i la posterior negociació d'un conveni. Ara, aquests sindicats, davant l'actitud de l'empresa amb la CGT, callen i miren cap un altre costat.

Agroxarxa: Tramitació accidentada d'un ERTO a la carta

Tal i com havia anticipat la Secció Sindical de CGT a Agroxarxa des del passat mes d'abril, l'actuació dels delegats d'UGT del Comitè Provincial de Lleida, des de la constitució de la Comissió Negociadora de l'ERTO, durant el seu funcionament, i posteriorment signant, impedeix la impugnació de l'ERTO per part del Comitè Provincial de Lleida, tot i estar-hi en contra la majoria dels treballadors d'aquesta demarcació, que supera el 45% dels treballadors i dels centres de treball d'Agroxarxa arreu de Catalunya.

I és que l'expedient d'ERTO iniciat el 23-6-2014 i que finalitza el 31-12-2014 té nombrosos punts dubtosos:

la constitució i representativitat de la Comissió negociadora, la justificació i adequació de la mesura, les vacances, la variabilitat dels calendaris entre diferents treballadors, els % de reducció a les mares amb reducció de jornada, els % de reducció erronis dels certificats d'empresa, els traspassos de càrregues de feina de treballadors afectats per ERTO etc. A això li hem de sumar que els errors en la comunicació dels certificats d'empresa tramesos pel Departament de RR.HH. han fet que la Direcció Provincial del SEPE decidís trametre l'expedient a Inspecció de treball, avisant a les seves delegacions comarcals per tal d'unificar criteris en la seva aplicació, retardant les resolucions i alguns pagaments de prestacions d'atur.

Vist que les estadístiques i les consultes jurídiques efectuades apunten a que un 90% dels ERTOs aplicats actualment en les empreses esdevenen posteriorment en expedients d'extinció de llocs de treball (ERO extintiu) i que una denúncia de l'ERTO als tribunals de justícia l'hagués anul·lat molt probablement, tot plegat incrementa encara més la indignació de la Secció Sindical CGT-Agroxarxa per haver estat negada aquesta legítima opció als treballadors per part dels delegats d'UGT del Comitè de Lleida. Si tots els membres del Comitè de Lleida haguessin fet com els delegats de CGT, l'ERO hauria estat impugnat als tribunals.

Després de signar l'ERTO, el Comitè de Lleida sembla haver quedat anul·lat o "eclipsat" per la Comissió Negociadora de l'ERTO que semblaria haver-se erigit en la seva substituta; perquè el Comitè de Lleida no comunica ni informa als seus representats, com si UGT/CCOO amaguessin les seves sigles sota la Comissió Negociadora, en un intent de traspassar-li la responsabilitat per haver signat un ERTO perjudicial pels treballadors i fet "a la carta" a la mida justa de l'empresa

Tot i no formar part de la Comissió negociadora de l'ERTO, els delegats de CGT-Agroxarxa han continuat reclamant documentació i informació, i exercint i reclamant totes les competències i representativitat que com a RLT els correspòn, rebent el silenci per resposta, sent responsables des de la Comissió negociadora d'una pressumpta ocultació intencionada de la documentació reclamada amb la intenció de superar el termini legal de presentació de recursos judicials a l'ERTO i impedint les funcions de vigilància de la legalitat dels RLT definides per l'article 64 de l'Estatut dels Treballadors, dificultant el control dels canvis i dels llistats de persones afectades per l'ERTO, calendaris i % d'afectació, criteris etc..

Des de la Secció Sindical de la CGT estan preparant noves accions de mobilització durant la tardor-hivern, i animen a tots els treballadors a presentar propostes, participar i implicar-se.

La Junta de Personal de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona denuncia la derivació de pacients de la sanitat pública a la concertada i la privada

La Junta de Personal de l'Hospital Universitari Joan XXIII de Tarragona (formada per CGT, CATAC-CTS, CCOO, MC, SATSE i UGT) ha denunciat aquest mes de setembre la derivació de pacients de la llista d'espera quirúrgica a altres centres hospitalaris Concertats i Privats del SISCAT (sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya).

Destaca el cas de prop de 300 pacients en llista d'espera per ser ope-

rats de Galindons (Juanetes), una de les patologies que estan en el llistat de processos quirúrgics garantits, i on la llista d'espera no ha de ser superiors a 6 mesos, que es deriven per ser operats a la Clínica Privada CMQR (Clínica Medico Quirúrgica de Reus).

Una nova agressió a l'Hospital Joan XXIII, què és l'hospital de referència a la demarcació de Tarragona i Terres de l'Ebre, que posa en greu risc la ja deteriorada situació de la sanitat pública a les comarques de Tarragona, amb unes creixents llistes d'espera, un empitjorament considerable en l'accés a la sanitat de la població i amb un repugnant cinisme per part de la Conselleria de Salut i, pel seu màxim responsable, el Conseller Boi Ruiz (expresident de l'Unió Catalana d'Hospitals, la patronal dels hospitals concertats i privats), quan parlen dels esforços que estan fent per reduir les llistes d'espera.

Això implica que la despesa de les proves preoperatòries (anàlisi, radiografies, visites, etc.), aniran a càrrec de l'Hospital Universitari Joan XXIII, i com la intervenció quirúrgica, així com l'Alta hospitalària, la farà CMQR, sembla que qui cobrarà la totalitat del procés quirúrgic, serà CMQR (uns fan la despessa i els altres la cobren, això entre d'altres coses, explica perquè els hospitals públics tenen dèficit i els privats/concertats, els dels "amiguets" són rentables). Tenint en compte, que el pressupost per a l'any 2014 de l'Hospital Joan XXIII és d'uns 102 milions d'euros, prop de 8 milions d'euros menys que el tancament del 2013, i que s'ha incrementat l'activitat quirúrgica i assistencial en aquest any en el nostre hospital, és fàcil preveure que el dèficit pressupostari en el tancament de l'any 2014, sigui més elevat que l'any passat.

A més, la Junta de Personal de l'Hospital Joan XXIII també va denunciar què com a conseqüència de la retallada pressupostària, els quiròfans que s'utilitzen en horari de tarda de dilluns a divendres, és aproximadament del 50% durant tot l'any, enlloc d'incrementar el pressupost de l'hospital per tenir en funcionament tots els quiròfans de matí i tarda, dotant-los dels recursos humans i materials necessaris per poder realitzar més Intervencions Quirúrgiques, i d'aquesta forma reduir les llistes d'espera.

Vaga contra l'ERO a TEPSA

El 2 de Setembre tenia lloc a Madrid l'obertura del procés d'acomiadament col·lectiu (ERO) a l'empresa TEPSA (Terminales Portuarias SA), dedicada a la recepció, emmagatzematge i reexpedició de líquids petrolífers, químics i biocarburants. Aquesta mesura afecta a 39 treballadors/es, d'una plantilla de 184, repartits entre les quatre plantes d'emmagatzematge que té la companyia: Barcelona (21), Bilbao (7), València (4) i Tarragona (7).

La Direcció de l'empresa es basa en causes econòmiques (pèrdues), tècniques i organitzatives, atenent als requisits que marca la legislació vigent (RD1483/2012) per a poder dur endavant processos d'aquest tipus. Cal recordar que des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret, a l'octubre de 2012, se suprimeix la figura de l'administració en el procediment d'acomiadament col·lectiu.

Així, després del període de negociació entre l'empresa i els representants dels treballadors, estipulat en 30 dies, existeixi o no acord, l'empresa pot aplicar els acomiadaments. Arribats a aquest punt, si els treballadors/es no estan conformes els queda el recurs de la via judicial, però rares vegades és favorable als interessos dels treballadors tret que es donin defectes de forma al llarg del procés.

Els requisits als quals es veu obligada l'empresa per a poder dur endavant l'acomiadament col·lectiu, a més d'acreditar pèrdues o previsió d'elles, no passen d'establir un calendari de consultes amb els representants dels treballadors en un període de 30 dies, lliurar la documentació que li indica la llei, justificar les raons per les quals reduir la plantilla pot ajudar a remuntar el rumb de l'empresa i negociar de bona fe. Aquest concepte tan ambigu vol dir, bàsicament, estar disposat a fer alguna concessió pel que fa a les previsions inicials que es plantegen per part de l'empresa.

Per a dur endavant aquest procés, la Direcció de TEPSA ha contractat a la consultora PricewaterhouseCoopers (PwC), una de les més reconegudes d'aquest sector. Així, en la taula de negociació els treballadors i treballadores s'han trobat amb un conegut dels catalans i catalanes, Ramón Bonastre, qui fins a Gener d'aquest any 2014 era el secretari d'Ocupació de la Conselleria d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya, és a dir, número dos del departament que encapçala Felip Puig. En l'anterior legislatura va ser director de Relacions Laborals, encarregat d'intervenir en conflictes laborals com els de Nissan, Yamaha, Cacaolat, o el més recent de Panrico,… I si retrocedim més en el temps, recordem que va ser condemnat per malversació de cabals públics, delicte comès en l'any 1982, i indultat durant el primer govern d'Aznar (PP) amb el suport dels sindicats majoritaris, CCOO i UGT, i de la patronal.

Ara, després d'haver abandonat l'administració pública pot dedicar-se a defensar els interessos de les empreses sense necessitat de posar-se caretas.

Durant el període de consultes els representants dels treballadors i treballadores juntament amb els assessors dels sindicats presents (CCOO, ELA, ESK i CGT) han tractat de desmuntar tots els arguments presentats per l'empresa i els seus col·laboradors. No obstant això, són conscients que amb l'actual legislació, això no és més que un tràmit que TEPSA ha de realitzar per a poder dur endavant la reducció de plantilla. Per això, han decidit organitzar-se per a lluitar i forçar que l'empresa es vegi obligada a retirar la proposta d'acomiadament col·lectiu.

Així, per fer front a l'ERO, abans que finalitzés el període de negociació i amb l'objectiu que l'empresa fes marxa enrere amb el procediment d'acomiadaments, es va convocar vaga indefinida als centres de TEPSA a Barcelona des del 21 de setembre per part de CGT i CCOO, a Bilbao des del 9 de setembre, i Tarragona des del 16 de setembre per part de CGT. També s'han portat a terme diverses accions i mobilitzacions.

CGT Sincotró guanya sentència judicial de la paga extra de 2012

El jutge va donar la raó a la CGT en la demanda presentada al Sincotró, a la qual es van adherir 101 dels 150 treballadors/es. A la sentència del judici sobre la paga extra suprimida el 2012, el jutge considera que el Consorci no va aplicar correctament el Reial decret 20/2012 i condemna a CELLS a tornar als demandants la part de paga extra ja meritada des de gener fins a la data d'aplicació del RD (aproximadament el 53% de la paga).

Banc de Sabadell defrauda a la Seguretat Social i explota als seus treballadors

CGT denúncia davant l'opinió pública la inacceptable situació laboral que viuen els i les treballadores de Banc Sabadell: sota amenaça d'acomiadament, trasllat o reducció de condicions laborals, la Direcció del Banc obliga la plantilla a perllongar de manera constant i il·legal la seva jornada de treball, sense qualificar aquestes prolongacions, ni retribuir-le com hores extraordinàries.

Això representa un clar frau en cotitzacions a la Seguretat Social i en pagament d'impostos per la feina encobert realitzat que valorem en més de 50 milions d'euros anuals.

Tot això succeeix en paral·lel a una contínua destrucció de llocs de treball, externalitzacions i mal ús d'Empreses de Treball Temporal, en un país assotat per més de 5 milions de persones a l'atur.

Amb aquestes actuacions el Banc Sabadell aconsegueix augmentar desmesuradament el seu compte de resultats: 120 milions en el primer semestre. És la quarta entitat bancària d'un país que suporta grans retallades en prestacions socials motivades per la disminució de les cotitzacions a la Seguretat Social i dels ingressos per via d'impostos.

CGT ha respost a aquesta situació interposant denúncies a les inspeccions de treball provincials de l'àmbit de Banc Sabadell, requerint al banc oficialment que instaruri un control de la jornada laboral a pagar o compensi les hores extres realitzades i a que imposi mesures per a la seva immediata disminució, realitzant també una campanya de mobilitzacions d'àmbit estatal contra les mesures descrites, en el marc de la qual es va fer una concentració a Barcelona el 30 de setembre davant dels serveis centrals de Diagonal/Balmes.

La FAVIBC acomiada a tota la secció sindical de CGT

La FAVIBC és l'associació de veïns que es va inventar CiU per contrarestar les de caire més "esquerrà" de CONFAV i FAVB.

Tota la secció sindical de CGT (10 treballadores i treballadors) han estat acomiadats per atrevir-se a convocar eleccions sindicals. Per part de la empresa: insults, amenaces, acosament a les i els treballadors i a companyes i companys del sindicat d'Ensenyament quan han assistit a alguna reunió.

De moment, com a resposta s'ha fet demanda per acomiadaments nuls (vulneració del Dret fonamental de lliure sindicació, recollit a la Llei orgànica de Llibertat Sindical) de les 5 companyes amb contractes indefinits que formaven part de la secció sindical i anaven a les llistes de CGT.

Ha arribat l'hora de posar sobre la taula tot el procés de repressió sindical patit per totes i tots les companyes durant més de 9 mesos, de desemmascarar a les persones que controlen aquesta entitat des de fa anys com si fos la "Cosa Nostra", de plantar cara col·lectivament als abusos i a la impunitat, de denunciar públicament, què és FAVIBC? Perquè es va crear? Qui va promoure la seva creació? Quants diners públics han gestionat durant els últims 25 anys? Com els han gestionat?...

El 3 d'octubre es va convocar una concentració al Jutjat Social 7 de Barcelona, per l'inici del procés judicial per l'acomiadament col·lectiu, a la que van assistir uns 50 militants de CGT.

Converse

Lluis San Martín, sindic

"L'objectiu de la classe política és d

Joni / Txema
Il·lustració: Roser Pineda

Lluís San Martin, és un sindicalista del sector de la Sanitat, sindicalista que fa feina de formigueta, inquiet i conciliador, sense xapes teòriques, que procura trobar solucions practiques al dia a dia.
Després de molt anys al Sindicat de Sanitat de la CGT de Barcelona, ara és secretari de la Federació Estatal de Sanitat de la CGT.

- On vares néixer?
A Barcelona, a l'Hospital Clínic, l'any 1967.

- Quin és l'origen de la teva consciència política i activisme?
Crec que el origen de la meva consciència es degut a la inquietud i curiositat que de nen em produïa escoltar d'amagat les converses dels fets que havien passat durant la guerra del 36 i la postguerra, que els grans parlaven amb la boca petita.

- En quins grups has militat?
Als 13 anys vaig començar a participar d'un grupet llibertari del barri que anomenàvem OCA, al Clot, vaig estar fins els 21 anys, després als 90 vaig afiliar-me a la CGT i aquí seguim i seguirem.

- Com t'has format en la vida?
Em considero una persona autodidacta, m'agrada debatre i escoltar, respecte a l'educació que vaig rebre a la infantessa i adolescència va ser a l'escola Jesuïta de Formació professional del barri del Clot, mentiria si et digues que no em va influenciar en la forma de pensar, em va marcar però potser no com ells pretenien, ja que vaig sortir ateu i rebel per naturalesa, malgrat tot em van educar en la igualtat entre les persones, la solidaritat i el respecte. Recordo como si fos ahir encara que tenia 8 anys, l'alegria que van expressar alguns jesuïtes quan Franco va morir. També la por durant el cop d'estat del 23F.

- Quins són els esdeveniments de la teva vida que recordes com a més importants, amb satisfacció?
El naixement dels meus 3 fills, Laia, Abril i el petit Lluís, i no puc passar per alt la satisfacció que produeix el poder plantar cara a aquells que es creuen que estan per sobre de les treballadores i treballadors. També la molt necesària la lluita al carrer.

- De quina acció sindical és del que estàs més content de la teva vida?
Aquí mai es pot estar content ni satisfet. Estem en una guerra constant contra la patronal i estem al front, al combat, batalla rere batalla. Potser la meva primera denúncia a Inspecció de Treball al 1991 per vulneració d'estabilitat a la feina, que va finalitzar amb que 300 persones van tenir que passar a ser treballadors indefinits a l'Hospital de Sant Pau, on treballo, vaig ser molt criticat pels altres sindicats i això em va ajudar a curtir-me. No entenia que ells no ho haguessin fet abans. Poc després ho vaig entendre degut als interessos creats entre empresa i sindicats domesticats. L'estar al carrer i la lluita junt amb moviments socials i companys és el que em fa agafar més forces.

- Els sindicats professionals o corporatius son passius i poc combatius. Ajuden a que hi hagi tan poca consciencia de classe entre els treballadors de Sanitat?
Considero sense cap mena de dubte que exclusivament defensen els seus propis interessos, els de la seva categoria professional, sense tenir cap consideració cap a la resta de treballadors ni als usuaris de la Sanitat, alguns treballadors es creuen que per portar un uniforme blanc estan per sobre de la resta sense adonar-se que son com tots, uns peons especialitzats al tauler de joc del capitalisme.

- Quina opinió tens dels sindicats UGT i CCOO?
Penso que formen part de l'aparell de l'Estat i estan al servei del major postor des de la Transició. Han acceptat tot, com el Partit Comunista: l'acceptació de la política de reconciliació nacional amb els franquistes, els privilegis que els han donat no és més que un pagament que els va atorgar la transició al Partit Comunista i al PSOE per acceptar aquest sistema de continuïtat del franquisme. Avui dia són igual o pitjor que el sindicat vertical.

- Com has arribat a ser responsable de Sanitat de la CGT?
Per un compromís de responsabilitat cap a l'afiliació de tot el territori, ja que era conscient que els comportaments de l'anterior secretari general no tenien cabuda en aquesta organització.

- Com s'organitza el Sindicat de Sanitat?
Només hi ha una manera tal i com indiquen els estatuts de l'organització. Per això ara demano a tots els membres i delegats que tenen la responsabilitat de fer tota la formacio necessària per poder donar el millor d'ells als trebajlladors i treballadores. És molt inportant que facin els cursos de senyals d'identitat del sindicat i de drets i obligacions dels membres de comitès i els delegats.
Estem en un període de reorganització i consolidació de forces, fins ara no érem conscients del creixement que hem tingut, ara ens toca organitzar una alternativa real als sindicats professionals i als anomenats sindicats de classe majoritaris que son un tentacle mes de l'aparell de l'estat.

- Fes-nos una valoració de les lluites al teu sector, citant els punts forts i positius i també els negatius.
El més positiu en aquest moment és potser que algunes persones comencen a ser conscients que poden perdre l'accés a la Sanitat i això els ha de fer reaccionar. El més negatiu és la situació de no inversió en el sector públic deixant-lo morir per poder seguir fent l'agost particular la classe política i empresarial, derivant tractaments als centres concertats i privats on no hi ha cap tipus de control dels diners que procedeixen del públic. La perversió de les àrees d'influència, la ciutadania ha de saber que els nostres politics no adapten els pressupostos a les necessitats de la població, i provoquen un gran desajustament de recursos. Es podria dir que estem davant d'un genocidi encobert en un futur pròxim i les víctimes seran els qui no tenen recursos econòmics.

- Què és la Sanitat? és un sector ?
L'atenció sanitària és una obligació que ha de garantir l'estat cap a tots els éssers humans. l'atenció sanitària o accés a la Sanitat no hauria de tenir preu o estar condicionada per si t'ho pots pagar o no. Estan planificant la Sanitat per a que en el futur hagis de demanar crèdits o hipoteques als bancs, si agafes una malaltia greu, per pagar els tractaments a tu i als teus familiars.

- És cert que el sector sanitari dintre dels organigrames del mon del treball és un dels mes jerarquitzats, per darrere del exercit?
Lamentablement si. Gerència, direcció mèdica, direcció d'infermeria, direcció de serveis generals, etc. Molts càrrecs cobrant i pocs veritablement fent feina útil.

- En una Catalunya independent, què canviaria en relació a Salut-Sanitat?
En una Catalunya independent no canviarà res fins que el poble no s'aixequi i lluiti pels seus drets i llibertats. Aquí a Catalunya hi ha una colla de càrrecs assignats a dit, la "sociovergència", que s'enriqueixen a mans plenes dels pressuposts de la Sanitat, les comissions d'investigació de la Sanitat han estat bloquejades en el Parlament pels mateixos que desvien els diners públics cap a Empreses privades. Fundacions, Consorcis, Hospitals Privats que controlen ells mateixos o gent molt propera als partits enmascarant-ho com derivacions.
Anem cap a una assistència sanitària pública que serà de primers auxilis. Qui no tingui prou diners, o no vulgui establir préstecs amb els bancs, quedarà exclosa del accés als tractaments. L'objectiu de la classe política és destruir la Sanitat pública i gratuïta i portar a terme una privatització total.

- Qui són els responsables de les privatitzacions?
Ja ho he dit abans: sense cap dubte, la classe política al servei del poder econòmic.

- Quines són les empresses que es beneficien de la privatització?
És difícil demostrar-ho amb exactitud, grans grups d'inversors estrangers, inversors de capital risc que s'han introduït comprant hospitals i clíniques privades. Un assumpte interessant a investigar son les connexions i interessos creats i accions

em amb...

alista del sector sanitari

estruir la sanitat pública i gratuïta"

que poden tenir politics o familiars propers als partits politics i aquests grans hòldings.

- És veritat que en els hospitals privats moren més pacients, sobretot infantils, que en els públics?
Porto treballant 23 anys i quan vaig començar també vaig treballar a hospitals privats i et puc assegurar que l'únic millor és potser un tracte més hoteler, més com un hotel, la medicina pública és de més alta qualitat.

- Els medicaments són el tercer causants de morts després dels infarts i càncers, segons les estadístiques oficials. Com ho veus?
Espanya és un el més grans consumidors de medicaments. Malgasta en medicaments a càrrec de l'erari public. És el país que més gasta en medicaments nous, patentats, i per tant cars, d'eficàcia dubtosa. Hi ha grans interessos, la industria farmacèutica fa negoci rodó amb les malalties.

- Què en penses d'en Boi Ruiz?
Del 1998 al 2008 fou director general de la patronal d'empreses sanitàries catalanes, president del 2008 al 2010 de la Unió Catalana d'Hospitals. És un clar exemple de persona sense escrúpols, capaç de servir a la patronal des de la Conselleria de Salut per destruir clarament la Sanitat pública i enriquir a l'empresa privada.

- Al sindicat de Sanitat de CGT arcelona heu fet fora fa poc un parell de corruptes?
Sóc partidari de que qui la fa la paga, No quedaran impunes.

- Com cal actuar quan hi han indicis que algú està fent servir el sindicat en benefici personal?
Jo ho tinc molt clar; aquí no es pot permetre ocultar res a l'afiliació. Tenim l'obligació de posar en coneixement pels canals que tenim establerts les posibles irregularitats. Les assemblees són per això i si es demostren les irregularitats, primer expulsió i després prendre les mesures oportunes, no acceptant la calúmnia per la calúmnia. Hem de ser responsables tots.

- En què estàs treballant actualment al sindicat?
En uns jornades sobre Sanitat autogestionada per tot l'estat, una Sanitat publica = un conveni, i amb la coordinació amb moviments socials, associacions i altres sindicats.

- Què escriuries en una pancarta en una manifestació dels companys de Salut?
La Sanitat no és un negoci. Sanitat universal per tothom. Prou Genocidi.

- Un desig per aquesta tardor?
Un canvi social radical. Hi ha molt gent preparada que pot fer i aportar moltes coses. Hem de recuperar la sensibilitat que ens pertany com ésers humans racionals i abandonar moltes coses dolentes que porten anys ficant-nos al cap. Cal una revolució integral de la ment.

- Com veus la CGT dintre 5 anys, es a dir, l'anarcosindicalisme
Com una alternativa real al sistema capitalista junts amb moviments socials. La vida d'aqui a uns anys es presenta com un repte on treballarem convidant a les dones i homes a pensar, per a deixar enrere el passat i plantejar entre tots com crear un nou entorn que porti a l'ésser huma a la llibertat. L'Anarquisme com teoria filosòfica crec que és la única manera de tornar als homes i dones la consciència de si mateixos.

LES FRASES

"L'atenció sanitària no hauria de tenir preu ni estar condicionada a si la pots pagar o no"

"Estem davant d'un genocidi encobert en un futur pròxim i les víctimes seran els qui no tenen recursos econòmics"

"En una Catalunya independent no canviarà res fins que el poble no s'aixequi i lluiti pels seus drets i llibertats"

"Som el país que més gasta en medicaments. Hi ha grans interessos, la indústria farmacèutica fa negoci rodó amb les malalties"

"Boi Ruiz és una persona sense escrúpols, capaç de servir a la patronal des de la Conselleria de Salut per destruir clarament la Sanitat pública i enriquir a l'empresa privada"

Sense fronteres

Treball sense amo a Europa. Quatre experiències europees d'autogestió

Alioscia Castronovo i Elisa Gigliarelli

Repassem les experiències europees més avançades en la recuperació de fàbriques per part dels treballadors. De França a Grècia, quatre experiències de recuperació de fàbriques a Europa mostren que es pot treballar sense patrons.

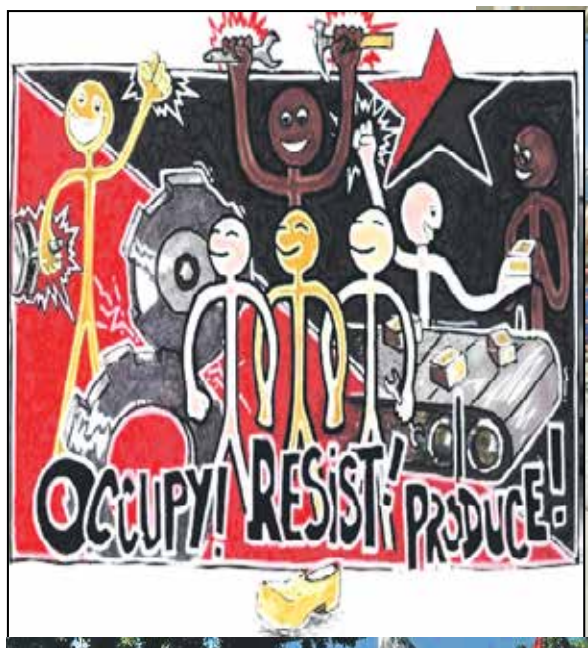

- Marsella Fralib: l'elefant victoriós

Hi ha un elefant a França que s'ha transformat recentment en un símbol de lluita. És l'elefant que apareix en el logotip d'un te molt conegut a la regió, produït des de fa 120 anys en una fàbrica, de nom Fralib, situada a l'àrea metropolitana de Marsella, a 20 quilòmetres de la ciutat. La multinacional Unilever, propietària de la marca The Elephant i també del te Lipton, va decidir al setembre de 2010 tancar la fàbrica i traslladar la producció a Polònia, a la recerca de mà d'obra més barata.

182 treballadors es van quedar al carrer. Però van reaccionar ràpidament i van ocupar la fàbrica. Des d'allà van començar a reivindicar, recolzats pels sindicats, no només els salaris que els devien, sinó també el dret a mantenir els seus llocs ia autogestionar la producció.

Unes mesures acompanyades d'una campanya de boicot a la transnacional.

El 26 de maig de 2014, després de més de 1.336 dies de protestes i d'ocupació de la fàbrica, els treballadors de Fralib van obtenir una victòria històrica en la batalla legal contra Unilever , la quarta empresa alimentària més gran del món.

Encara Fralib no va poder conservar la marca elephant, al mes de juliol els treballadors van aconseguir per fi reprendre la producció del te i de les infusions d'herbes. A més, aconseguiren que Unilever els indemnitzi amb 20 milions d'euros pels danys causats pel tancament de la fàbrica. Amb aquest impuls, els 60 integrants actuals de Fralib van tornar als seus llocs de treball a la fàbrica, aquesta vegada sota control obrer. Ara no només treballen sense patró, sinó que han reemplaçat les aromes químics per productes naturals i orgànics provinents de cooperatives de productors locals, en l'àmbit de l'economia solidària i alternativa.

"Aquest és un procés que no té marxa enrere", diu Rima, obrera de Fralib des de fa anys. Va començar a treballar amb contractes precaris. Ara és integrant de ple dret a la cooperativa. "Des que vam començar aquesta lluita, ens hem adonat que estem en una etapa molt important pel que fa a la nostra llibertat com a treballadors i ciutadans; hem necessitat molta força, molta energia, però ara hem de seguir endavant, sense aturar-nos ni tenir por ", conclou Rima.

- Salònica Treball sense patró a Vio.Me

A Salònica, ciutat industrial del nord de Grècia, fa gairebé dos anys que es desenvolupa una història que s'ha convertit en referència obligada a tot Europa. És la història d'una fàbrica abandonada pels seus amos, de seguida oblidada per l'Estat i el Govern, ignorada pel sindicalisme burocràtic. En aquesta fàbrica, com en moltes altres de Grècia i el sud d'Europa, els treballadors van ser acomiadats quan l'empresa va entrar en fallida. El 2011, els treballadors de Vio.Me, reunits en assemblea general, van decidir prendre la fàbrica i gestionar ells mateixos. La font d'inspiració van ser, un cop més, les empreses recuperades argentines.

"Gràcies a la solidaritat vam poder recuperar el nostre, la dignitat de les nostres famílies, i seguir amb passió i força en la nostra lluita", diu Makis, un dels treballadors de Vio.Me. Igual que en el cas d'Argentina, la recuperació d'aquesta fàbrica de materials de construcció hauria estat impossible sense les xarxes de suport i solidaritat de ciutadans i moviments socials.

Els treballadors d'aquesta fàbrica afirmen que cal pensar la producció en relació a les necessitats socials. En primer lloc, en relació a les necessitats de la plantilla, no només les econòmiques, sinó també pensant en la sostenibilitat del ritme de treball, la seguretat, les relacions socials entre ells. La producció també ha d'estar pensada en relació a les necessitats de la comunitat, dels grups de suport de la fàbrica, dels veïns. I també del medi ambient: fa més d'un any, Vio.Me iniciar la producció de detergents ecològics. La fàbrica recuperada, afirmen els treballadors, és un patrimoni comú, no pertany ni a un patró ni als obrers, sinó que és "part d'una lluita més gran".

El procés d'autogestió es concreta

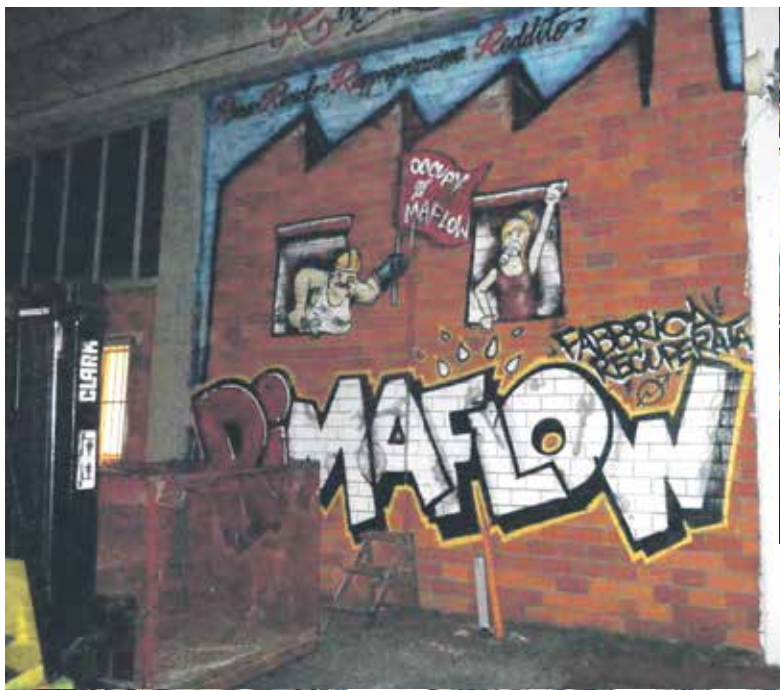

a través de pràctiques quotidianes de democràcia directa, basades en la participació del conjunt dels integrants de la cooperativa en la presa de decisions. "Cada dia ens trobem a la fàbrica i vam decidir en assemblea durant la primera hora de treball les activitats del dia ", ens explica Dimitris, un altre treballador de Vio.Me, "i un cop al mes tenim l'assemblea general de tots els integrants de la cooperativa, en què tractem tots els temes de gestió, producció i les qüestions polítiques en conjunt ". Entren a treballar a les 7h i surten a les 15h. "Estàvem acostumats a treballar per altres. Ara ho fem per a nosaltres ", diu Alexandros, un altre treballador de Vio.Me.

- Istanbul Kasova: "No és somni, és necessitat"

La ciutat d'Istanbul ha viscut un any de mobilitzacions multitudinàries a partir de les resistències del moviment en defensa del parc Gezi, dels sindicats combatius i de moltes altres experiències de lluita en contra de l'autoritarisme del Govern, l'explotació laboral, l'especulació immobiliària o l'expropiació dels béns comuns. La història dels obrers de la fàbrica Kasova s'ha desenvolupat en aquest context, convertint-se en la primera fàbrica recuperada a Istanbul des dels anys 70. Aquesta experiència ha evolucionat en profunda relació amb altres experiències, entre elles la de la fàbrica ocupada Greif, desallotjada per la policia el maig passat, o el diari Karsi, ocupat i autogestionat pels seus treballadors.

La Diren Kasova (Kasova Resisteix) es troba a Osmanbey, un barri tèxtil amb una forta tradició de lluita obrera, prop de la plaça Taksim i del parc Gezi. En els últims sis mesos de vida d'aquesta fàbrica tèxtil, l'antic propietari va començar a baixar els salaris, a acomiadar treballadors ia reduir el volum de producció. Quan en 2013 la plantilla va descobrir els plans del patró, va decidir prendre la fàbrica i defensar les màquines , enfrontant i resistint a la pressió policial, a un intent de desallotjament ja diverses amenaces durant les nits de presa.

Els obrers han suplert la falta d'experiència sindical amb la solidaritat dels veïns i de diversos grups polítics. "En els mesos de lluita s'han construït connexions amb els veïns, que es van adonar de les amenaces de desallotjament i van començar a visitar la fàbrica durant la presa. Al mateix temps, la relació amb el fòrum [assemblea] de barri ha anat creixent en intensitat. Tot això ha estat clau, des del principi, per l'èxit de la lluita ", ens explica Bulent, un dels integrants de Kasova. "Sense salaris i sense cap tipus d'indemnització, van ser moments molt difícils", diu. La solidaritat i el suport popular, en particular dels fòrums, assemblees de barri sorgides des del moviment de Gezi, al costat de la determinació de la plantilla de Kasova, van ser determinants.

Actualment, els obrers de Kasova lluiten perquè els retornin les màquines que van aconseguir emportar-se abans de la fallida definitiva de la fàbrica. La necessitat de començar a produir per garantir ingressos per als integrants de la cooperativa és un tema vital, una urgència econòmica, però també política: demostrar que és realment possible produir sense patrons, en el marc de l'autogestió.

"Volem començar una campanya política perquè ens reconeguin el dret a produir sense patró diu Bulent-.

Volem reduir l'horari de treball, millorar les nostres condicions de vida, treballar de manera autogestionada: sabem que no és fàcil, però volem intentar-ho. No és un somni, és la necessitat de mantenir un lloc de treball per sobreviure de manera digna".

- Roma i Milà Recuperant Officine Zero i Ri-Maflow

A Itàlia hi ha moltes experiències que van aconseguir gestionar de forma diferent la producció, reinvertir els guanys i transformar-se en cooperativa. Però destaquen dues experiències innovadores sorgides de les resistències contra les polítiques neoliberals: Officine Zero, a Roma, i Ri-Maflow, a Milà.

El projecte de reconversió de Officine Zero va sorgir de la lluita duta a terme a la fàbrica RSI, un taller de reparació de ferrocarrils situat al barri de Casalbertone, a un quilòmetre de Tiburtina, la nova estació dels trens d'alta velocitat de la capital .

La fàbrica va trencar el 2011 per la crisi del sector ferroviari públic i per la deficient gestió dels propietaris, que gradualment havien baixat la producció i acomiadat bona part de la plantilla.

El 20 de febrer de 2012, els últims 33 obrers acomiadats van decidir prendre la fàbrica exigint el pagament dels seus salaris. Durant aquesta lluita van aconseguir un fort suport de les xarxes de barri, dels centres socials ocupats i del moviment estudiantil. La fàbrica es va obrir a la societat i va començar un procés polític assembleari anomenat la "idea boja", un projecte de lluita i treball en comú entre diferents sectors laborals, a partir del suport a la lluita obrera contra la patronal i amb l'objectiu de crear un procés de recuperació de l'espai de forma col · lectiva i cooperativa.

El resultat d'aquestes assemblees és el projecte Officine Zero - "zero explotació, zero patrons i zero contaminació" -, basat en la recuperació de la fàbrica i la seva reconversió productiva en base a diferents projectes laborals cooperatius. El que uneix aquestes experiències diferents és la recerca d'un altre model de relacions socials i laborals, basats en l'autogestió i la cooperació.

La construcció d'una alternativa concreta s'articula entre diversos projectes de la fàbrica: tallers artesanals, un projecte de reutilització i reciclatge de les màquines que han estat recuperades i reactivades pels antics obrers de la fàbrica i nous integrants del projecte i un espai de common working. A més, hi ha una 'casa' estudiantil autogestionada i un menjador popular. Un altre projecte sorgit a la fàbrica és la Camera del Lavoro Autonomo i Precari, amb assistència legal gratuïta com a forma d'experimentació del sindicalisme metropolità, organitzat des de baix i basat en la solidaritat, la lluita comuna i la connexió entre treballadors precaris.

El mateix tema de la reutilització i el reciclatge és fonamental també en el projecte d'una altra fàbrica recuperada a Itàlia, la Ri-Maflow, de Trezzano sul Naviglio, prop de Milà. Aquesta fàbrica va ser presa pels obrers per evitar el buidatge de les instal · lacions i que es portessin les màquines. La majoria dels obrers acomiadats participen a la cooperativa i han obert la fàbrica a la comunitat a través de la fira de segona mà, que s'ha transformat en un espai fonamental de l'economia solidària a nivell territorial.

** Alioscia Castronovo i Elisa Gigliarelli són integrants del grup de recerca sobre empreses recuperades de Officine Zero (Roma). Article publicat a la revista Diagonal.*

Social

Sis activistes poden anar a presó per mobilitzar-se contra el Pla Caufec

Ni Muts ni a la Gàbia, grup antirrepressiu de suport als encausats

En Jofre, en Jose, l'Arnau, l'Oriol, en Joan i en Miguel Ángel s'enfronten a una demanda fiscal total de 27 anys de presó, 600 dies de pena-multa o l'equivalent a 9.940 euros, i a 5.670 euros d'indemnització per participar a la manifestació del 6 d'octubre de 2007 «Aturem les màquines», que protestava contra el projecte urbanístic Pla Caufec. Per donar-los suport es va convocar una manifestació a Esplugues de Llobregat el 18 d'octubre amb el lema "Cap persona a la presó per dir NO", en suport dels 6 veïns de la ciutat que s'enfronten a 27 anys de presó per protestar contra el Pla Caufec. El 27, 28 i 29 d'octubre tindrà lloc el judici a la Ciutat de la Justícia de Barcelona i s'han convocat concentracions de suport.

El conflicte: el Pla Caufec

El juny de 1991 l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat inicia l'aprovació d'un projecte urbanístic que proposa la modificació del Pla General Metropolità de 1976 amb l'objectiu de soterrar les línies elèctriques d'alta tensió al peu de la muntanya de Sant Pere Màrtir. El Pla inclou la urbanització de 40 hectàrees de terreny entre els barris de Finestrelles i Can Vidalet, al peu de Collserola. L'any 1993, la Direcció General d'Urbanisme de la Generalitat assenyala diverses irregularitats jurídiques contingudes en el Pla Caufec. Després d'anys de reformulació del projecte, l'empresa Sacresa compra el projecte i fa una segona versió del Pla Caufec que rebateja com a Porta Barcelona. Aquesta nova versió del Pla planeja 600 vivendes d'alt standing, dos gratacels de 105 metres d'alçada amb el seu parc empresarial, un hotel de 4 estrelles i el centre comercial més gran de la vessant nord de Barcelona. També s'hi afegeixen dos equipaments de gestió privada i 120 pisos declarats de protecció per l'Ajuntament. Segons declaracions de l'alcaldessa d'Esplugues i l'empresa Sacresa de maig de 2014, el projecte es reprendrà aquesta tardor.

Vídeo Resum TN Comarques, TV3. 26/05/2014: http://www.tv3.cat/videos/5098331/Pla-Caufec

L'oposició veïnal

La lluita contra el Pla Caufec comença el mateix dia que les Associacions de Veïns en tenen coneixement. De 1991 a 2003 es realitzà una oposició jurídico-administrativa liderada per la Coordinadora d'Associacions de Veïns contra el Pla Caufec conformada per totes les associacions veïnals d'Esplugues menys dues. El model d'acció d'aquesta etapa busca l'assessorament d'arquitectes i urbanistes que plantegen una oposició dialogada amb l'Ajuntament i les Conselleries Territorials i cerca la reducció de l'impacte urbanístic, paisatgístic, ecològic i vial.

De 2004 a 2008 la lluita continuarà amb accions al carrer. Després que el projecte es redefineixi per la promotora Sacresa es donen per esgotades les negociacions amb els responsables polítics. Enric Giner, llavors gerent de l'Ajuntament i avui primer tinent d'alcalde i portaveu, assegura que "no es rebaixarà ni un sol metre" quan les associacions veïnals acceptaven la construcció amb una rebaixa del sostre edificable. Així, el veïnat reprèn la via del recurs contenciós administratiu i fa una crida a la mobilització per la previsió d'un inici imminent de les obres. Comencen tot un seguit de moviments de caràcter popular al carrer per difondre àmpliament els postulats d'aquesta Coordinadora d'Associacions de Veïns contrària al projecte urbanístic.

"Aturem les màquines". La manifestació clau

El 6 d'octubre de 2007 es realitzà per primer cop una manifestació multitudinària i popular a Esplugues, amb la presència de tot tipus de veïns, molt diferents en edat i gènere, i amb la participació de multitud d'entitats socials, com esplais i agrupaments escolta. A la manifestació s'hi va enviar un grup de

Mossos d'Esquadra, comandat per Jordi Arasa, tristament famós per ser condemnat pels esdeveniments del 15M.

En un punt de la marxa, els manifestants va intentar penjar una pancarta i els Mossos d'Esquadra no ho van permetre, el que va provocar tensió entre les parts i una càrrega dels agents que posteriorment han denunciat com a lesions. Més endavant, tots els assistents a la mobilització van entrar a les obres del Pla Caufec, en to festiu, tot desmuntant les tanques perimetrals. El 6 d'octubre de 2007 no va haver-hi cap detenció ni identificació.

Vídeo resum de la manifestació del 6 d'octubre de 2007: http://vimeo.com/35914530

Qui són els acusats? De què se'ls acusa?

En Jofre, en Jose, l'Arnau, l'Oriol, en Joan i en Miguel Ángel —que havien participat d'anteriors activitats i mobilitzacions contra el mateix projecte— van ser acusats posteriorment pels Mossos d'Esquadra dels delictes de desordres públics, danys i lesions. Són 6 veïns d'Esplugues de Llobregat, molt coneguts a la ciutat per haver format part d'agrupaments escolta, esplais, i diverses entitats de cultura popular. Des de fa 10 anys són organitzadors actius de la Festa Major Popular i han participat de diverses plataformes veïnals reivindicatives. Les seves mobilitzacions sempre han estat emmarcades dins la desobediència civil no-violenta.

Les demandes fiscals pels delictes dels que se'ls acusa poden comportar un ingrés a presó de fins a 2 anys i 3 mesos. Però cal tenir en compte que el judici de finals d'octubre no serà l'únic. Hi ha un segon pendent, sense data encara, al qual 5 dels acusats (més 3 nous acusats) s'enfronten per accions de protesta contra el projecte urbanístic. La Policia Local els acusa de desordres, atemptat a l'autoritat, danys i lesions per l'entrada a l'ajuntament el març de 2009 per denunciar l'empresonament d'un membre de la plataforma veïnal. La duplicitat de condemnes comporta automàticament un ingrés a presó.

Ni Muts ni a la Gàbia, per què continuem protestant?

En aquests 20 anys d'oposició popular al Pla Caufec han estat múltiples els actes, les activitats, els arguments i les accions que s'han realitzat. El resultat sempre ha estat el mateix: la topada contra un mur administratiu —l'Ajuntament ha estat un dels principals promotors del projecte— i un reguitzell de condemnes i sancions jurídiques. Però la repressió a l'oposició al Pla Caufec ha fet un pas endavant: actualment hi ha 9 veïns del poble pendents de dos judicis penals, 6 dels quals tenen una amenaça real d'acabar a la presó. 9 veïns del poble triats a dit d'entre les més de 1.000 persones que van participar a la manifestació del dia 7 de novembre de 2007 i de les 300 de la concentració del dia 18 de març de 2009 davant l'Ajuntament. Recordem, mai hi ha haver identificacions ni detencions en aquests dos actes de protesta.

Anaïs Franquesa, una de les advocades dels encausats, afirma que "estem davant de la criminalització d'unes persones, les més visibles, les que surten sempre parlant a la premsa", persecució que "es veu clarament als atestats". Franquesa sosté que "el risc real de presó no és per uns suposats aldarulls o desordres, sinó per sortir al carrer a manifestar-se: el que es persegueix és la dissidència".

El grup antirrepressiu de suport als encausats, anomenat Ni Muts ni a la Gàbia, reivindica el "legítim dret a la protesta" i denuncia la criminalització d'un conflicte polític que no es pot tractar penalment.

Tots els partits polítics del consistori han signat una declaració on afirmen que les condemnes són desproporcionades.

Més informació a:
http://nimutsnialagabia.org/
info@nimutsnialagabia.org
facebook.com/nimuts.nialagabia
twitter: @NiMutsNiGabia

Avortament lliure, públic i gratuït

Les dones decideixen! Fora l'avortament del codi penal

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

En les últimes setmanes, s'ha avortat la llei Gallardon, gràcies a la lluita als carrers, però ara més que mai, és el moment de cridar per la despenalització de l'avortament i la retirada d'aquesta del codi penal!

En aquest context de crisis del sistema, cada vegada més retrògrada en el pla econòmic, laboral, social, polític i jurídic, davant l'estafa en la que vivim, les dones patim dia a dia les conseqüències de l'atac brutal per part del capitalisme financer i patriarcal: bretxa salarial, baixos salaris, contractes a temps parcial i precaris, retallades en dependència i serveis socials, major percentatge d'exclusió social i pobresa, economia submergida, doble jornada laboral, violència masclista, reducció de serveis en la salut reproductiva, avortaments blancs o involuntaris com a conseqüència de la falta de salut laboral. Al sistema no li importen les persones malaltes, ja que s'encarrega de no cuidar-les, mostrant el seu veritable rostre de menyspreu per la vida, essencialment de les persones i col·lectius més desfavorits.

Aquesta pèrdua i retrocés en les conquestes laborals i socials dóna peu a que tant el govern com la Conferència episcopal i l'Església catòlica intentin imposar amb més força el SEU model de dona perfecta en el SEU model de família perfecta: una dona merament reproductora, casada, heterosexual, submisa i obedient al seu marit i que no té capacitat per pensar per ella mateixa. Per tant, uns passos enrere en totes les conquestes per les que tant hem lluitat. Aquest model es materialitza, avui en dia, amb l'avantprojecte de reforma de la Llei de l'avortament que el govern ens vol imposar a les dones, amb amenaces, posant-nos por, criminalitzant la nostra lluita per l'emancipació, exercint l'abús de poder, l'autoritarisme i la violència d'estat.

Des de CGT, lluitem per la despenalització de l'avortament, i defensem el dret de les persones a decidir lliurement sobre la seva sexualitat, sobre el seu model de família, i en general, sobre la seva vida. El dret de les dones a decidir sobre el seu cos i sobre la seva maternitat no ha de recaure en ningú més que en nosaltres mateixes. Denunciem la hipocresia dels qui defensen el "dret a la vida del no nat" mentre miren cap a una altra banda per no cuidar la vida de les persones nascudes.

Perquè el meu cos és meu, jo decideixo! Per això les dones no ens cansarem de repetir:

- Despenalització de l'avortament en tot l'Estat: sense terminis ni supòsits, per totes, menors, migrants, ...
- Lliure capacitat de decisió de les dones en la gestió del seu cos: ni gabinets psicològics, ni sobre informatius, ni dies de reflexió.
- Impulsar els recursos públics i de qualitat,.
- Creació de centres públics de planificació familiar, amb formació gratuïta per joves i anticoncepció gratuïta.
- Inclusió en els currículums escolars de matèries que tractin l'arrel de la violència masclista directa, la igualtat i de les relacions afectives i sexuals.
- Cal acabar amb la divisió sexual del treball.
- Cal prendre mesures per evitar els avortaments involuntaris per condicions laborals penoses i tòxiques.

Des de la CGT exigim que es deixi de criminalitzar les protestes en defensa del dret a l'avortament. Ja n'hi ha prou d'utilitzar la moral i la religió per justificar el domini patriarcal.

Inaugurat el local del nou Ateneu Llibertari de Reus

CGT Reus

El passat 19 de juliol s'inaugurava l'Ateneu Llibertari de Reus, al carrer Anselm Clavé núm. 5 amb un seguit d'activitats: concerts, mercat d'intercanvi, paella popular, poesia, micro obert,...

Entre l'any 1984 i l'any 2000 ja va existir a Reus un Ateneu Llibertari, que tenia el seu local al c/Sant Vicenç (molt a prop del nou local) i va ser un important referent dins l'àmbit llibertari i alternatiu local, català i estatal, punt de reunió de col·lectius, organitzador de nombrosos actes, concerts, activitats, mobilitzacions i campanyes, seu de la revista La Lletra A, dinamitzador cultural i social i escola d'activistes.

L'any passat, després d'una primera ronda de contactes i veure la resposta positiva d'un important nombre de persones interessades en el projecte d'obertura d'un espai de difusió de les idees llibertàries a Reus, es va decidir, al setembre, convocar una primera assemblea per tal de reunir-se i començar a parlar de la possibilitat de tornar a obrir un Ateneu Llibertari a la ciutat.

El procés ha culminat amb la campanya per aconseguir socis (que segueix oberta), la recerca d'un local, les obres de condicionament del local i la consolidació d'un grup de gent disposada a posar-lo en marxa i fer-lo funcionar. El 19 de juliol obria les seves portes i a Reus tenim de nou un altre local de referència per al moviment llibertari.

Adéu a la reforma de la Llei de l'Avortament i al ministre Gallardón

Gabinet de Premsa Confederal

La CGT valora de forma positiva, en els seus justos termes, la retirada de la reforma de la Llei de l'Avortament així com la dimissió del ministre Gallardón, principal valedor d'aquesta reforma i d'altres com la del Codi Penal, Llei de Taxes Judicials... que han contribuït a retallar els drets civils i llibertats.

La reforma de l'avortament prevista era de tal agressió contra els drets de la dona que va provocar l'aixecament de amplíssims sectors de la societat, arribant a ocasionar discrepàncies molt importants en el Govern i en el Partit Popular que sustenta al mateix. CGT es felicita com societat civil organitzada i mobilitzada per haver guanyat aquest pols al Govern, demostrant-se així que la lluita social és l'únic camí. Des de CGT assenyalem que no es pot baixar la guàrdia, ja que el govern de Rajoy ha procedit a la retirada de la llei no per convicció sinó perquè legisla a cop d'enquestes i s'acosten processos electorals.

Cal seguir-se mobilitzant perquè el Govern amenaça amb que abans de cap d'any presentarà una nova reforma parcial per a tornar a segrestar el dret de les menors, i per altra banda segueix mantenint el recurs contra l'actual Llei de l'Avortament davant el Tribunal Constitucional. Tampoc podem oblidar les pressions de la Conferència Episcopal i dels sectors més conservadors, que volen tenir-nos sotmeses en un sistema patriarcal que ens oprimeix.

La lluita per l'emancipació de les dones té encara un llarg recorregut, ja que diàriament es produeixen noves morts per violència masclista, agressions i discriminacions diverses feia la dona.

CGT crida a seguir-se mobilitzant per a reivindicar el dret absolut a decidir de les dones, el dret a l'avortament lliure, públic i gratuït, així com a la despenalització de l'avortament.

Seguirem lluitant fins a la consecució de la igualtat i emancipació plena de les dones, fins que la societat patriarcal desaparegui i desisteixi de la seva actitud paternalista i de submissió, fins que deixi de considerar a la dona com irresponsable i menor d'edat

Continua la campanya pel tancament del CIE de Zona Franca

Redacció

Fa més d'una dècada que grups antiracistes i antifeixistes lluiten pel tancament dels Centres d'internament d'estrangers (CIE), però mai fins ara havien aconseguit un nivell de sensibilització tan ampli.

Tancarem el CIE es segueix mobilitzant per aconseguir clausurar el CIE de la Zona Franca de Barcelona, aquest "forat sense drets humans" o "petit Guantánamo" de casa nostra. Les últimes mobilitzacions, convocades amb el suport de diverses organitzacions i col·lectius (entre elles CGT Catalunya), han estat un acte (marató de parlaments) a les Cotxeres de Sants el 17 d'octubre i una cadena humana envoltant el CIE Zona Franca el 18 d'octubre.

Pel recinte barceloní, ubicat a l'extrem meridional de la Zona Franca –molt allunyat de zones habitades–, hi passen cada any més de 1.500 persones migrades, pel sol fet de no tenir els papers en regla. D'aquestes, l'any passat 729 van ser deportades als seus països de procedència.

Manifest pel tancament del CIE Zona Franca

Nosaltres, associacions, ciutadanes i ciutadans de Catalunya, hem decidit tancar el Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de Barcelona.

No entenem ni acceptem l'existència de llocs on es poden retenir, fins a dos mesos, persones que no han comès cap delicte, sinó tan sols una falta administrativa, i ferho amb menys garanties que en una presó. Un espai on es vulneren de forma sistemàtica els Drets Humans, un lloc on ningú va poder evitar que persones com tu -el Jonathan, l'Idrissa, el Mohamed i l'Alik-, hi perdessin la vida o decidissin posar-hi fi.

El CIE és un espai totalment opac, al qual les organitzacions i institucions que vetllen pels Drets humans no poden accedir ni exercir cap control, on els abusos i les agressions per part dels policies a les persones retingudes són freqüents, i on no es garanteix el dret a la tutela judicial per tal de poder denunciar aquestes situacions.

Tot això passa al CIE de Barcelona però també a la resta de CIEs de l'Estat espanyol. I és per això que no els volem, ni aquí ni enlloc. L'existència d'un CIE a Barcelona suposa un dramàtic retrocés en el compliment dels Drets humans a la nostra ciutat i al nostre país: efectivament, els CIEs són incompatibles amb els Drets humans i amb la igualtat de les persones, i són totalment impensables en un nou model de país.

Hi ha moltes més raons per tancar el CIE de Barcelona, però una sola de les anteriors ja és suficient per fer-ho.

Per Vergonya !!
Per Justícia !!
Per Dignitat !!
No volem ser-ne còmplices

Més informació de la campanya a: Facebook de la campanya https://www.facebook.com/tancaremelcie
Twitter @tancaremelcie
Web Tanquel el CIE http://www.tancaremelcie.cat

Informe sobre la política militar del govern de Rajoy

Centre J. M. Delàs d'Estudis per la Pau

L'informe "La política militar del Govern Rajoy" ha estat editat pel Centre J. M. Delàs d'Estudis per la Pau de Barcelona i els seus autors són Tomàs Gisbert, María de Lluch Begur i Gemma Amorós.

Aquest informe analitza la política militar de Rajoy, els canvis legislatius realitzats que afecten a les Forces Armades espanyoles i presta especial atenció al tracte que reben els seus membres.

La política militar del Govern de Mariano Rajoy no s'ha apartat del consens que ha imperat en la política militar des de la Transició i a pesar de la forta crisi econòmica no hi ha hagut cap qüestionament ni de la despesa militar ni del model de Forces Armades, encara que es reconeix que l'Estat espanyol no sofreix avui dia cap amenaça d'agressió armada.

Els dos objectius principals per a aquesta legislatura són mantenir les capacitats actuals de les Forces Armades i el suport governamental al desenvolupament de la indústria miliar i a l'exportació d'armaments.

El manteniment de les capacitats actuals de les Forces Armades es veu emparat per un discurs nacionalista d'afrontar les amenaces "no compartides" amb els aliats atlàntics i europeus i de tenir una fortalesa militar pròpia com contribució a la seguretat mundial. Discurs que contrasta vivament amb la pèrdua de sobirania real que ha suposat el seguiment de les polítiques econòmiques marcades per la troica i Brussel·les, sense cap tipus de qüestionament.

Legislativament ha continuat, encara que tímidament, el cicle legislatiu de la defensa que van iniciar els governs de Rodríguez Zapatero i ho ha fet amb dos projectes de llei clarament regressius com el de règim disciplinari, que manté l'arrest sense tutela judicial per als militars contravenint el Conveni Europeu dels Drets Humans, i un nou codi penal militar, que no solament manté la jurisdicció militar sinó que amplia el seu abast podent jutjar delictes ordinaris comeses per militars, torna a posar a la Guàrdia Civil sota la jurisdicció militar com norma i fins i tot introdueix l'indefinit agreujant de "conflicte armat" que podrà permetre que els tribunals militars jutgin a civils.

El govern també ha promulgat una nova Estratègia de Seguretat que busca abordar la seguretat des d'una perspectiva integral, però que no ha suposat un canvi de paradigma de les polítiques de seguretat. El paradigma del control continua sent la clau de com s'aborden tots els riscos i les amenaces.

Les polítiques proactives per a disminuir els conflictes en el món i, per tant, els mateixos riscos, són difuses. L'Estat continua sent l'objecte principal de la seguretat i la seguretat de les persones, les polítiques de seguretat humana, la seguretat de viure sense temor i sense necessitat, són inexistents o completament vagues i indeterminades.

Descarrega't l'informe complet a http://www.centredelas.org/images/stories/informes/informe22_cas.pdf

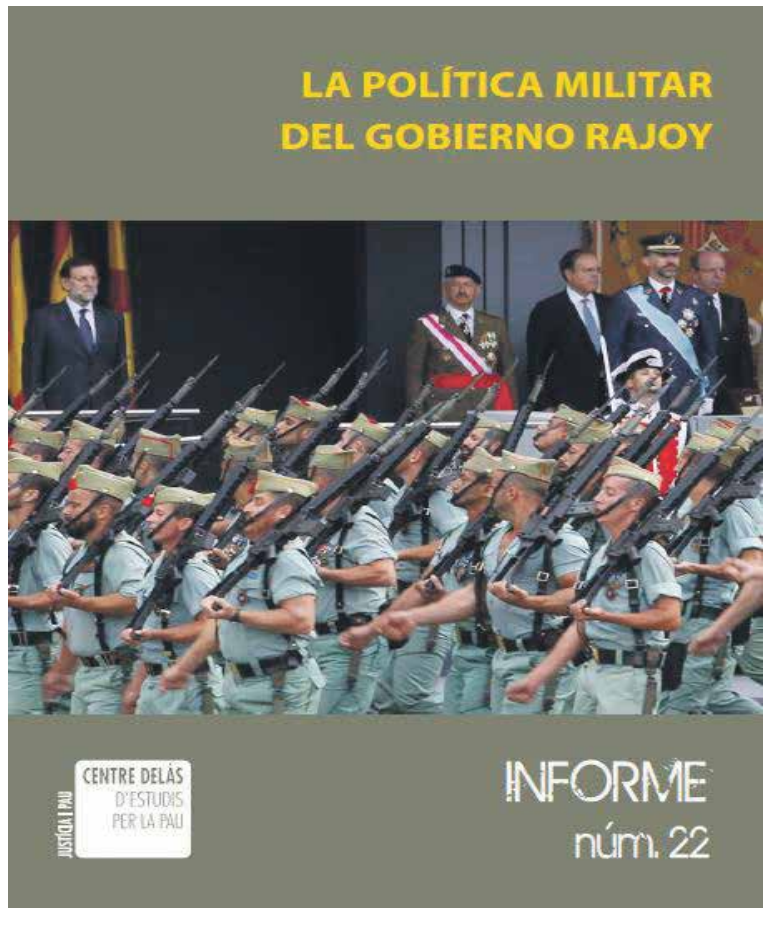

Artur Mas: No sóc una excusa

Ermengol Gassiot

Sóc un treballador públic. I ho sóc, Artur, malgrat les polítiques que ha promogut el teu govern que, ho recordes?, deies que era dels "millors". He tingut la sort de no ser dels un dels 400 professors que a la meva universitat han perdut la feina des de l'any 2011. Tot i que he patit en carn pròpia la sostracció d'una paga extra, com la resta dels treballadors públics depenents de la Generalitat que tu governes. I la pèrdua d'un seguit de mesures socials, com ara els tiquets menjador que l'empresa on treballo ha retirat, diuen que com a conseqüència de les retallades de pressupost que has anat aplicant any rere any.

Diria que com milers i milers més, sóc un treballador públic que he hagut d'anar veient com la meva feina s'ha devaluat com a conseqüència de les polítiques que tu i el teu govern heu anat dictant. He experimentat la destrucció de l'educació pública, amb aules cada vegada més massificades i amb estudis que han desaparegut sota l'excusa de no ser rentables. I quan deies rentables, et referies als diners, no a la societat o al país o com li vulguis dir (De fet, t'has plantejat mai que sota aquests criteris de rendibilitat Darwin, Marie Curie o Einstein haurien estat eliminats abans de ser el que van ser?) . Com els meus companys he patit, sovint amb angoixa, com privatitzaves part de les nostres activitats a favor de quatre amics teus mentre amb un augment de taxes inèdit a tot l'Estat feies encara més difícil als nois i noies de famílies treballadores accedir a estudis universitaris.

Mira Artur, podré ser moltes coses, però tonto diria que no. Durant tots aquests anys en cap moment ens has demanat el nostre parer com a treballadors públics. Tu has anat fent, seguint un guió que semblava que tenies ben après. Reducció de la despesa, aprimament del sector públic, privatització de serveis essencials. Sistemàticament. De manera impassible i immune al patiment que aquestes mesures podien generar: milers d'interins al carrer o amb la incertesa de si mantindrien la feina, milers de temporals a la cua de l'atur, CAP's tancats a la nit, els caps de setmana o a l'estiu, plantes hospitalàries clausurades, escoles bressols un 50% més cares, etc. Vols que continuï la llista? Diria que no cal, tots dos sabem de què estem parlant.

Sincerament, permet-me que et digui, Artur, que aquesta vegada tampoc et crec. No em crec que hagis suspès la preparació de la consulta del 9 de novembre perquè t'amoïni el que ens pugui passar a nosaltres, als treballadors i treballadores públiques. Quan ens treies la paga extra, no ho vas fer. Quan ens vas enviar a l'atur, tampoc. Ara no cola. Com tampoc cola que t'hagi agafat tot plegat per sorpresa, ni l'actitud del govern Rajoy ni la del Tribunal Constitucional. Durant aquests anys, quan has trinxat la sanitat, l'educació, les polítiques socials, en definitiva, el país que deies defensar, has reiterat que seguies un guió i que tenies molt clar on anaves. Ara no ens vulguis fer creure que improvises davant una suspensió de la consulta que, entre nosaltres, no ha sorprès a ningú. Ni que actues per a defensar-nos a nosaltres treballadors públics. Fins ara no havies donat cap mostra que t'importéssim gaire.

No m'allargo, Artur. Simplement et vull dir una cosa. No sóc la teva excusa. Ni jo ni la resta de treballadors públics de Catalunya no som una excusa. No ens facis servir per escenificar el que, em sembla, és un guió que també tens força meditat. Si vols fer marxa enrere i decebre els anhels d'una gran part de la població de Catalunya, fes-ho sol. Nosaltres no som part del teu teatre.

PD: aprofito per dir-te també que com a treballador públic em sento plenament compromès en construir, també amb la meva feina, un país lliure format per persones lliures.

** Ermengol Gassiot Ballbè és arqueòleg i professor i secretari del Departament de Prehistòria de la UAB. Actualment és secretari general de la CGT de Catalunya. Article publicat a XarxaPenedès*

L'ONU exigeix a l'Estat espanyol la investigació dels crims del franquisme

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Espanya està sent investigada per les Nacions Unides i li demana el compliment de les Convencions i normativa sobre Drets Humans respecte als crims del franquisme. L'ONU ha estat des de fa un any fent un seguiment de l'actitud de l'Estat espanyol respecte als delictes comesos durant la guerra civil i la dictadura.

Així, el Grup de Treball sobre Desaparicions Forçades o Involuntàries i el Relator de l'ONU per a la Veritat, Justícia, Reparació i Garanties de No Repetició van estar visitant diverses ciutats espanyoles on van mantenir reunions amb diverses organitzacions socials que lluiten per la Recuperació i Rehabilitació de la història dels perdedors de la guerra. També es van reunir amb el Govern i el Defensor del Poble estatal i d'algunes comunitats autonòmiques.

El passat setembre presentaven els seus informes respectius davant l'assemblea del Comitè de Drets Humans de l'ONU per a explicar les seves impressions i l'anàlisi de la situació que han trobat amb la seva visita i la consulta de la documentació recaptada.

CGT dóna suport a la denúncia contra l'Estat espanyol que realitza l'ONU en els seus informes. Tant el Grup de Treball com el Relator demanen a l'Estat espanyol que, de forma immediata, corregeixin la desatenció que pateixen les víctimes del franquisme tant de fet com de dret, al mateix temps que recullen en els seus informes la falta d'estudi pels escolars d'aquesta part de la història d'Espanya, el desconeixement de fets com el dels treballs forçats que CGT ha denunciat en la querella argentina, el desenteniment de l'administració de justícia de l'exhumació de fosses, etc.

Considerem que l'ONU ha encertat en l'anàlisi que ha realitzat de la situació d'impunitat del franquisme i dels seus continuadors. No s'ha deixat convèncer per les excuses que presenten els governs per a no afrontar l'atorgament de justícia a les víctimes emparant-se en "un hipotètic conflicte intern entre els espanyols al reobrir-se ferides".

L'ONU ha recordat reiteradament als diferents governs espanyols que la llei d'amnistia no és d'aplicació als crims de lesa humanitat que es van produir a Espanya durant més de 40 anys. Els enviats de l'ONU han pogut constatar el diferent tracte rebut per les víctimes d'un bàndol i de l'altre, en els seus informes denuncien la indefensió de les víctimes del costat republicà i com si van ser honrats els que van caure de l'altre bàndol.

Denuncien en els seus informes la poca operativitat de l'anomenada Llei de Memòria Històrica, com la nul·la aportació governamental per a dotar de mitjans que portin a terme el desenvolupament del seu contingut. Ja en el seu moment CGT, com moltes associacions de memòria històrica, va destacar que el projecte portat a terme en el seu moment per Zapatero no tindria el més mínim efecte en la recuperació de la memòria dels defensors de la llibertat que van sofrir la repressió del franquisme.

Per això, tant el Grup de Treball com el Relator, enumeren una sèrie de recomanacions a l'Estat espanyol per a tots els àmbits de manera que tant legal com de fet siguin reconeguts i reparats els danys ocasionats a les víctimes del franquisme.

CGT denunciem públicament el lamentable espectacle de veure com els governants espanyols continuen justificant l'incompliment de les recomanacions de l'ONU i de les Convencions Internacionals que han signat.

Dinamita de cervell

Participació i representativitat en les eleccions sindicals. Legitimitat?

Ángela Sánchez García

De tots és sabut que a partir de la transició espanyola, per a obtenir representativitat en unes eleccions polítiques, qualsevol partit polític que es presenti a aquestes ha d'obtenir almenys un 5% de representativitat entre l'electorat i, per tant, capacitat per a estar present en les institucions per a les quals sigui triat.

Des de fa un temps venim assistint al reclam per part d'alguns partits polítics, per descomptat no d'aquells que han presidit el bipartidisme a Espanya des de la transició, d'una rebaixa del 5% del topall per a entrar en el còmput i obtenir representació política. Raonablement demanen que la representativitat correspongui a una equitat proporcional. Cada dia que passa la societat exigeix amb major ímpetu democràcia directa, que les minories siguin tingudes en compte i no ser aixafades pel corró de les majories.

L'últim invent del partit del poder, PP, és canviar una vegada més la llei en el seu profit, amb la proposta que els alcaldes de les ciutats siguin els que obtinguin més vots. Fora pactes, acords o aliances per a ser triats. Proposta criticada per gran part de la societat i altres partits.

Curiosament en el sistema d'eleccions sindicals no s'aplica la mateixa vara de mesura. Al filtre del 5% per a obtenir representativitat s'uneix la barrera antidemocràtica del 10% per a estar en les taules sectorials de negociació, (és a dir, que seria com si a un diputat li exigissin arribar al 10 % per a entrar al Congrés i tenir dret a la documentació i altres actuacions pròpies del seu càrrec i de la representativitat de les persones que l'han votat). CGT ha denunciat el que no se'ns deixi assistir ni tan sols a les taules sectorials com "observadors" Ja els val als que diuen defensar la participació dels treballadors!

No deixa de cridar l'atenció que els mateixos que demanen menor índex de representativitat per a ser tinguts en compte en el terreny polític, és a dir rebaixar aquest topall del 5%, aprovin sense queixar-se que en el terreny sindical romangui el mur del 10%. Fins a la data no he escoltat a cap representant polític de partits "menys majoritaris" ni una queixa, ni una proposta referent a això. Dels partits majoritaris mai he concebut esperança alguna. Dels grans beneficiaris d'aquest sistema (CCOO i UGT) no espero que es dignin a contestar en aquest debat. Sembla que mantenir el statu quo els convé més.

Els que van pactar durant la transició el model de representativitat van deixar les coses lligades i ben lligades. Model bipartidista per al sistema polític, amb el PSOE i PP, i model bisindical, amb CCOO i UGT. Els que van pactar el model eren ells mateixos i imposen aquest model per "tempus aeterna".

La LOLS és una llei que avui dia podríem qualificar d'antidemocràtica en molts aspectes i atorga de facto poders i atribucions a CCOO i UGT com sindicats més representatius, a manera de títol nobiliari que els permet estar en totes les taules sectorials de negociació fins i tot sense arribar a el famós 10%. Traves per a uns, privilegis per a uns altres.

La LOLS va ser pactada en el seu moment pels dos sindicats, la patronal i el govern del PSOE (Felipe González de president, 1985). Mai debatuda ni confirmada pels treballadors i treballadores. En ella es possibilita l'obtenció d'hores sindicals per a l'acció sindical, sent això en principi positiu, s'ha convertit en l'actualitat en un autèntic fre a la participació i en un suport a un model sindical jerarquitzat i burocratitzat.

En les grans empreses i sobretot en l'administració pública les hores sindicals s'han convertit en un veritable cavall de batalla. Es possibilita l'acumulació i per tant els alliberaments totals. Una qüestió que no deixa de tenir importància és el temps d'alliberament total de les persones dedicades a tasques sindicals i el temps de permanència en el mateix càrrec de responsabilitat en un sindicat.

En aquest terreny es pot optar per diverses opcions que jo sàpiga: alliberament total per temps indefinit o indeterminat, alliberament per un temps determinat i no més, no als alliberaments a temps total.

De tots és conegut el cas d'organitzacions que en les seves files mantenen per a tota la vida a alliberats que es perpetuen anys i anys, fins a la jubilació, com si d'un ofici fix es tractés i que al meu entendre perden el contacte amb el treball en l'empresa.

En el meu sindicat, la CGT, tenim aprovat que una persona té un temps límit per a l'alliberament sindical ple, i passat aquest temps ha de tornar a exercir el seu treball d'abans. Entenem que aquesta permanència transitòria és sana per a no enquistar-se ni perpetuar-se tant en càrrecs com en alliberaments. Si no acceptem professionals de la política, tampoc acceptem professionals del sindicalisme. Pensem que no hi ha res com una cura de realitat i posar els peus en el terra del treball en l'empresa. Ningú és imprescindible. Tots som necessaris.

Més greu si cap és el cas dels anomenats "alliberats institucionals", que saltant-se la LOLS s'obtenen no

per representativitat, sinó com pagament als serveis prestats en nom d'una "bona negociació" després de la signatura d'acords i convenis. Recordem la revolada que es va formar amb la retallada d'alliberats institucionals en la comunitat de Madrid.

És hora que les organitzacions sindicals parlem del model de representació dels i les treballadores i reconeguem que la LOLS és una llei caduca i poc democràtica que caldria canviar.

** Ángela Sánchez García és Secretaria General de CGT Costa Granada. Article publicat a Espacio Público.*

Contranunci

A 90 anys de la mort de Salvat-Papasseit

Vidal Aragonès

El passat 7 d'agost es compliren 90 anys de la mort d'un dels grans poetes en llengua catalana del segle XX i gran exponent de l'Avantguardisme al país. No trobarem cap reconeixement institucional ni gaires recordatoris. L'explicació a la ignorància de l'aniversari de la seva mort la trobem, més enllà de la ideologia dels actuals representants institucionals, en el perfil d'en Papasseit: socialista, anarquista, independentista i avantguardista.

El poeta va néixer l'any 1894 al si d'una família obrera de Barcelona amb orígens al Camp de Tarragona. La mort del seu pare (fogoner de vaixell), quan ell encara era un nen, el marcà profundament en la seva vida i en la seva obra. La seva mare disposava d'uns recursos molt precaris i ell va anar a viure a l'Asil Naval dels 7 als 12 anys. Allà aprengué a llegir i escriure però també va mamar el catolicisme, l'espanyolisme i la disciplina militar. La sortida de l'Asil no va implicar l'abandonament del moll: allà va continuar treballant com a vigilant nocturn, abans de fer d'aprenent d'adroguer i d'escultor i mosso.

En aquesta època va abandonar completament els valors en els quals l'havien educat i, de forma autodidacta, va desenvolupar una gran consciència nacional i de classe. Abans d'abraçar les idees de l'anarquisme militià en un socialisme presoviètic i presocialdemàcrata, criticant fortament la deriva possibilista d'aquest darrer. Podríem dir que fou bàsicament un militant anticapitalista.

L'any 1917 va començar a treballar a les Galeries Laietanes i això va representar un salt important en la seva vida. Com a llibreter va tenir contacte amb la literatura clàssica i amb noves tendències que naixien a Europa. Sense abandonar les seves idees revolucionàries i independentistes, amb la publicació d'Humo de la Fábrica posa en primer pla de la seva vida la literatura. El 1918 es casa amb Carme Eleuterio, modista filla de classe treballadora del barri de la Barceloneta. A les seves dues filles escrigué el contingut Els contes de la meva escala conjuntament amb Ossa Menor obres pòstumes. L'amor per les seves filles i la seva dona és una constant en la segona etapa de la seva obra. Fou la seva companya qui va patir amb ell els cruels efectes de la malaltia que Papasseit patí cíclicament fins a la seva mort.

A partir de 1919 participà en publicacions com "Un enemic del poble", "Arc Voltaic", "Los Miserables" i "La Columna de Foc". Des del 1920 profunditzà el seu independentisme en un catalanisme radical. En certes ocasions s'ha utilitzat el poema "Cançó futura" per atribuir-li un suposat xovinisme anticastellà, si bé això és fruit del desconeixement tant de la utilització del mot castellà de l'època com de la pròpia vida d'en Papasseit. Reproduïm les seves pròpies paraules: "La tradició, que per mi no és ben bé la del Torres i Bages, compta. Per compta més la justícia i la llibertat d'investigar". L'any 1921, fugint dels efectes que la humitat mediterrània tenia en la seva tuberculosi, va anar a passar a una temporada a Cercedilla (Castella central). Allà va redactar les seves obres més patriòtiques: Visions de Guadarrama i Conspiracions; alhora va escriure lloances a Castella i la dona castellana.

Retorna efímerament a Barcelona, perquè la malaltia l'obliga a traslladar-se a l'Alt Pirineu i la Catalunya Nord. L'any 1922 ja havia escrit els manifestos "Concepte de poeta" i "Contra els poetes en minúscula. Primer manifest català futurista". Abans ja havia publicat "L'irradiador del port i les gavines", una de les grans expressions de les Avantguardes catalanes.

Tornà a Barcelona el 1923 per anar a viure a Horta; d'aquests anys són La gesta dels estels i El poema de la rosa als Llavis, segurament el millor poema eròtic de la literatura catalana. Abandonà la pràctica d'avantguardes a favor del classicisme de l'època.

Papasseit fou força vilipendiat en vida i el reconeixement del qual ha gaudit arribà molts anys després de la seva mort. El gran públic el va conèixer a partir dels anys 70, quan Serrat, Ovidi Montllor, Lluís Llach i Ramon Muntaner van musicar gran part de la seva obra poètica.

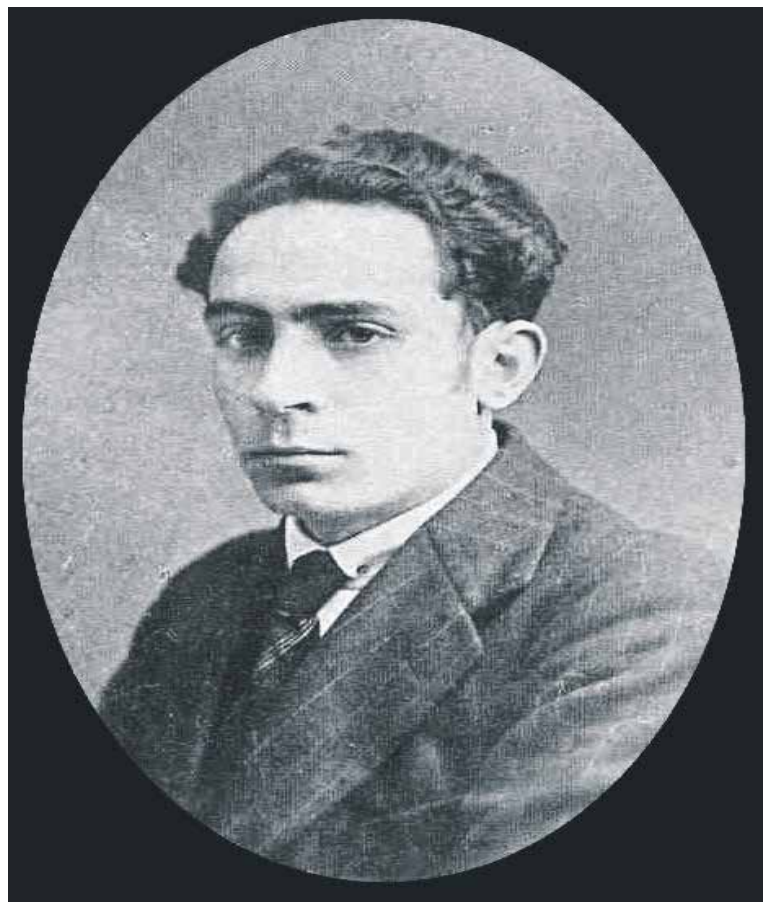

Joan Salvat-Papasseit va morir el 7 d'agost del 1924, amb poc més de trenta anys. Tota la seva obra està prenyada d'alegria, confiança en el futur i dolor. Quan els lladres disfressats de patriotes deixin de governar el nostre destí ell tindrà l'homenatge que es mereix i nosaltres el destí que ens haurem guanyat.

Per aprofundir en l'estudi de Salvat-Papasseit recomanem la lectura de 'Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta' escrit per Ferran Aisa i Remei Morros i editat per Virus.

** Vidal Aragonès és advocat del Col·lectiu Ronda. Article publicat al web de la revista Directa.*

Juntes

El motí ha fracassat. Les marineres que abraçaven l'esperança de llançar els oficials per la borda i posar un altre rumb a la brúixola ara viuen encadenades a les bodegues de la nau del Capità Mas. Aviat seran festí per als taurons. Aferrades al tauló del suplici, a l'horitzó divisen una bandera negra. Potser avui no hauran d'acomiadar-se. Ara és l'hora de l'abordatge. Ara és l'hora pirata.

Entre el rebombori dels trabucs i el dringar dels florets trenquem juntes les cadenes que ens ofeguen. El capità, el contramestre i tots els seus sequaços remen mar endins en una barqueta. Els Audis i BMW embussen l'AP7 camí de la Jonquera. El destí ja no està traçat al mapa. Ara el decidim entre totes.

En una hora fosca en què les elits foràmies o nostrades només aspiren a enfrontar poble contra poble, i pensen així que oblidarem els seus crims; una hora en què es revelen, tanmateix, els oportunistes, i els qui volen elevar el seu càrrec de conseller a la categoria de ministre, i els qui pretenen apaivagar el descontent amb els cants de sirena i les mentides d'una nova "transició".

Fermes contra les trepitjades de bóta i els tocs de xiulet, algunes parlen de municipalisme, altres de comunisme llibertari. És exactament el mateix. Complementem els matisos. És més el que ens uneix que el què ens separa. Arriba l'oportunitat de crear una alternativa real, popular i assembleària, de base, al marge del capital i els seus titelles.

En una nova jornada històrica, les pubilles i els hereus dels miquelets, les milicianes i els maquis tornen a sortir el carrer per fer front comú davant l'enemic de fora, i evidenciar alhora la passivitat de l'enemic de dins. No cregueu en falsos profetes. Si ve la Guàrdia Civil, ja podreu comptar amb els dits del colze els burgesos que us trobareu a les barricades. Tan bon punt els militars entrin per la Diagonal, a les torres de la Caixa els serviran cafè i els faran descompte al Corte Inglés.

Quan des de l'esquerra independentista somieu, com nosaltres, amb la llibertat, i us disposeu, com nosaltres, a defensar la terra; volem recordar-vos qui ha estat, amb vosaltres, a les barricades barcelonines la resta de cops que els espanyols han intentat fer callar Catalunya durant el darrer segle. La Lliga Regionalista? Convergència i Unió?

Com va dir Salvador Seguí a l'ateneu de la CNT de Madrid: "puc assegurar-vos que si algun dia Catalunya conquesta la seva llibertat, els primers, si no els únics, que li posaran entrebancs, seran els homes de la Lliga Regionalista [CiU], perquè a Catalunya com arreu, el capitalisme està mancat d'ideologia". Aquesta cita és del 1910.

L'única via per acabar amb les estructures medievals, la cleptocràcia capitalista i l'opressió del pensament únic es presenta davant nostre. Les anarquistes no som gaire amigues d'eleccions, però encara ho som menys de l'autoritat, però si la gent vol votar, i vol, nosaltres estarem al seu costat. L'estratègia de "primer independència i després ja veurem què fem amb la dreta"és un cul de sac. Perquè no matem dos pardals d'un tret? Però, per un dia, no passa res. Si guanya el sí, totes davant els ajuntaments i la seu del districte a exigir la declaració unilateral des del municipi. Si no deixen votar, el mateix. 9N Consulta, 10N Rebel·lió.

** Text llibertari llegit la nit del 2 d'octubre de 2014 a l'acampada "Desobeïm" a la plaça de Catalunya de Barcelona.*

La Degeneralitat

Agustín Guillamón

Tinc un malson!
Vaig somiar que llegia a la premsa del 25 juliol 2014 que Pujol assumia totes les responsabilitats jurídiques per no haver declarat fiscalment una fortuna heretada del seu pare, i que de tal manera havia "contaminat" als seus fills i a la seva dona. Llavors vaig entendre perfectament que vivim en un país d'opereta i mentides. Quina angoixa!
Vaig somiar que havia llegit que Jordi Pujol Soley, el Gens Honorable President de la Degeneralitat de Catalunya durant tota una generació, s'havia suïcidat perquè la fiscalia l'acusava d'haver teixit pacientment una xarxa mafiosa de cobrament de comissions, regals i favors per contractar obra pública. I vaig pensar llavors que aquest era un país realment seriós, capaç de generar drames immortals, i la figura de Pujol s'apropava a les de Macbeth, Ubú Rei, Hamlet, Èdip, El Padrí, L´Avar, Faust, Rambo Quart, Sancho Panza, i altres herois de la Humanitat. Seria la figura de Pujol o el delinqüent governant. Però resulta que ara he llegit que ni tan sols té el valor d'un capo de barri palermità, resulta que era una rata de claveguera, un miserable lladregot agafat amb les mans a la massa; i havia decidit defensar-se d´allò indefensable, amb estratagemes de picaplets. Sense cap grandesa. No s'ha suïcidat! Quina opressió al cor!
Vaig somiar que la primera pregunta que tothom es podia fer era el per què Pujol confesaba després de tants anys És indubtable que Pujol te accés a informació privilegiada i sabia que era imminent que s´acusés a diversos dels seus fills d'evasió fiscal i altres delictes. La seva declaració, en la qual confessava haver rebut del seu pare una herència que va mantenir oculta durant trenta anys a Andorra, defraudant a Hisenda, era i és només un desesperat intent de desviar les investigacions de la Unitat de Delinqüència Econòmica i Fiscal (UNEF) en curs sobre com el clan Pujol-Ferrusola ha amassat una fortuna que pot estimar-se en tres mil milions d'euros, reduint-lo tot a un frau fiscal personal. Amb 84 anys sap que no anirà a la presó, i també sap que és gairabé impossible amagar les activitats mafioses dels seus fills Jordi i Oriol. Algú creu seriosament que Artur Mas, nomenat a dit president de la Degeneralidad pel clan mafiós dels Pujol-Ferrusola, no sabia res, ni està implicat en res? Sembla ser que Jordi Pujol Soley, en persona, comunicava el pizzo als interessats, de vegades a la seu de la Degeneralitat i en nom de Catalunya, i el seu fill era el encarregat de cobrar-ho. Quin malson paorós i angoixós! Quina vergonya!
Vaig somiar que ja eren diversos mafiosos de tot arreu els que li havien amenaçat que si no intervenia a favor seu, anaven a tirar de la manta. I ara han tirat d'ella i s'ha vist el que tothom intuïa, i tothom sospitava que estava passant des de feia anys. Felipe González, en el seu moment havia cridat a capítol al fiscal Villarejo per demanar-li que no seguís investigant les evidents responsabilitats de Pujol en el cas de Banca Catalana. Mentre PP i PSOE van necessitar Pujol per governar aquest estava protegit per la omertá. Quan Pujol va derivar cap a l'independentisme com a única i desesperada fórmula per evitar que les investigacions judicials apuntesin al seu clan, el pacte tàcit de omertà va deixar de tenir sentit. Mariano Rajoy, deslliurat a més dels casos Bárcenas, del pallaso Fàbregas (de Castelló) i de Gürtel, ja no tenia per què protegir Pujol. Molt al contrari, donat l'alè independentista de Pujol, ara, per pur interès polític, havia d´estirar de la manta. Quina insufrible opressió al cor!
Vaig somiar que el poder i les influències que atorga el càrrec de President de la Degeneralidad, van beneficiar a tota la família Pujol (menys a una ovella negra que va sortir honesta), i tots s'han folrat amb contractes públics adjudicats a dit, amb una influència mafiosa i amenaçant sobre diverses empreses privades, coaccionades per la família perquè els concedissin comissions per cap servei; càrrecs i prebendes en els consells d'administració de nombroses empreses per concedir-lis permisos d'existència. Ja ho va dir Pasqual Maragall al Parlament català: "El problema de CiU era el del 3 per cent; però possiblement Maragall es quedava curt perquè el pizzo del clan mafiós dels Pujol-Puig-Millet i altres patricis barcelonins no es fixava en el tres, sinó en el 4, al 5, i encara més. El Palau de la Música, la Línea nou i tants d´altres. Quin malson més fotut!
Vaig somiar que a Palerm el pizzo que es cobra és molt variable, i va dels dos euros per aparcar a la ciutat, gestionat per un oceà de vigilants dedicats a que no li passi res impensable al teu cotxe, fins una mica menys de cinc-cents euros al mes per a un petit comerç, o el de gairebé vuit-cents per a un hotel. En les grans obres públiques i privades passa una cosa semblant al que ha passat i passa per aquí. Les diferències entre Palerm i Barcelona són molt notables. Mentre a Palerm hi ha capomàfies a cada barri i després a cada localitat siciliana, que es coordinen a nivell palermità i de diferents zones sicilianes, a Catalunya aquesta funció l'exerceixen les organitzacions locals dels partits. A Palerm la màfia s'organitza de baix a dalt, a Catalunya de dalt a baix. La corrupció a Palerm està generalitzada en tots els estaments de l'administració; a Barcelona està Degeneralitzada, és a dir, es concentra només en les cúpules polítiques i administratives. Els funcionaris de a peu són honestos. A Palerm es segresta i assassina, a Barcelona de moment no, que se sàpiga. A Palerm s'amenaça de mort; a Barcelona (que se sàpiga) només s'amenaça administrativament i amb influències polítiques o judicials. A Palerm l'Estat ha declarat la guerra als mafiosos; a Barcelona els mafiosos creixen entre els fems del camp de la política, gràcies a pactes de omertà amb mafiosos del PP (cas Bárcenas i Gürtel) i del PSOE (cas dels ERO andalusos). A Barcelona no és que l´Estat els declari la guerra, o no; ja.són Degeneralitat, es a dir, són Estat. Pujol tenia probablement algun roc a la faixa, que potser s´ha esmicolat amb la recent abdicació. Quin malson més fotut!
Vaig somiar que per entendre la mentalitat mafiosa de Jordi Pujol i Soley hi ha prou amb un botó de mostra: els periodistes que l'assetjaven i molestaven aquest estiu a Queralbs van despertar un dia amb les rodes dels cotxes punxades. Una casualitat, és clar. En la seva època de President de la Degeneralidad cridava directament als directors dels diaris quan publicaven una notícia que no li agradava a fi de obtenir-ne explicacions. Una casualitat, és clar. Quin malson més fotut!
Vaig somiar que l'astut i criminal grup mafiós de Jordi Pujol Soley i família, més altres famílies patrícies catalanes, i uns quants amics, vol desviar l'atenció del que realment ha passat en aquest país, i ens parla d'un engany al fisc durant més de trenta anys, la qual cosa ja és greu per si mateixa. Però quan un lladre de claveguera reconeix algun delicte és perquè ens vol ocultar la part del lleó, el que realment va succeir: el saqueig del país des de fa quaranta anys mitjançant el cobrament d'un quatre o més per cent en cada obra pública, amb el teixit d'una xarxa mafiosa en totes i cadascuna de les poblacions catalanes, en les quals alcaldes, regidors i partits (no només CiU i no tota la organització) s'enriquien i creixien amb l'obra pública, els permisos oficials, les concessions, és a dir, mitjançant el cobrament del pizzo per part de CiU. O del PSC, on aquest tenia més força i arrelament, a Sabadell, Santa Coloma, Moncada i alguna altra localitat, com a organització mafiosa menor en competència deslleial amb la màfia majoritària de CiU. Quin malson més fotut!

La màfia política catalana ha estat tolerada des del govern central perquè els partits i molts alts càrrecs polítics s'han convertit en una màquina mafiosa de fer negocis il·legals

Vaig somiar que aquesta és la gran obra i l'herència que ens deixa Pujol: la pacient construcció des de la Degeneralitat d'una xarxa mafiosa, que repartia el 1,5 per a la família, i el 2,5 per al partit, a tot Catalunya. Però el Gran Capo no només no es suïcida, amb una nota de descàrrec per a la família, la pàtria i el partit, sinó que a més intenta guanyar pledejant, encara que això suposi el seu total descrèdit polític i nacionalista. El Pare de la Pàtria era només una dolenta i rastrera imitació del Padrí. Quan deia pàtria pensava en el seu patrimoni. Quina opressió al cor! Quina suor!
Vaig somiar que la gran diferència de la màfia catalana amb la siciliana, calabresa o napolitana és que no se li coneixen, de moment, ni assassinats ni raptes, o amenaces de mort. I no és poc. És sobretot una màfia de caràcter polític, inserida en la partitocràcia (tant de CiU com del PP i del PSOE-PSC) i en les institucions administratives i governamentals, que va de dalt a baix, com una teranyina circular que té el seu centre en la família Pujol, els seus còmplices necessaris en diverses conselleries de la Degeneralidad, altres famílies patrícies (no totes) i el seu extrems locals en els ajuntaments (no tots), passant per l'intermedi de les institucions comarcals i provincials. Aquí hi ha la investigació de la família del conseller Puig. El cas Millet, confés i declarat culpable, però en llibertat, és un episodi que no s'entén sense l'existència d'aquesta xarxa mafiosa catalana, que neda en la impunitat, impulsada des de la Degeneralitat. Quin malson més fotut!
Vaig somiar que aquesta teranyina mafiosa autonòmica, amb ínfules independentistes, ha estat possible gràcies a la complicitat dels governs centrals del PSOE i del PP, que van necessitar el suport de CiU per governar amb majoria suficient. Donada la majoria absoluta del PP i la "bogeria" independentista de CiU, qui podia i amenaçava amb estirar la manta, finalment ha tirat de la manta. I ara es delata el que tothom ja sabia des de feia molts anys, des de Banca Catalana, des del cas Prenafeta, des de el cas De la Rosa i tants d´altres, és a dir, que la família Pujol-Ferrusola s'havia enriquit mitjançant el cobrament del pizzo a tota obra pública feta a Catalunya, que CiU s'havia finançat de la mateixa manera, que la família Pujol-Ferrusola havia teixit una

teranyina mafiosa, cobrant comissions per serveis no realitzats, exercint càrrecs remunerats en empreses que pagaven religiosament per res, substituint concursos públics per subhastes al millor postor (cas de les ITV), monopolitzant els serveis florals i horticultors de les empreses catalanes (la gespa ferrusolana del FC Barcelona), i un llarg etcètera d'extorsions, xuleria, comissions, evasió fiscal, enviament de diners a paradisos fiscals, pastant una fortuna de diversos centenars de milions d'euros. Quan parlaven de la pàtria catalana pensaven en el seu patrimoni apàtrida. Quan imposaven el pizzo ho feien en nom de Catalunya. Quin malson més fotut!

Vaig somiar que l'ocultació fiscal és només la xavalla. La gran pregunta és com la família Pujol-Ferrusola ha acumulat una fortuna d'uns tres mil milions d'euros. Quina opressió al cor! Quina suor!

Vaig somiar que Pujol no s'havia suïcidat. I a sobre ens insultava i insulta la intel·ligència de tots els catalans fent-nos creure que es tracta només de l'evasió fiscal d'una herència. Mafiós, lladre i mentider. Però si el personatge es permetia el luxe d'enviar punxar les rodes dels periodistes que l'assetgen informativament a la seva casa de Queralbs, i es permet una absoluta prepotència en les seves relacions amb el Parlament! El seu fill polític, Artur Mas, està implicat també en aquests fraus a Hisenda i en aquesta xarxa mafiosa? Els investigadors ho diran en el seu moment, encara que dos i dos sempre sumen quatre. Quin malson més fotut!: dos i dos ara sumaven el quatre per cent!

Però el malson no acaba aquí. Si la màfia política catalana ha estat possible i tolerada des del govern central és perquè tots els partits, gairabé tots els alts càrrecs polítics, tant del govern central com des de les diferents autonomies, s'ha convertit en una màquina mafiosa de fer negocis il·legals, sobretot prenent com a punt de partida la construcció, però no només la construcció. Arribaran les investigacions a revelar tota la trama corrupta i mafiosa existent a Espanya? I encara més utòpic i improbable: sorgirà alguna vegada alguna prova de la molt probable connexió entre la màfia política espanyola i catalana, amb les màfies internacionals: siciliana, napolitana, calabresa i russa? Quin malson més fotut i fotre-tots! Quina angoixa, quina por!

I vaig somiar un país amb un atur astronòmic, amb milers de famílies desesperades, amb retallades salvatges en sanitat i educació, amb treballadors en reduccions del 30 per cent del seu sou, amb funcionaris sense pagues, amb nens i gent de tota mena que passa fam, amb una generación perduda de joves sense feina ni estudis. Vaig somiar un país que pateix la il·lusió d'una independència gloriosa que ho resoldria tot, senzillament perquè la independència començaria amb una mena d'amnistia per mafiosos, que resoldria tots els problemes judicials de la família Pujol-Ferrusola i amics. Vaig somiar que la independència, considerada com l'adveniment del paradís a la terra, era només altra mentida de la Gens Honorable rata de claveguera i companys. Quin malson més fotut!

Vaig somiar que tothom sap que Pujol no anirà a presó: ja sabem com es va lliurar Millet. Vaig somiar que no els retiraven el passaport! Vaig somiar que la primera acusació havia hagut de fer-la un sindicat d'extrema dreta, per a vergonya de tots i de totes les institucions! Quin malson més fotut!

Però vaig somiar que al despertar podria arribar a pensar que alguna cosa ha canviat, i això no ens ho podran robar mai: ara tothom sap que el govern de la Degeneralitat mai ens solucionarà res, perquè qualsevol solució passa per la seva supressió. Ningú ens representa, sols nosaltres podem decidir sobre tot allò que influeix a la nostra vida! Quina opressió al cor! Quina joia!

I no deixava de fer-me preguntes sense resposta.

Què pot esperar-se d'un món en què els ciutadans que protesten pacíficament contra uns parlamentaris decidits a fer unes retallades socials brutals, que no van anunciar en els seus programes electorals, són empresonats? Què es pot esperar-se d'un món en què els Mafiosos no només s´han ficat al govern, sinó que són el poder? Què pot esperar-se d'un Pujol que no es suïcida, atipant-se amb un plat de bolets verinosos? Mori la democràcia representativa i de delegació! Visqui la democràcia directa! Quina angoixa! Quina joia! Els malsons son així, hi barrejen pors i sentiments esperançats.

Vaig somiar que Pujol no ha estat mai un mite, sinó un frau que molts han ajudat a que fos creïble. La seva gran força ha estat sempre la omertá. La cursa independentista dels Pujol i dels polítics degenerats en delinqüents de la Degeneralitat ha estat una cursa desesperada cap a la impunitat, que ha finalitzat amb una investigació de la UDEF de la policia, que arribarà tan lluny com interessi a l'Estat central. Ja veureu com aquí no ha passat res i tot es queda en una petita infracció fiscal! O com a molt, com no li han retirat el passaport a ningú, tot quedarà en una condemna virtual, com la de Millet, i/o en un exili daurat al Brasil. Quin malson més fotut!

Vaig somiar que feia i feia preguntes. No sé a quí. I, ara, què fem amb la Degeneralidad? I amb la independència? I amb totes aquestes Màfies? Arribarà la Justícia fins al fons d'aquest barril de merda en què s'ha convertit la política com a monopoli dels negocis més sucosos? Quin malson més fotut!

Tot això no pot ésser! Tot és fruit del malson! Mai no ha passat res de res i tot és imaginari! Els Gens Honorables tornen a ésser Molts Honorables! Ha estat un terrible malson!

Millor no despertar mai i que tots seguim dormint, però a condició de no somiar ni de tenir malsons. Tinc un malson!

La taula de Porrera

Barceloneta: ¿se avecina una tormenta o se atormenta una vecina?

Artur Sardà

Aquest estiu passat han estat noticia les protestes veïnals a la Barceloneta, protestes per motius i amb reivindicacions bastant diferents de les que hi van haver en torn a Can Vies uns mesos abans. De tota manera, tots són veïns, tots representen el saber popular que es fa sentir al carrer,.. O no?

Les queixes, aquest cop, tenen a veure amb el model de desenvolupament turístic de Barcelona, que comporta pels veïns de certes zones haver de conviure en determinades èpoques de l'any amb turistes majoritàriament joves, de poca pela i fiesteros.

Els mitjans de comunicació s'han ocupat de senyalar com n'és d'"insostenible" la situació, referint tota mena de batalletes: que si fan soroll, vomiten pels carrers i, el que sembla més greu (o en tot cas el que més han destacat): l'episodi d'uns guiris que van anar al supermercat en pilotes!!!

És clar, a partir d'aquí l'esquema mental que m'estava fent de la situació va començar a trontollar. Sí, perquè si el problema principal és que ensenyen el cul pel carrer, jo, que soc naturista, que reivindico i lluito pel nostre dret a anar i viure despullats per la vida si així ho volem, què he de fer? Indignar-me o aplaudir-los?

Sí, ja se que podríem iniciar una discussió sobre els límits de la reivindicació naturista, però no cal, era només un exemple. La qüestió és que, un cop més, es barregen queixes raonables amb altres de més discutibles, i se'n fa un poti-poti que comporta que per solidaritzar-se amb els veïns justament indignats hem d'assumir moralines amb les que no combreguem.

I és que, en realitat, el problema de fons és el mateix de sempre: les desigualtats socials! Sí, perquè això a Sarrià no passa. Els privilegiats que habiten allí tenen espai suficient per fer festes i per descansar sense molestar-se entre ells. A més, com que els lloguers són cars, els turistes d'espardenya tampoc hi van.

Així que el vertader problema és d'espais, de que no es te en compte a l'hora de fer planificacions urbanístiques i plans de desenvolupament turístic, que la gent (la de fora i la d'aquí) de vegades necessitem esbargir-nos i fotre merder, la qual cosa és fins i tot saludable psíquicament. I aquest és el sentit tradicional que tenen les festes: reviscolar a través del goig, deixar-se anar saltant-nos els límits habituals!

La cosa és, doncs, que hi hauria d'haver espais per tots i per a tot. I en aquest sentit, els guiris i els veïns (que probablement pertanyen a les mateixes classes socials) podrien compartir objectius i anar junts a la mateixa manifestació, perquè és tan cert que els uns necessiten descansar com que els altres necessiten divertir-se. I són tan respectables unes necessitats com les altres. I correspon als gestors de la cosa pública planificar, buscar i oferir espais adequats per a totes les necessitats.

Però com que la reivindicació principal és que fotin canya als gamberros, tot plegat no anirà en lloc. De moment, les autoritats, a bodes em convides, inicien una campanya d'intimidació contra els llogaters per tal que sembli que se'n preocupen, després s'acabarà l'estiu, tothom es tranquil·litzarà i l'any que ve, eixuga't i tornem-hi!

Fins quan hem de seguir simplificant la realitat? Per què no som radicals i anem a l'arrel dels problemes?

El far

La influència de Proudhon a la Península Ibèrica

Ferran Aisa

La influència del pensament de Proudhon arribarà a la península ibèrica a través dels socialistes utòpics espanyols seguidors de Saint-Simon, Fourier i Cabet. Un dels primers socialistes en parlar de Proudhon és el gallec Ramon de la Sagra (A Corunya, 1798-1871), el qual el conegué a París i va col·laborar amb el seus projectes de mutualitat i de crèdit. De la Sagra el 1840 publica el llibre *Banc del Poble, teoria i política de la institució fundat sobre la teoria racional.*

Les idees proudhonianes ja són presents en el moviment obrer de 1854-1856 amb la constitució d'organismes marcats per el seu pensament. Però la influència federal proudhoniana arribarà al nostre país amb les traduccions que fa de la seva obra Francesc Pi i Margall (Barcelona, 1824- Madrid, 1901). A diferència de Proudhon, Pi i Margall va rebre estudis primer en un Seminari i després a la Universitat de Barcelona on va estudiar Filosofia i Lletres i Lleis. El 1840 publica el seu primer llibre, *España pintoresc*a. El 1847 es trasllada a viure a Madrid on per guanyar-se la vida es dedicava a impartir classes particulars i a escriure crítica teatral a *El Correo*.

El 1849 ingressa en el Partit Demòcrata i aviat coneixerà l'obra de Proudhon, que Pi i Margall traduirà al castellà. Les seves traduccions del pensador francès seran fonamentals pels nous moviments polítics i socials que apareixen a Espanya com

són el republicanisme federal, el socialisme i l'anarquisme. Pi i Margall traduirà *Filosofia del progrés, Sistema de Contradiccions Econòmiques o Filosofia de la misèria., De la capacitat política de la classe obrera i, entre altres, Principi Federatiu*. La traducció d'aquesta obra serà fonamental perquè el pensament federalista de Proudhon arreli e la península ibèrica i obri la lluita entre els partidaris del centralisme o unionisme i els que pretenen la descentralització a través del federalisme. I per una altra banda també el binomi Proudhon-Pi i Margall serà decisiu per la configuració inicial de l'anarquisme ibèric.

La Primera Internacional mantindrà viva la flama de Proudhon en molts dels seus aspectes, a Espanya destaca Fernando Garrido (Cartagena, 1821-1883), fourierista convençut va fundar el 1848 periòdic *La Organización del Trabajo* on difonia les tes teories socials de Saint-Simon, Proudhon, Louis Blanc i Fourier.Garrido viurà etapes de presó i d'exili, l'any 1851 coneix Castelar amb qui col·labora en el seu projecte republicà, alhora que col·labora en *La Asociación.* El 1855 viu una temporada a Lleida on publica el seu assaig *La República Democràtica Federa*l. De retorn a Madrid col·labora amb Francesc Pi i Margall, Antonio Ignacio Cervera i Roque Barcia en la redacció de *La Voz del Pueblo* i, un any després, escriu a L*a Democracia*.

Garrido, igualment que Pi i Margall, defensa el federalisme com si es tractés d'un somni o una utopia per solucionar els problemes de la humanitat. Fernando Garrido considera que, a través del principi federal, se solucionaran els problemes existents a les grans nacions d'Europa i d'Orient, doncs afirma que el federalisme elimina el poder central autoritari per la distribució d'un poder perifèric pactat entre els pobles i les nacions. Per Garrido el federalisme significa el desarmament dels exèrcits, l'enderrocament de murs i ciutadelles, la normalització de la navegació dels rius, la construcció de camins de ferro (vies obertes per trens entre nacions), l'eliminació de les fronteres i de les colònies, etc.

Garrido exposa també la creació de la Federació Ibèrica: "Los pueblos, una vez libres, formarán la gran federación de las razas europeas, reconstituyéndose las nacionalidades según sus afinidades de idioma, origen, historia i geografia". Garrido formula quines seran aquestes nacions d'Espanya i Portugal que formaran la Federació Ibèrica i que es corresponen, més o menys, amb les actuals autonomies on ha inclòs les terres portugueses de Tras os Montes (Oporto), Beira (Lisboa) i Alentejo. Finalment, afirma: "Los vascos y los catalanes que ocupan las dos vertientes de los Pirineos y que desde hace poco más de cien años están divididos en dos naciones distintas, se unirían formando parte de la nación por la que sintieran más simpatía; probablemente seria España (Vascongadas y Cataluña); pero nadie las violentará imponiéndoles una nacionalidad forzada, si quieren, como ahora, vivir divididos".

Fernando Garrido serà un dels escriptors socialistes que rebrà l'any 1869 a Giuseppe Fannelli, enviat per Bakunin a Espanya per fer propaganda de l'Aliança per la Democràcia Socialista. Garrido formarà part del primer nucli d'obrers i intel·lectuals espanyols que es van adherir a la Primera Internacional i van posar les bases per crear l'any 1870 a Barcelona la Federació Regional Espanyola de l'AIT.

Les idees federalistes van saltar a la palestra després de la Revolució de setembre de 1868 en què la monarquia borbònica fou enderrocada, el clam de República Federal va sonar amb força tant a Catalunya com a diversos llocs d'Espanya, però els inductors de la Gloriosa, els generals Prim i Serrano, van dominar la situació i van acabar amb la resistència federal. Espanya perdia una ocasió d'or de modernitzar-se creant una República Federal. Només les zones perifèriques de Catalunya, València, Andalusia i algun altre racó ibèric van aixecar-se a favor del federalisme. Novament les idees centralistes i unionistes s'imposaven a les descentralitzadores i federalistes.

La recepta

La tardor: temps de bolets

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Amb l'arribada dels primers freds deixam enredera el calorós estiu i una manera de cuinar. La tardor ens acosta a un altre tipus de gastronomia més elaborada i consistent. La cullera agafa protagonisme. Carabassa, albergínies, pebres, caça, castanyes, però sobretot els bolets son els productes per excel·lència d'aquesta temporada.

Tant a Mallorca com a Catalunya hi ha verdadera bogeria pels esclata-sangs o rovellons, ceps, camagrocs, picornells, blaves, pixacà negre, gírgola d'estepa, llenega negra, i mols d'altres bolets que omplen de gust i perfum la cuina i els plats de la tardor.

- Saltat de bolets

Ingredients:

1 1/2 de barreja de bolets (rovelló gros, ceps, fredolics, moixernó blau, blaves, camagrocs, gírgola d'estepa.....)
Botifarra negra
Oli d'oliva
sal
pebre blanc
All tendre
Julivert

Elaboració:
Sofregir els bolets lleugerament per separat amb cura de no passar-se de cocció. A l'hora de barrejar-los salau i empebrau. Sofregiu aquesta barreja amb una mica d'oli o, també, llard i afegiu-hi la botifarra negra, prèviament esmicolada i sense pell, i el julivert. També si poden afegir alls tendres.

- Espatlla de xot rostida amb bolets

Ingredients:

2 espatlles de xot
4 cebes grosses
10 tomàtigues de ramallet
1 cabeça d'alls
8 patates
Barreja de bolets (esclata-sangs, ceps, trompetes de la mort, fredolics, blaves...)
1 copa de vi blanc
1 copa de vi ranci
1 branca de romaní
Oli
Sal

Euroestafa: Un documental Incòmode

http://www.euroestafa.com/

Story Line

El documental analitza la crisi com resultat de polítiques monetàries perverses iniciades abans de l'arribada de l'euro. Com s'ha generat tanta liquiditat? Qui l'ha prestat i qui ho ha utilitzat? Per què han fracassat les inversions que encara es deuen i que els seus interessos surten d'Espanya amb destinació als creditors?

Tema

El documental explica les claus de la crisi actual europea, centrant-nos de forma especial en l'espanyola. L'anàlisi econòmica comença en el moment actual i fa una cronologia inversa fins a arribar a l'any 1993, quan la Unió Europea, decideix tenir una moneda única. A partir d'aquest moment les grans empreses i els bancs dels països de la Unió Europea van començar a fer algunes maniobres de dubtosa legalitat esperant l'arribada de la nova moneda. Encara no se sabia quin anava a ser el valor de la nova moneda. A Espanya per exemple, a causa de la gran devaluació que anava a sofrir la pesseta, es va produir una gran evasió de divises provinents del benefici industrial. Altres països com Alemanya van augmentar la seva liquiditat per sobre del seu PIB, amb la finalitat de posseir un gran efectiu en divises a l'hora de canviar-los pel futur EURO.

En l'any 97, a Maastricht es va decidir que 166 pessetes serien un euro. Això va fer que tots el diner evadit d'Espanya tornés per a ser invertit especialment en habitatge. Van ser els començaments de la bombolla immobiliària. Però tot els diners que s'anava a invertir en aquell moment, eren diners que s'havien produït a Espanya, encara que es tractés de diners que havien quedat exemptes de fiscalitat en la seva majoria. Un any després la llei del sòl va ser modificada per a promoure en els grans inversors la compra de grans quantitats de sòl que anaven a ser edificades durant els pròxims anys.

En l'any 2002 l'euro va començar a circular per tota la UE i es va crear el banc interbancari europeu, una entitat amb seu a Frankfurt on a partir d'aquest moment anaven a tenir lloc les grans subhastes de diners i a les quals podrien acudir els grans bancs de la Eurozona. Això què volia dir? Doncs que els bancs de tots els països Europeus podien anar a comprar diners a l'interbancari sense cap tipus de control per part dels bancs centrals de cada país i tampoc del banc central europeu… D'aquesta manera països com Espanya i Irlanda (especialment Espanya), van poder fer créixer encara més la seva bombolla immobiliària, així com Grècia, Portugal i Itàlia van poder seguir obtenint préstecs amb gran facilitat. D'altra banda Alemanya i tots els països precursors de l'euro, van poder posar en circulació més d'un bilió d'euros que els seus mercats interns no necessitaven i que tampoc havien generat.

El 2007 van saltar les alarmes a Europa, Espanya construïa una mitjana de 800.000 habitatges a l'any i tenia un parc immobiliari molt superior a les seves necessitats, a més es construïen grans infraestructures, moltes d'elles innecessàries. La bombolla Irlandesa era la primera a esclatar, després apareixeria el forat de deute públic Grec i el desastre Portuguès. Tot això enmig d'una crisi mundial.

Si analitzem la situació durant les tres etapes anteriors, veurem que hi ha una relació directa en els fets ocorreguts. De manera que l'Europa del sud necessitava liquiditat i l'Europa del nord havia d'aportar recursos. D'aquesta manera s'aconseguiria construir una Europa d'una sola velocitat. D'aquí l'excés de liquiditat dels països del nord perquè els països del sud poguessin tenir la liquiditat necessària per a créixer i poder posar-se al mateix nivell dels països del nord.

Però aquesta formula de dubtosa legalitat i de nul·la efectivitat, és la que ha fet que els denominats PIIGS (Portugal, Irlanda, Itàlia, Grècia i Espanya) es trobin en una situació límit.

A partir d'aquest plantejament i de la investigació a través de dades reals del Banc d'Espanya, FMI i Banc Central Europeu (veure http://www.ricardoverges.com) podem fer-nos la següent pregunta: Hem de pagar aquests diners i en les condicions que ens diuen?

Tractament

Plantejar un documental basant-se en dades macro econòmiques, no només és complicat, si no que pot arribar a ser avorrit per a l'espectador. Però en aquest cas, és necessari recórrer a aquestes dades per a poder comprendre una sèrie de fets i després poder transmetre'ls de la forma més didàctica possible.

Per a poder entendre com és la situació econòmica en la qual ens trobem, hem d'analitzar una sèrie de fets clau que han ocorregut durant els últims 20 anys des de la concepció de l'euro i la seva posterior posada en circulació.

Per a poder aconseguir aquest objectiu pretenem explicar la història de forma cronològicament inversa, partint del moment actual fins a arribar a l'any 1993, quan s'acorda la creació de l'EURO.

El Documental es divideix en tres parts:

1. Situació actual, des del moment actual, fins al moment en el qual sorgeix la crisi mundial el 2008.
2. Des del 2008, fins al 2002 quan entra l'euro en circulació en alguns països d'Europa.
3. Des de 2002 fins a 1993 quan a Europa es decideix, que hauria una moneda única i aquesta seria l'euro.

Per a poder explicar d'una forma eficaç aquest viatge als 2000 i als 90, es van utilitzar imatges d'arxiu, hemeroteques i músiques de cadascuna de les èpoques, que ens ajudaran a transportar-nos a aquests anys claus per al desenvolupament de l'economia Europea i l'Euro.

El documental es va rodar en format de "road movie", un "road movie" que serà temporal, és a dir, aquest viatge es va realitzar en el temps a través de diferents fets històrics. Però el que es pretenia era fer aquest viatge, anant als llocs que apareixeran en la narració mostrant els paisatges i els llocs que van ser claus per a la nostra història.

En el documental es fan entrevistes a les persones que directa o indirectament ens poden parlar del tema que es tracta (analistes i experts, polítics i personatges reals).

Per a veure el documental aneu http://www.euroestafa.com/

Ha mort la destacada militant anarquista Antonia Fontanillas

Secretariat Permanent Comitè Confederal de CGT

El 23 de setembre amb l'arribada de la tardor ens ha deixat la companya Antonia Fontanillas Borràs, l'última d'una saga de dones llibertàries que va viure en primera persona la Revolució Espanyola.

La nostra benvolguda companya Antonia, sempre pendent de l'esdevenir de la nostra Organització, sempre disposada a col·laborar per al que se li demanés, viatgera infatigable en xerrades i conferències difonent la Idea, que va ser el fil conductor de la seva vida fins al final.

D'estirp Anarquista des del seu naixement deia que per a ella ser anarquista era el natural, ja que havia viscut l'ideal des del bressol, i va ser conseqüent amb això fins a la seva mort. En paraules de Jose Luis Gutierrez Molina en un correu enviat amb motiu de la defunció d'Antonia, ens deia que amb la seva mort, "desapareix algú que, través de la seva activitat i de la seva línia familiar, representa la història de l'anarquisme a Espanya".

El 1934, recent arribada de Mèxic, Antonia va començar a treballar en una litografia. Membre de la CNT (Confederació Nacional del Treball) i de la Joventuts Llibertàries va ser triada delegada de la Secció d'Arts Gràfiques en 1936. Després de la derrota va romandre a Barcelona i va intervenir en la lluita clandestina: en la seva casa es componia Solidaritat Obrera, col·laboracions en el Ruta clandestí (14 números), responsable de les relacions amb els presos i el seu advocat, etc.

Bolcada cap al cultural i la propaganda, durant dècades va participar en nombroses reunions de propaganda, actes de caire llibertari i presentació de llibres, alhora que assisteix a tots els Congressos de la CNT de 1979 - 1983, de la CNT-Congrés de València i de CNT-CGT 1984-1997.

Conseqüent amb les seves convicions anarquistes es manté independent i crítica i advoca per un acostament de les diferents fraccions llibertàries que ressalti les afinitats sobre les divergències.

Ja et trobem a faltar companya, enyorarem la teva presència en Actes i Conferències, la teva forma de transmetre'ns els teus coneixements sobre el Moviment Llibertari, les llargues converses telefòniques i l'hospitalitat de la teva casa de Dreux sempre oberta a les companyes i companys que passaven a visitar-te, compartint i debatent conceptes i idees del nostre Moviment.

Moltes i molts vam aprendre del teu esperit crític i antiautoritari, de la teva extraordinària capacitat intel·lectual i de la teva disponibilitat per a col·laborar amb les persones i organitzacions que es reclamen del pensament i l'acció llibertàries.

Sempre estaràs amb nosaltres, estimada Antonia, transitant pel camí que ens vas mostrar, darrere d'aquest món nou que duies en el cor.

Que la terra et sigui lleu.

Un maleït canalla, oi?

Jordi F. Fernández Figueras

El món està ple de canalla absolutament emprenyadora, i això que en català s'anomeni canalla els infants ho trobo realment ben encertat. Aquest estiu he fet un viatge en avió als EUA i rere meu una nena no parava de molestar-me clavant puntades de peu al respatller del meu seient, així que en venjança vaig deixar anar els meus 110 quilos contra el respatller amb tal força que va retrocedir bruscament, mig metre com a mínim. La mare de la nena va començar a exclamar-se, però jo no em vaig tallar gens i la vaig enviar a cagar a ella i a la seva filla. Mare de Déu, quin mal va fer Margaret Thatcher quan va abolir el càstig corporal a les escoles britàniques!

Què? Segueixo? Suposo que a hores d'ara us esteu preguntant com he pogut escriure això i com es possible que se m'hagi publicat. Segur que penseu que jo sí que sóc una mala persona, un miserable, un maleït canalla, oi?

Tranquils, això no ho he escrit ben bé jo, es tracta d'una paràfrasi de part de l'article «In memoriam Enriqueta Martí», de Quim Monzó, que va publicar La Vanguardia el setembre de 2013.

I, mireu, desitjós de saber qui era la persona a la qual Monzó dedicava aquesta desagradable columna, però sense esmentar-la en absolut en el text, vaig cercar informació i vaig descobrir astorat que es tracta d'una barcelonina, famosa com a segrestadora i proxeneta de nens i nenes, acusada de ser l'assassina en sèrie que va matar com a mínim 12 infants fins que va ser detinguda el 1912.

Em pregunto què hauria dit l'opinió pública catalana si l'autor d'aquest pamflet contra la quitxalla hagués estat algú com, per exemple, Fernando Sánchez Dragó. Que jo sàpiga, contra Monzó, no va ni piular ningú.

Algunes persones potser em diraN que Monzó és un humorista i que l'he malentès. Sí, ho sembla, això seu podria ser humor negre costumista, però crec que, per ser considerat humorístic, al text li manca subtilitat. I una cosa és colar al lector, embolicada algun tòpic més o menys tronat, una dosi de mala llet menys o més intel·ligent, i una altra és tenir mala sang i exhibir-la... com de fet fa sovint.

Quim Monzó em sembla el típic postmodern carca, sempre tan escèptic i cínic amb tot, excepte amb el capitalisme en general i amb certs

poders polítics i fàctics catalans, clar, i possiblement per això un personatge tan estimat per la Catalunya conservadora i conformista que, per no avorrir-se i sentir-se una mica trapella, deu llegir molt de gust els articles d'aquest «grandpère terrible», entremaliat, però innocu per als seus interessos.

Que continuï, doncs, la seva croada contra «la xusma» que tant sembla molestar un excels com ell, però trobo a faltar que algú, amb prou prestigi i formació intel·lectual, li recrimini de tant en tant la banalitat dels seus anatemes i la fatxenderia de les seves maneres. O, millor encara, que des de les organitzacions que vetllen pel respecte als drets humans i socials se li reclamés l'adopció d'una actitud responsable davant el context i els esdeveniments socials del nostre temps —que ja són prou convulsos—, i que, ja que pretén exercir una crítica dels costums, que es deixi de procacitats i que procuri acompanyar els seus judicis de propostes basades en valors constructius... Ens decidirem a fer-ho?

Llibres

Anarquismo, una introducción

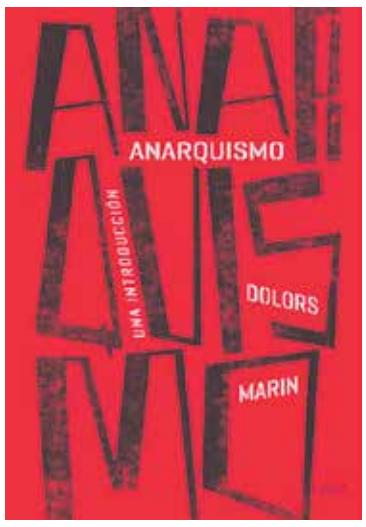

Dolors Marín

Ariel, 2014, 272 pàgines.

Extraordinari aquest llibre de la Dolors Marín sobre la història del pensament i de les experiències de l'anarquisme. Tot i la modèstia que avança el subtítol quan diu que es tracta d'una introducció, la realitat és que ens trobem davant d'una obra amb certa ambició, en el sentit d'oferir un retrat global de l'alliberament individual i social quan lluita contra tota forma d'autoritat i repressió. Alliberament del poder polític, econòmic, social i religiós.
Des de les revoltes anglesa del segle XVII i francesa del XVIII, totes dues contra el model absolutista de l'Antic Règim, fins als autors més actuals, com Noam Chomsky, Stéphane Hessel, David Graeber, Uri Gordon o el col·lectiu Anonymous.
Es parla dels grans propagandistes, com Proudhon, Godwin, Bakunin, Kropotkin, Reclus i Malatesta; del magonisme, la Patagònia rebel, la Revolució del 36, l'anarcofeminisme, el municipalisme i l'ecologia llibertària, l'antisiquiatria, la geografia radical, el teatre de l'oprimit, etc.
És també una feliç reivindicació d'autors que sense dir-se anarquistes tenen una obra literària amb clares afinitats llibertàries, com Lev Tolstoi, Franz Kafka, Jules Verne o el més recent Alan Moore, entre molts d'altres.
Estructurada a la manera d'una manual, aquesta introducció a l'anarquisme és tan amena que la fa especialment recomanable a totes les persones tenen un coneixement molt general de la Idea i les experiències anarquistes. A aquestes persones, el llibre els obrira els ulls a una aventura humana apassionant, la de les lluites per la llibertat i la justícia social.

Josep Estivill

Viviendo mi vida

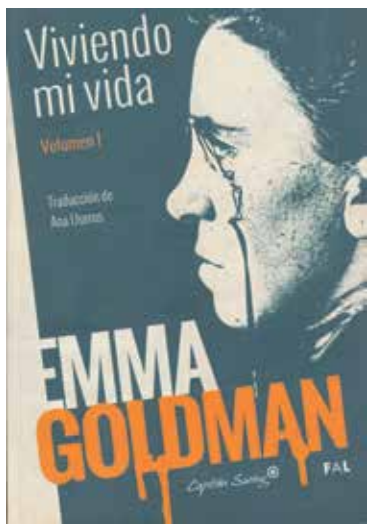

Emma Goldman

Capitán Swing, 2014, 562 pàgines.

Emma Goldman (Kaunas-Lituania, 1869-Toronto-Canadà, 1940), era filla d'una família jueva lituana quan aquesta nació formava part de l'imperi rus. Quan tenia 13 anys es va traslladar amb la seva família a Sant Petersburg. Als vint anys va immigrar amb la seva germana Helena als Estats Units, instal·lant-se primer a Nova York on va arribar a muntar una cooperativa de costureres i es va casar amb un emigrant nacionalitzat als Estats Units. Malgrat que el matrimoni va durar deu mesos li va servir per conservar la nacionalitat nord-americana.
Emma aviat es va veure involucrada en el moviment anarquista i es va convertir en una propagadora de les idees de Bakunin. Les seves memòries són precisament un cant a la vida i a l'esperança i un generós activisme de propaganda de l'anarquia.
"Viviendo mi vida" d'Emma Goldman ha estat publicat per l'editorial Capitán Swing i la FAL (Madrid, 2014). Aquest primer volum marca el tarannà de la vida d'Emma fins l'any 1911. Emma Goldman faria de la seva pròpia vida una mostra veritable d'art i d'activisme al servei de la causa.
La seva arribada als Estats Units va coincidir amb el moviment reivindicatiu dels anomenats màrtirs de Haymarket (Chicago), que havia portat a la forca a quatre anarquistes. Emma va conèixer a Alexandre Berkman, lituà anarquista que vivia als Estats Units, que va ser decisiu en la seva formació anarquista i es va convertir en el seu company. També per aquesta època fa amistat amb l'escriptora anarquista nord-americana Voltairine de Cleyre. Les actives feministes anarquistes van crear el club Mother Eart (Mares de la Terra), que oferia xerrades setmanals sobre diversos temes i vetllades musicals.
Gran lectora i amant del teatre va fer xerrades parlant d'anarquisme a través del pensament de Tolstoi, d'Ibsen i de Hauptman. Les seves idees anarquistes no dogmàtiques li feren convertir-se en defensora tant de l'individualisme de Stirner com del col·lectivisme de Kropotkin.
La jove anarquista es va dedicar a recórrer de punta a punta els Estats Units convertint-se en una oradora perspicaç i intel·ligent que defensava tant als treballadors explotats com a la dona per la seva condició de desigualtat respecte a l'home. Goldman atreia nombrós públic que acudia a les seves conferències i mítings, això va despertar el recel de la policia i els serveis secrets ianquis que es van dedicar a perseguir-la, detenir-la i tancar-la a la presó moltes vegades.
Solidària amb els treballadors va denunciar constantment les persecucions i les brutals repressions patides per els anarquistes que lluitaven per les millores socials. Goldman va conèixer l'anarquista Pere Esteve que havia fugit a Amèrica per denunciar les tortures contra els obrers de Barcelona detinguts arran de la bomba de Corpus. Goldman i els anarquistes del món clamaren contra la nova inquisició espanyola.
La fama de Goldman va saltar les fronteres essent convidada a fer gires de propaganda per Europa, especialment, Anglaterra, França, Àustria i Suïssa. A Europa va tenir l'oportunitat de conèixer els gran teòrics de l'anarquisme com Kropotkin i Malatesta i escriptors com Oscar Wilde.
L'any 1909 va participar activament en actes als Estats Units de denúncia per la detenció i posterior execució de Ferrer i Guàrdia. Goldman va difondre la idea de l'Escola Moderna i en un dels seus viatge a França va visitar "La Ruche" l'escola lliure creada per Sebastien Faure.
Poc després col·laborava en la posada en marxa de la Modern School a Nova York.
La vitalitat de Goldman no solament era present en els seus discursos sinó també en la seva forma de viure sense prejudicis ni falses morals, que li feien dir frases com la següent: "Si no puc ballar, la vostra revolució no m'interessa".

Ferran Aisa

Revistes

DIRECTA

Mitjà en català d'informació d'actualitat, investigació, debat i anàlisi. Nova imatge i periodicitat quinzenal. http://www.directa.cat

CAFÈ AMB LLET

Revista mensual gratuïta d'informació crítica i denúncia. http://www.cafeambllet.com

CARRER

Revista mensual de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona. http://www.favb.cat

SOLIDAIRES. COMISIÓN INTERNACIONAL

Butlletí en castella de la Comissió Internacional del sindicat alternatiu francès Solidaires. http://www.solidaires.org

Nou projecte editorial autogestionat: Biblioteca Humanitat Nova

Edicions del Moixet Demagog-Södertext i Calumnia

Salut Companyes i Companys,
Les editorials Edicions del Moixet Demagog-Södertext i Calumnia, ens endinsen en un nou projecte editorial autogestionat. La Biblioteca Humanitat Nova.
Amb aquesta iniciativa pretenen recuperar textos i històries vers l'anarquisme exhaurits, prohibits, perduts o inèdits. No pretenen ni volem guanyar doblers, no pretenen ni volem convèncer a ningú i no pretenen ni volem enganar-vos. La nostra iniciativa conjunta sorgeix de la necessitat de revifar la flama llibertaria o la difusió de La Idea.
Per això, si ho considerau, esperam el vostre recolzament. Ho podeu fer amb la difusió de les lluites contingudes als llibres, amb la lectura dels llibres, amb la compra o fotocòpia d'una de les còpies en paper que sortiran. La col·lecció s'inaugura aquest octubre de 2014 amb el llibre "Tras las Barricadas de Barcelona" d'Axel Örterberg, un text urgent sobre la revolució llibertària a Barcelona. Es tracta d'un reportatge més que d'una anàlisi. Es també propaganda per a la causa anarcosindicalista i del poble català, el testimoni d'una persona que creu que l'ansiada revolució social ha arribat i que encara optimista la construcció de la nova societat del futur.
Pretenen presentar en un format petit grans històries a preus impresentables. Esperam contar amb la teva ajuda, per 5 maleits euros tindràs una de les copies de la nostra primera edició i recolzaràs l'autogestió del nostre projecte.
Emperò si consideres que no el pots pagar, que no el vols pagar, que no val la pena i encara aixi el vols llegir, contacta amb nosaltres que t'enviarem una copia del text en el format que considerem.
Des de la connexió Mediterrània-Escandinavia.
Salut i anarquia
Contactes:
info@calumnia-edicions.net
info@sodertext.su

Toni Teixidó, activista pels drets dels animals

“Lluitem per l’alliberament animal”

“Cal superar l’omnipresent antropocentrisme filosòfic i moral”

LA FRASE

“Defensar els drets dels no humans ajuda a identificar les discriminacions”

Josep Estivill

Tarragoní i mestre a l’atur, tot i que ha treballat en incomptables oficis precaris. Militant comunista del MCAN-EI, ha passat per diferents col·lectius polítics independentistes de Tarragona i altres ciutats on ha sigut coimpulsor i membre activista. Per tal de poder compaginar les lluites per l’alliberament total, actualment és membre de la CUP de Tarragona, de la Plataforma Iniciativa Animalista (PIA), de Prou, i coportaveu de la Coordinadora per l’Abolició dels Correbous de Catalunya (CAC).

- Com organitzeu la defensa dels animals a nivell de col·lectius, coordinadores, etc.?

Tot i ser molt poques les activistes organitzades dins de l’abolicionisme, per ara no existeixen unes mínimes condicions per poder desenvolupar una estratègia unitària. Lo positiu d’això és que les adversitats afegides que sofrim ens fan ser molt bones traçant estratagemes mentre no arribi la unitat d’acció. Quantitativament estem parlant d’un objectiu anual inabastable de desenes de milions de vides als PPCC, i aquesta impotència ens fa ser vehements però mai ens porta a actuar per rampell, no ens podem permetre perdre anys de feina o recular quan hem guanyat alguna batalla, tot està calculat al mil·límetre. A la PIA i a Libera!, per exemple, treballem així. L’última experiència en aquest sentit és la Coordinadora per l’Abolició dels Correbous sorgida des de la base assembleària a tot el Principat.

- Quins són els principals àmbits de lluita animalista avui dia?

Intervenim directament on creiem que la societat ha identificat la injustícia, com ja passa amb els correbous. Els àmbits d’actuació són tots aquells on existeix l’explotació, però sabent que el sistema cedirà en el reconeixement dels drets d’unes certes espècies per damunt d’altres a mitjà termini. Entenent això, prioritzem el que pot ser assumit pel capitalisme a falta d’estar immerses en processos polítics revolucionaris més afins (que per les actuals experiències no són sinònim d’avenç en dret animal), fet que ens fa caure sovint en certs pragmatismes. Però són petites passes, com el que serà la prohibició dels circs esclavistes en breu i que ens conduiran, després de nombroses abolicions sobre els sectors de l’entreteniment o el vestit, cap a les esperades pugnes per alliberar els animals del jou pesquer-ramader i dels laboratoris d’extermini a Occident.

- Com heu aconseguit victòries tan sonades com l’abolició de les curses de braus a Catalunya a través d’una ILP?

S’entén pel nombrós antitaurinisme que existeix al Principat, per identificar-ho amb un sofriment innecessari, públic, subvencionat i massa cruel. Es va aconseguir perquè per primer cop es va fer política més enllà de la pràctica de la protesta balmada davant les places de tortura. PROU va ser (i és) una plataforma precursora, que va aconseguir que una ILP prosperés (l’única que ho ha fet) gràcies a la pressió política directa, molt ben preparada i argumentada.

- Per quina raó us emmiralleu en la lluita per l’alliberament de la dona?

A la PIA reflectim qualsevol lluita per l’alliberament sorgida d’una situació opressiva, és per això que les seves militants han renegat de tots els seus privilegis i advoquen per una revolució total que acabi per materialitzar un alliberament complet i definitiu per a les generacions que vindran. Hem adquirit una visió biocèntrica de la nostra existència, i trobem necessari que l’esquerra superi els agònics teocentrismes i l’omnipresent antropocentrisme filosòfic i moral si mai volem aconseguir l’eradicació de totes les desigualtats. Pretendre una revolució al marge de les dones o les LGTBI és tan infactible com voler-la fer a esquenes de la resta d’animals i del nostre planeta; si reclamem un apoderament de classe, nacional, sexual o de gènere per sotmetre a d’altres, és que potser no n’hem après res de les opressions. Suposo que lluitar pels drets dels no humans ens fa ser “expertes” en la identificació de les discriminacions, és així com prenem tots els paral·lelismes entre les diferents cosificacions i actuem des de l’analogia en els aspectes polítics, materials, filosòfics, morals, dialèctics, històrics, i els mètodes de lluita contra tota explotació. Les animalistes estem sempre obligades a parangonar i a ser doblement pugnaces.

- Quina importància té la lluita animalista en els sectors llibertaris?

Pel seu llegat i principis se n’hi dóna un pèl més que en altres sectors revolucionaris. És normal en aquests entorns cuinar àpats populars vegans, tot i que aquesta candor no queda traduïda en la resta d’activitats de consum que practiquen les seves membres de forma individual, quedant doblement recòndita la identificació de l’explotació. En odiosos termes generalitzadors, trobo que l’antiespecisme no s’està assumint, i entenc que ja no parlo de sensacions, doncs si comptéssim els col·lectius, sindicats, ateneus i CSO llibertaris que hi ha als PPCC, ens trobaríem amb un percentatge molt reduït d’aquests espais que participin regularment de l’acció antiespecista o promoguin el veganisme moral com la conseqüència política que se’n deriva.

És feina de l’animalisme saber transmetre aquesta causa als sectors anarquistes, però també a la resta de l’anticapitalisme organitzat per tal que, tot s’ha de dir, no se’ns vulgui abismar com fins ara argumentant incongruències o provant de ridiculitzar la lluita, sense voler atendre a raons, informar-se i reflexionar si és potser el dominacionisme de la natura l’origen i la causa de la resta de discriminacions i explotacions que es donen entre humans. Confesso que em dol més la demagògia de les qui enarboren la bandera verda; trobo greu que l’ecologisme anticapitalista sigui còmplice de la pràctica i la reproducció de l’especisme quan pretén separar-lo de la defensa del medi ambient, i aquí també s’haurà de lluitar molt per foragitar els dogmatismes que afecten aquesta i d’altres parcel·les ideològiques.

Fent autocrítica, segurament no estem sabent emprar el codi empàtic correcte, tot i que treballem per trobar un canal adequat al marge del que transmetem. I és urgent, perquè arreu ens ho volen vendre com una paradoxa per tal de no haver d’assumir la pèrdua de privilegis quan, de fet, la lluita per l’alliberament animal i de la Terra és exacta, indivisible i innegociable. Parts del meu cor són llibertàries, però m’alegra comprovar que avui dia la provinença de l’animalisme definit com a revolucionari als PPCC, surti en gran part dels cercles d’arrel marxista que s’han deslliurat del vademècum.

- Què són els santuaris-refugi d’animals?

Són camps de refugiats on s’acullen a les víctimes no humanes del biocidi antropocèntric, sobretot les provinents de l’holocaust ramader, una ínfima minoria d’animals salvats de l’horror, el turment i la cruel mort que la sòrdida indústria càrnia els hi reservava. Allà hi tenen una vida digna, prou feliç i segura lluny del calvari exterior mentre no faltin els diners i la salut de les abnegades companyes que els fan possibles.

A Ogassa, al Vendrell, a Marçà o a València tenim l’oportunitat de conèixer-les. Elles són els refugis, minúsculs oasis d’esperança on poder reconnectar amb l’amor i la vida.